

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

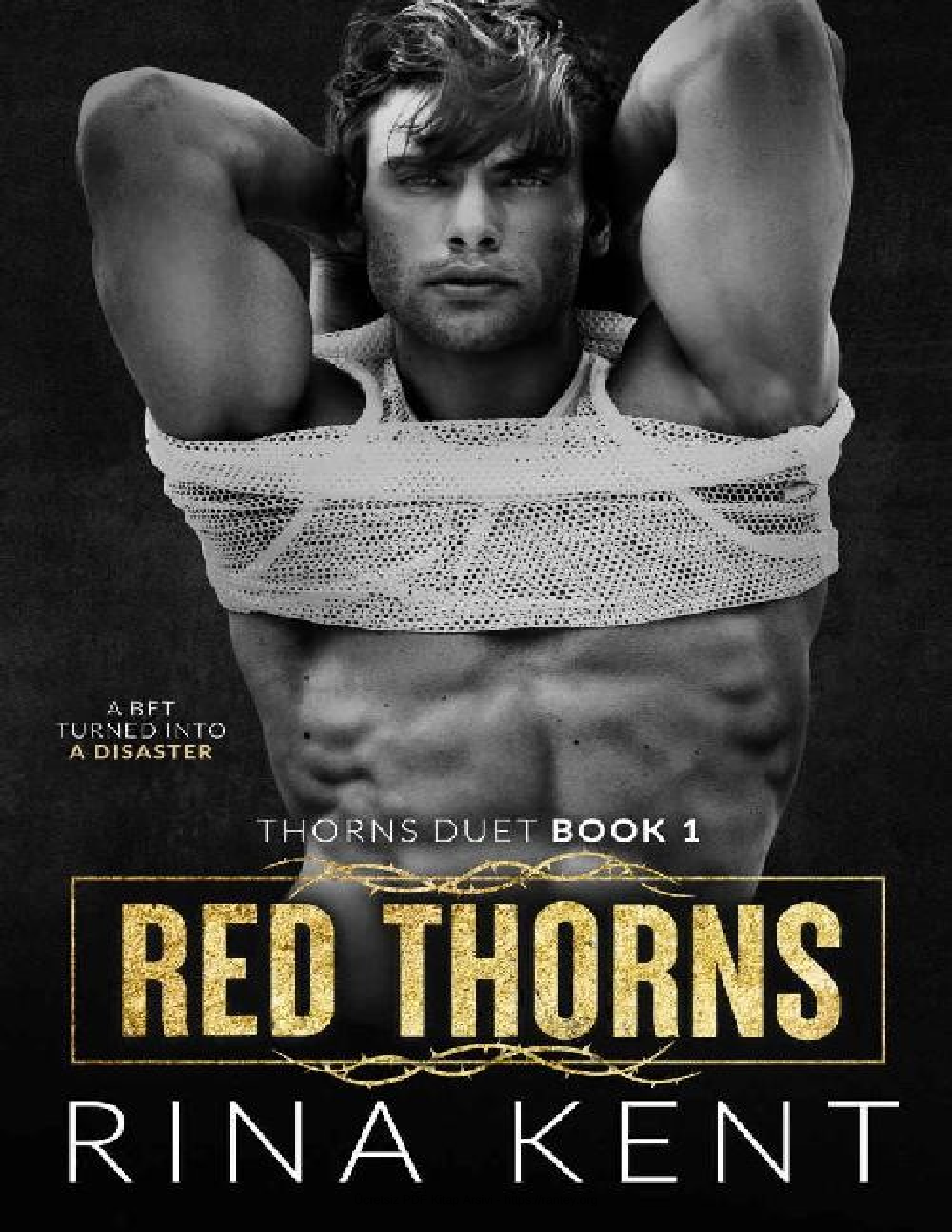
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BET
TURNED INTO
A DISASTER

THORNS DUET **BOOK 1**

RED THORNS

RINA KENT

KIRMIZI BOYNUZLAR

THORNS DÜET KİTAP 1

RINA KENT

Red Thorns Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

En derin, en karanlık fantezilerinize.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap rıza dışı ve çocuk tacizi temaları içermektedir. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Kırmızı Dikenler bir düetin ilk kitabıdır ve tek başına değildir.

Dikenler Düeti:

#0 Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

#1 Kırmızı Dikenler

#2 Black Thorns

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

BLURB

Bir bahis felakete dönüştü.

Sebastian Weaver, yıldız oyun kurucu ve üniversitenin göz bebeği.

Zengin. Yakışıklı. Piç.

Herkesin ilgisi ona yöneldi ve tüm kızlar onunla birlikte olmayı hayal etti.

Ben değil.

En azından, bana bir hamle yapana kadar.

Sebastian'ın cazibesinden daha güçlü olduğumu sanıyordum. Onun hedefi olmaktan kurtulabileceğimi düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüşüm.

En sapkın fantezilerimi gerçeğe dönüştüreceğini bilmiyordum. Var olduğunu bilmediğim fanteziler...

OYUN LİSTESİ

Infra-Red - Three Days Grace
Oh My My - Blue October
Paralyzed - LANDMVRKS
Can You Feel My Heart - Bring Me The Horizon
In the Dark - Bring Me The Horizon
I Don't Know What to Say - Bring Me The Horizon
Another Life - Motionless in White
Blank Space - I Prevail
Hayatta Kalmayı Öğrenmek - Romalılar Olarak
Geldik İçime Nefes Al - Kırmızı
Is it Just Me? - Sasha Sloan & Charlie Puth
Auslander - Rammstein
Tattoo - Rammstein
Sehnsucht - Rammstein
Heartless - The Weekend

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

PROLOGUE

AKIRA

DKulak Naomi,
Ben senin yeni
arkadaşınım. Ya da en
azından öyle olmayı
umuyorum.

Okuldaki öğretmenlerim İngilizcemi geliştirmeme yardımcı olması için bir mektup arkadaşımın olmasının iyi bir fikir olduğunu söyledi. Ben de neden Amerika'da yaşayan birinden öğrenmeyeyim diye düşündüm.

Merak ediyor olmalısınız, neden siz? Güzel soru.

Seni bir kez gözlemledim. Nerede olduğunu sormayın, çünkü bunu bir sır olarak saklamak istiyorum.

Ama o zamanlar seninle ilgili iki şey fark etmiştim.

Birincisi, bana şeftali çiçeklerini ve yağan karı hatırlatan güzel bir gülümsemeniz var. Beni ikisi arasında seçim yapmaya zorlama, çünkü ikisini de seviyorum. Bu yüzden gülüşün kadar basit bir şeyde bu iki özelliği de bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal et.

İkincisi, o kadar gerçeksiz ki, biri içinize girmeye çalışsa, muhtemelen ne kadar derin olduğunuzdan boğulur.

Yine de bir tur atmaya gönüllüyüm. Eğer izin verirsiniz.

Çok mu sert oldu? Bağışlayın beni. Hakkında bir şeyler öğrenmeye hevesli olduğum kişilerde bunu yapma eğilimindeyim. Ve çok fazla yok, bilginiz olsun.

Bu ucube adresimi nereden biliyor diye merak ediyor olmalısınız.

Bu da başka bir güzel soru ama şu anda buna cevap vermemeyi tercih ederim.

Takipçi olduğum için değil, gerçi şu anda muhtemelen öyle olduğumu düşünüyorsunuz, ama bırakın cevap vermeyi, bunu göreceğinizden bile emin değilim.

Kendimi tanıtmak gibi sıkıcı bir işe geçmeden önce, beni bu mektubu yazmaya iten şeyin ne olduğunu söylememe izin verin.

Ve evet, öğretmenlerden bahsettiğimi biliyorum, ama ikimiz de bunun dikkatinizi çekmek için bir bahane olduğunu biliyoruz.

Gerçek sebebim şu: Seni tanımak istiyorum.

Nadir gülümsemelerin ve 'dünyanın canı cehenneme' tavrının ardındaki kız. Siyah saçlarını kısa ve dudaklarını pembe yapan kız. Kulaklıkları tek arkadaşı gibi görünen kız (bu arada ne dinliyorsunuz?).

Bu bana ürkütücülük ölçerde birkaç puan kazandırabilir ama size karşı dürüst olmak istedim. Sır yok, yalan yok.

Söz veriyorum, sık kafalı değilim, en azından uzun süreliğine. Ve muhtemelen şu anda düşündüğünüz gibi bir tür otaku da değilim. Eğer bilmiyorsanız, otaku İngilizce'de inek demek, ya da bana öyle söylendi.

Tüm bunlar aradan çıktığına göre, izin verirsiniz sizi tanıştırayım.

Boğazını temizler

Ben Akira ve Japonya'da doğdum. Tam olarak Tokyo'da.

Kanji'de Akira, 'güneş' ve 'ay' karakterleriyle yazılır, bu yüzden hem güneş ışığına hem de ay ışığına sahip olan bütün bir paket gibiyim. Yakalandım mı ne?

Ben lise son sınıf öğrencisiyim, yani yaşlarımız birbirine yakın ve yaşlı moruklar için endişelenmene gerek yok. Tabii senin olayın bu değilse. Yargılamıyorum.

Şimdi, milyon dolarlık soru: Arkadaşım olabilir misin, Naomi? Garip bir sessizlik.

Daha garip bir sessizlik.

Kulağa acınası mı geldi? Çaresiz mi?

Muhtemelen. Her h a l ü k a r d a , bunu kendinize göre yorumlayın ve cevabınızı bana bildirin.

Eğer istemiyorsanız, hiçbir şeyi geri göndermeyin. Bir hafta kadar sonra devam edeceğim.

Ama cevap verirsiniz, muhtemelen bir yıl boyunca zafer dansı yapacağım. Sadece bunun ne olduğu hakkında herhangi bir fikre kapılma. Ben sadece senin arkadaşın olabilirim,

Naomi.

Eğer gidip bana aşık olursan, ortadan kaybolmaktan başka çarem kalmaz.

Ve bu çok üzücü.

Ve gereksiz.

SABIRSIZLIKLA BEKLIYORUM,
Akira

NAOMI

ÜÇ YIL SONRA

E Herkesin bir sırrı vardır.
Bazıları sıradan; diğerleri ise düpedüz sapkın.
Görünüşe göre, tüm varlığım ikincisine giriyor, çünkü
Annem bunu bir çeşit ulusal istihbaratmış gibi saklıyor.

Ya da nereden geldiğini düşünürsek belki de uluslararasıdır.

Telaşsızca tezahürat antrenmanına doğru ilerlerken önüme çıkan çakıl taşlarını tekmeliyorum.

Blackwood College, antik bir havası olan devasa bir bina. Birkaç kule, sanki buranın bekçi köpekleriymiş gibi her köşede gururla duruyor - ya da ben buraya kaydolduğumdan beri böyle düşünüyorum.

Bir kez daha, sadece zengin insanların özel üniversitelerinde okumamı değil, aynı zamanda tezahürat yaparak ve popüler kalabalığın içinde yer alarak rolümü oynamamı da sağlayan sevgili annemin izniyle.

Üniversitede tezahürat yapmayı kim sever ki? Kesinlikle ben değil. Yirmi bir yaşındaki hayatımı hard rock dinleyerek ve insanlarla fiziksel olarak mümkün olduğunca az temas kurarak yaşamayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

İnsanların üzerine basmanın iyi olduğunu düşünen bir antisosyal değilim. Ben sadece, karşılığında aynı şeyi yapacaklarını umarak onları yalnız bırakmayı seven bir asosyalım.

Şimdiye kadar bir şey çıkmadı.

Duvarlarında bulunma ayrıcalığına sahip olduğum binaya bakıyorum. New York'un eteklerinde yer alan bu şehir kadar eski bir bina. Eski, yozlaşmış para, başkalarının elit bir eğitim yeri olarak gördüğü bir yeri inşa etti.

Belki de öyledir. Ya da göbeğimi ortaya çıkaran ve kocaman göğüslerimi düzleştirmek için sonuçsuz bir çabayla giydiğim sporcu sütyenimi zorlayan dar, küçük kıyafetler giymek zorunda olmasaydım belki daha çok takdir ederdim. Amigo kaptanın deyimiyle 'kocaman'.

Neden istifa etmiyorum? Harika bir soru.

Cevap basit ve sıkıcı-anne.

Beni doğuran kadınla her ne kadar bir aşk-nefret ilişkim olsa da, bunca yıl beni tek başına büyütmek için ne kadar mücadele ettiğini unutmadım. Ben küçükken ve ona muhtaçken, o birkaç yarı zamanlı işte çalışmış ve başımızı sokacak bir çatı sağlamak için zar zor uyumuş. Bu yüzden amigo takımında yer almam için bana yalvardığında onu geri çeviremezdim.

Sanırım beni spot ışıkları altında görmek hoşuna gidiyor. Sırf Asya kökenli olduğumuz için ırkçı puştlara bizi küçümseme şansı vermemek için bunu yapmamı istiyor.

Hâlâ bu kâbusun bir parçası olmamın tek sebebi bu.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Futbol sahasının girişine doğru ayak sürüyerek ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor. Açık gökyüzü görebildiğim kadar uzanıyor ve sonbaharın ilk güneşi araziye aydınlatıyor. Hava güzel olduğu için kaptan ve koçumuz rutinlerimizi dışarıda yapmaya karar verdiler.

Bu hafta sonunda futbol takımımız Kara Şeytanlar - aptalca bir isim, şeytani olan tek şey formaları - ve New York'taki en büyük rakipleri arasında önemli bir iç saha maçı var.

Amigo takımı saha kenarına yakın bir yere dizilmiş durumda çünkü sürpriz bir şekilde, onlar antrenman yaparken majestelerini rahatsız etmemize izin verilmiyor. Ekibin onların çıkarları için var olması zaten aptalca, ama bize fahişeleriymişiz gibi davranmaya cüret ediyorlar.

Amigo kızların çoğu ya futbolcularla yatar ya da onlarla çıkar ya da onlara çoğul İsa gibi bakarl ar .

Benim gibi tüm kadın takım arkadaşlarım da kışlarını zar zor kapatan siyah minik etekler ve siyah çizgilerle çizilmiş beyaz üstler giymişler. Erkekler ise siyah pantolon ve beyaz tişört giyiyor. Erkek olsaydım vücudumu sergilemek zorunda kalmazdım ama bu da rutinlerimiz sırasında tüm o kızların ağırlığını taşımak anlamına gelirdi. Göbek deliğimi göstermeyi ve sıkı spor sütyenleriyle göğüslerimi öldürmeyi tercih ederim.

Bring Me The Horizon'dan *Can You Feel My Heart* bir saniye kulaklarımda bangır bangır çalıyor, bir saniye sonra kulaklığımı çekince kayboluyor. Birini bıçaklamak üzereyken dikkatim takımımızın kaptanından başkasına kaymıyor.

Reina Ellis uzun boylu, sarışın, fit ve şu anda beni yargıladığı derin mavi gözlere sahip. Anneminki gibi yeni değil ama çok eski ve nüfuzlu bir aileden geliyor.

Yani takma adı olan Kraliçe Arı'nın da belirttiği gibi tam bir paket ve buna uygun bir kişiliğe sahip.

Ayağını yere vuruyor, bir yandan da gürültü önleyici kulaklığımı -yani benim kurtarıcımı- ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Geç kaldın, Naomi."

"Hayır, değilim."

Üzerinde akıllı bir saat olan bileğimi tutuyor ve yüzüme doğru itiyor. "Saat kaç?"

"Tamam. On dakika geç kaldım. Ne olmuş yani?"

"Bu sana son uyarım Naomi. Bir daha geç kalırsan seni açığa alırım. Senin yerinde olmak isteyen sayısız insan var ve eğer istemiyorsan bunu sürdürmene gerek yok."

Sanki umurumdaymış gibi. Bunu söylemek istiyorum ama içime atıyorum çünkü

-Annem.

Beni bu plastik grubun bir parçası yapmak çok alakaydı anne.

Belki de büyürken babamla ilgili sorularla onu ne kadar rahatsız ettiğim için intikam alıyordur.

Belki de amigo takımından duygusal bir yara izim olacak ve yetişkin hayatımı karanlık bir bodrumda manga çizerek geiremeyeceğim.

Ya da belki babamı bulurum ve sonsuza dek mutlu yaşarım. Gerçi, bunun için uzak bir ihtimal.

"Davetiye mi bekliyorsun?" Reina başını diğerlerinin bu alışverişi açık bir küçümsemeyle izledikleri yere doğru eğiyor - sevgili kaptanlarına değil, bana karşı.

Avucumu uzatıyorum. "Kulaklığım."

"Antrenmandan sonra."

"Ama-"

"Ve sadece gevşemezsen." Arkasını dönüyor ve kalçalarını hafifçe sallayarak diğerlerine doğru vals yapıyor.

Harika. şimdi gerçekten çaba göstermem gerekiyor.

Onun peşinden giderken ayaklarımı sürüyerek gitmemeye çalışıyorum. Amigo kızlar arasında benimle dalga geçen kıs kıs gülüşmeler ve fısıldaşmalar oluyor. Birinin alay seanslarını başlattığı ve diğerlerinin onu takip ettiği bir kurt sürüsü zihniyetine sahipler.

Onlara ters ters baktım. "Ne yani? Yüksek sesle söylemeye korktuğunuz bir şey mi var da zayıf küçük sürtükler gibi fısıldamayı tercih ediyorsunuz?"

"Buradaki tek zayıf küçük sürtük sensin Naomi." Yardımcı kaptan ve Reina'nın mini-me kulübünün bir üyesi olan Brianna beni işaret ediyor. "Şu şişko kalçalarına bak. Sana diyetle başlamanı söylemiştim."

"Hayır, teşekkürler." Bir elimi kalçama koyuyorum. "Ve bunlar doğal güzellikler.

Bu kadar kıskanç olma, belli oluyor

Bee." "Bu Bree!"

"Ah, benim hatam." Geçici bir gülümseme sunuyorum ama bu onu daha da kızdırıyor ve yüzünü koyu kırmızı bir tona dönüştürüyor.

Aslında açık tenli ama bronzlaşmak için bir servet harcıyor, bu yüzden ne zaman kızsın ya da sinirlense -genellikle bana karşı, çünkü diğerleri ondan konuşamayacak kadar korkuyor- patlamak üzere olan bir volkan gibi görünüyor.

Sürtükleri öldürmenin en iyi yolu nedir? Nezaketle.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce kimsenin beni ezmesine izin vermemiş olabilirim, ancak bu insanlar ve onların sürekli zorbalıkları beni tıpkı onlar gibi bir sürtük yaptı.

Bekle. Bu artık onlardan biri olduğum anlamına mı geliyor?

Tanrım, hayır. Bu sadece ben mezun olana kadar geçici. Sonra bir bodrumda yaşayıp dergilere çizimlerimi yayınlamaları için yalvaracağım.

Sadece bu son yılı atlatmam gerekiyor ve sonra amigo takımını ve içindeki herkesi hayat tecrübesi olarak sayabilirim.

Bakışlarım, Lucy'nin yumuşak yüzünü bulana kadar nefret edenlerin sonsuz yüzlerinde dolaşıyor. Bana gizlice sırtıyor, sonra hemen gizliyor, ama dudaklarımda gülümsemeye benzer bir şey çizmeye yetiyor.

Benden daha kısa ve zayıf ama ateş kırmızısı saçları ve yanaklarını süsleyen sevimli çilleri var. Lucy, bu köpekbalıklarıyla dolu suların ortasında arkadaşım diyebileceğim tek kişi. Bunun başlıca nedeni Reina'nın grubuna ait olmaması ve benim gibi bir tür dışlanmış olması.

Lise son sınıfta tanıştığımızdan beri mutsuzluğumuza arkadaş bulduk ve bu üniversitede de devam etti. Neredeyse herkes lisede benimle okuduğu için bu bir sürpriz değil. Blackwood'daki bir başka prestijli özel kurum.

Annem ve ben son yılımda buraya taşındık ve diyelim ki bu beni hemen dışlanmış biri olarak sınıflandırdı. Annemin amigo kız olarak popüler kalabalığın bir parçası olma fikri de buradan geliyor.

Reina talimatlar vermeye başlayınca Lucy'nin dikkati ona yöneliyor ve buna karşılık olarak benimki de isteksizce de olsa ona yöneliyor. Uzun siyah saçlı ve ince dudaklı orta yaşlı bir kadın olan koçumuz, en sevdiği kaptan konuşurken neredeyse hiçbir şey söylemiyor.

Sıkıntıdan patlıyorum, daha sonra ne yiyeceğimi ve ekibin önünde bir dilim pizza yersem cadı avına ve şişman utancına katlanıp katlanmayacağımı düşünüyorum.

Reina beni omuzlarımdan tutup "Odaklan ya da kulaklıklarla ilgili hayaller kur" diye tısladıktan sonra pozisyonumun ikinci sırada, erkek amigo kızların hemen üstünde olacağını ve bu nedenle onu ve diğerlerini taşıyacağımı söyledi.

Yaşasın.

Neyse ki çok fazla hata yapmıyorum, Brianna'yı neredeyse yüz üstü düşürmek dışında, ama olsun, kazalar olur.

En azından koçları ne verdiyse onu taşıyan ve sahada koşturan yarı çıplak futbolcular dikkatimi dağıtmıyor.

Yani, evet, erkeklerin mükemmelliğini izlemek istiyorum, ama bunu bilgisayar ekranımın arkasında gizlice yapmayı tercih ederim, diğer amigolar gibi dik dik bakarak, dikkatleri üzerime çekerek değil.

Bunu yaparsam, futbolcularla ilgileniyormuşum gibi görünecek, oysa tek önemseydiğim şey karın kaslarındaki terin başka yerlere giden parıltısı.

Ama kimsenin arkasını okuyamadığı mükemmel bir poker suratım var. Lucy bazen bana duygusuz diyor ama bu *hissetmediğimden* değil. Duygularımı gösterme konusunda kusursuz bir kontrole sahibim.

Anneme çekmişim, çok teşekkür ederim.

Yani içimde bir duygu kasırgası dönerken bile kimse dışarıdan bakarak bir şey anlayamaz.

Futbol takımında fark ettiğim bir kişi bile yok.

Kumlu saçları, keskin yüz hatları ve pekâlâ bir silah olarak kullanılabilecek sert, parlak karın kasları olan.

Blackwood'a adım attıkları anda herkese adı öğretilirken, kampüsün yarısının varlığından haberi olmayan kişi.

Ama o? Evet, niyetim hakkında hiçbir şey bilmediği için memnunum, çünkü onu unutacağım.

Bu sadece bir aşk... eğer bir aşk bu kadar uzun süre devam edebilirse.

Hayır. Sadece fiziksel bir aşk olduğuna eminim, çünkü diğer her şey büyük bir hayır.

Rutinin sonunda pizzamı yemeye ve amigo kızlara bir daha kalçalarım hakkında bir şey söylerlerse orta parmağımı göstermeye hazırım.

Her zamanki gibi, hepsi -Lucy dahil- Reina'nın rutininin ne kadar *mükemmel* olduğu ve onun ne kadar *kraliçe olduğu* konusunda kıcını öpüyor. Ben hariç herkes tabii ki. Ne? Biraz sessiz eleştiriyi kaldırabilir.

Sonra herkes gitmeye başlar, kısır mini-mes'ten oluşan kutsal çemberi hariç. Brianna, hiç şaşırmadım. Prescott, erkek yardımcı kaptan ve Kraliçe Arı'nın onayını almayı başarmış birkaç amigo kız daha.

Bu yakın çevre temelde Reina'nın tarikat faaliyetlerinden, yani pahalı malikanesinde sıkıldığı ve diğer insanlara eziyet etmenin eğlenceli olduğu için onlara yaptırdığı gizli cesaretlerden ibarettir.

Eve gidip Netflix'teki en son gerçek suç dizisini izleyebilmek için Lucy'yi yanımdan uzaklaştırmak üzereydim ki Reina ona seslendi.

Lucy arkasını döner, yanakları kızarmıştır. "E-evet?"

İç çekiyorum. Ona özgüvenini geliştirmeyi öğretiyorum ama görünen o ki bu çok uzun bir süreç olacak. Bir kez utangaç olan her zaman utangaçtır sanırım.

"Kal," diyor Reina her zamanki rahatlığıyla.

Dudaklarım Lucy'ninkilerle aynı anda ayrılıyor. Reina onu tarikatına katılması için davet etmedi, değil mi?

Arkadaşım sırtıyor, kaptanın çemberine doğru beceriksizce ilerlerken teni belirgin bir heyecanla kızarıyor. Ben durumu anlamaya çalışırken ekibin diğer üyeleri muhtemelen hem kıskançlık hem de nefretle fısıldaşıyor.

Bu... bir şeyler oluyor. Ama ne?

Ya da belki de yoktur ve ben sadece paranoyaklaşıyorumdur?

Ama Lucy'nin Reina'nın yakın çevresinin bir parçası olması mantıklı değil. O da benim gibi utangaç ve çoğunlukla takımda yedek. Bizler görünmez olanlarız, diğerleriyle birlikteyken insanların bakmaktan hoşlandığı ama bireysel olarak sıkıcı bulduğu kişileriz.

Reina'nın diğer tüm denekleri ya onun kadar güzel ya da başarılı -ya da çok zengin-.

Lucy yukarıdakilerin hepsinde ortalama. Yine de benim gözümde en güzeli o.

Onlara doğru adım atıyorum, adımlarım geniş.

Brianna önüme geçip kollarını kavuşturuyor. "Sen davet edilmedin."
"Sanki ben senin gizli sosyopat cadı meclisine ait olmak istiyorum da."
Uzatıyorum

Avucum Reina'ya doğru. "Kulaklıklarım."

Çantasına uzanıp onları alıyor ama ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.
"Bugün fena değildin, Naomi."

Onları elinden kaptım. "Benimle ilgili görüşüne ihtiyacım olduğunda ararım."

"Yakında olacak, sürtük." Brianna kahkahayı basıyor ve diğerleri de onu takip ediyor, Lucy hariç, bir de Reina var, kendisi istemediği sürece gülmüyor ya da gülümsemiyor. O bir lider, takipçi değil ve bunu her hareketinde belli ediyor.

"Bu da ne demek oluyor, *sürtük*?" Brianna'ya sordum.

"Şöyle diyelim, senden daha kutsal olan tavrın bir kez ortadan kalkacak."

"Bree," Reina sert bir bakışla onun sözünü kesti ve beni yönlendirdi,
"Hadi git."

Gözlerimi ona dikiyorum, sonra Lucy'nin bakışlarıyla buluşuyorum, ama o bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. Bu pislikler çetesiyle kalacağını söyleyen bir gülümseme.

Ama yine de bu bir sürpriz değil. Luce, Reina'yı ve takipçilerini her zaman sevmiştir. Eğer bir şey varsa, bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi gibidir.

Uzun bir iç çekişten sonra kulaklıklarımı takıyorum ve Bring Me The Horizon'dan *In the Dark*'ı dinleyerek çıkıyorum. Normalde sahadan çıkana kadar beklerdim ama bugün fısıltılarını engellemek için her zamankinden daha çaresizim. Özellikle de darbeyi hafifletmek için yanımda Luce olmadığı için.

Bu onu kraliçe arıya kaptıracağım anlamına mı geliyor? İsteddiği her şeye ve herkese sahip, neden benim tek arkadaşımı da almak zorunda?

Keskin yalnızlık taneleri midemin tabanını dolduruyor ve boğazımın arkasında acı bir tat bırakıyor. Ve bu beni korkutuyor. Kimsem olmadığı ve yapayalnız olduğum gerçeği ödümü koparıyor.

Ama sırf beni incitebilsinler diye insanlara gerçekten ulaşma ve savunmasız olma fikrinden daha fazla değil. Her ikisi de her gün aklıma gelen korkunç canavarlar.

Birine güvendiğim ve masumiyetimi ihlal ettiği günden beri.

Düşüncelerime ve yüksek sesli rock müziğine o kadar dalmışım ki etrafımı tamamen göremiyorum.

İşte o zaman olur.

Topun süpersonik bir hızla bana doğru geldiğini görüyorum.

Ama artık çok geç.

Gözlerim çarpışmaya hazırlanırken bacaklarım olduğu yerde donup kalıyor.

Ama top yerine, sert bir beden benimkine çarpmadan önce çevresel görüşümde bir hareket parıltısı yakalanıyor.

Ve herhangi bir ceset değil.

Yıllarca varlığını görmezden gelmeye çalıştığım futbolcunun cesedi.

Ve başarısız.

NAOMI

Yere yuvarlandım.

Daha doğrusu, ikimiz de uzuvlar, inlemeler ve garip dokunuşlar karmaşası içinde bunu yapıyoruz.

Daha doğrusu, uygunsuz dokunuşlar.

Yüce İsa.

Lütfen bana şu anda parmaklarımı onun *şeyine* sürmediğimi söyle.

Üzerimden kalkmaya çalışırken elimi hızla çekiyorum ve bu ikimizi de tekrar yere düşürüyor.

Ama bu sefer, bana yapıştı. Kesik vücudu tüm önümü kaplıyor ve çıplak göğsü göğüslerimin üzerinde. Şimdi, kesinlikle onun *şeyine* dokunuyorum - ya da en azından karnıma.

Duygularım yüzeye çıksa yanaklarım kıpkırmızı olurdu. Vücudunun çıkıntılarını bu kadar yakından hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

En azından bu hayatta.

Tanrım. Karnı sırtıma değen toprak kadar sert, sadece üzerinde uyuyabileceğim kadar yumuşak.

Ya da yüzümü ona sürtmek.

Ya da ona dokunmayı içeren başka herhangi bir faaliyet.

Avuçlarını başımın iki yanında yere koyuyor ve biraz yukarı itiyor.

Karnı, kalçaları ve umm, *ereksiyonu* hala bana doğru bastırılıyor.

İşte o zaman onu ilk kez tam olarak gördüm.

Sebastian Weaver.

Yıldız oyun kurucu.

Eski bir senatörün torunu.

Ve tehlikeli.

Bunun tek nedeni ölümcül derecede çekici görünüşü değil, çünkü dürüst olmak gerekirse? Tanrı'nın yarattığı en güzel adam olabilir. Tamam, ilk beşte.

Yüzü granitten yontulmuş gibi, tüm pürüzlü kenarları ve önceden tanımlanmış ifadeleri var. Seri katil gibi değil ama 'merhaba, sıradaki fantezin benim' der gibi. Kesik çene çizgisi ve keskin burnu, Tanrı'nın sadece bazı yarattıklarına bahsettiği genel mükemmelliğe katkıda bulunuyor.

Yine de gözleri tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. Sadece resimlerde gördüğüm tropik bir denizin tonunu andıran açık yeşil renklerinden ibaret değil. Ama bu gözlerde en çarpıcı olan şey, derinliklerindeki soluk ışık, sanki kendisine verilen üstünlükten dolayı çıldırmış gibi. Ya da belki de bunu bir yük olarak görüyor.

Tanrım, eğer onun görünüşüne sahip olmak bir yükse, değişebiliriz. Ya da değiştirmeyiz.

Bu beni erkek yapar ve amigo takımını taşımam gerekir.

Tamam, bekle. Sebastian'ın vücudunun altında sıkışıp kalmışken amigo kızları taşımayı gerçekten düşünüyor muyum?

Hem de çok sert. Hayır, aletin sert olduğunu kastetmiyorum, gerçi o noktaya geldiğini düşünüyorum, ama göğsünden kalçalarına ve hatta tüm yüzüne kadar her yeri sert.

Koyu kumral-sarı saçları alnına düşüyor, güneşin öptüğü teni ve gözlerinin açık rengiyle rüya gibi bir kontrast oluşturuyor. Sanki sadece var olmakla bir hata yapmışım gibi bana dik dik bakan gözler.

"Kıınılda," diyor o hafif hırıltılı sesiyle, karanlıkta edepsiz şeyler fısıldamak için söylenmiş bir ses.

Ya da belki ışııkta. Kimin umurunda? "Ne?"

"Ya beni duydun ve aptalı oynuyorsun ya da duyma sorunun var. İkisi de umurumda değil."

Küçük 'sunağında ona tapınırken onu süzme' evrem, hem onun sözleri hem de küçümseyici tonu karşısında ıığlık atarak durdu.

Bu pislik kim olduğunu sanıyor? Biraz çekici olabilir -tamam, çok, her neyse- ama bu ona bana ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi davranma hakkını vermez. Ben o pozisyon için doğmadım.

Brianna'yla konuşurken genellikle kullandığım yarı alaycı, yarı alaycı ses tonumu benimsiyorum. "Alo? Beni yere yatıran sensin."

"Çünkü bacağını benimkine doluyorsun."

Başımı kaldırıyorum ve karnım yarı kalkık pozisyondan dolayı ağrıyana kadar etrafı araştırıyorum ve bacağımın kesinlikle onunkine dolanmış olduğundan eminim. Kasları benimkinin altında seğiriyor mu yoksa ben mi hayal görüyorum?

Aferin bana. Bire sıfır, Kara Şeytanlar.

Ama beynimin bana taklit etmemi söylediği aptal gibi davranmak yerine, onu serbest bırakmıyorum. "Bu sadece düşüş yüzünden. O çarpık kafana fikirler sokma."

"Belki de doğrudan oraya gittiği için kafası çarpık olan sensindir." Bana mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor ve bu dostça bir jest olarak kabul edilse de, arkasındaki boşluk bunu böyle düşünmemi yasaklıyor.

Lise son sınıftayken buraya transfer olduğumdan beri Sebastian'ın ününün farkındayım. Senatör Brian Weaver'ın tek torunu ve Blackwood'un favori oyun kurucusunu tanımamak için kör olmak ve aynı zamanda bir kayanın altında yaşamak gerekir.

Büyüleyici Amerikan görünüşü, geçmişi ve yetenekleriyle tam bir klişe.

Herkes büyükbabasının onu üniversiteden mezun olur olmaz siyasette bir kariyer için hazırladığına ve futbolun sadece bir basamak olduğuna inanıyor. NFL onun hırsları ve geleceği için çok küçük.

Ama Sebastian'la ilgili ilk fark ettiğim şey bu değildi. Ne ailesinin kim olduğu, ne ne çaldığı, ne de nasıl görüldüğüydü.

Her zaman gözleriydi.

Şu anda olduğu gibi, sanki bir role giriyormuş gibi sessizleşmeleri.

Sosyal oyunu o kadar iyi oynuyor ki bazen kıskanıyorum. Keşke ben de onun kadar inandırıcı bir şekilde rol yapabilsem. Keşke tek yapmak istediğim saklanmakken insanlara gülümseyebilseydim.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Hâlâ gülümsüyor ama artık sahteliğini gizlemeye çalışmıyor. İnsanlar bıktıklarında böyle yaparlar. Maskelerinin düşmesine ve gerçek benliklerinin ortaya çıkmasına izin verirler.

Ve şu anda yansıttığı şey, olduğundan tamamen farklı. "Beni serbest mi bırakacaksın yoksa biraz daha daha fazla?"

Bacağımı bir sarsıntıyla hareket ettiriyorum. "Bunu yapan sensin."

"Evet, evet, ayrıca kendimi sana karşı kafesleyen de benim. Kendini duyuyor musun?"

"Evet, biliyorum ve senden daha mantıklı konuşuyorum... Neden kalkmıyorsun?"

Yüzündeki boş alaycı ifade yavaşça kırılıyor ve bir pırıltı parlıyor. "Seni hissettiğimi söylememiş miydin? Devam etsen iyi olur."

"Delirdin mi sen? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Bunun ne önemi var ki? Bu sadece sağlıklı yetişkinler arasındaki doğal bir kimyasal reaksiyon."

"Hayvan mısın lan sen?"

"*Canavar*, daha açık olmak gerekirse." 'Canavar' kelimesini vurgulayış biçimi tüylerimi diken diken ediyor ve tedirginliğime hakim olmak için çaba sarf ediyorum.

Onu itmek için ellerimi göğsüne vuruyorum ama kaya gibi sert kasları zorlukla hareket ettirebiliyorum. "Bırak beni."

"Şşşt. Daha işim

bitmedi." "Neyi

bitirmedin?"

"Seninle."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ona diz falan vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu tür yaklaşımlarla başa çıkmakta her zaman kötü olmuşumdur, ama özellikle de Sebastian gibi birinden geliyorsa.

Sanırım söylentiler doğruymuş. Gerçekten herkesle yatar, değil mi?

"Weaver!" diye bağırıyor bir erkek sesi ve Sebastian isteksizce üzerimden kalkıyor, vücudunun kaybı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıyor.

Ayağa fırlıyorum, kulaklığımı ve çantamı topluyorum, kırılan bir şey olmadığı için şükrediyorum ve dikkatim bize doğru gelen adama kayıyor. Sebastian'ın arkadaşı Owen, koyu tenli ve kafası tıraşlı bir başka kaslı futbolcu.

Ancak Sebastian gitmek için bir hamle yapmıyor, vahşi bakışları bana odaklanmış durumda. Utanç ve tanımlayamadığım bir his beni ele geçiriyor ve bacağımı havaya atıp açık bir alana koşmak istiyorum, böylece temiz hava soluyabilir ve bundan kurtulabilirim.

"İmza ister misin?" Sinirleniyorum, sonra da pişman oluyorum. Öfkemi nasıl kontrol edeceğimi ve her şeye öfke nöbeti geçirmemeyi gerçekten öğrenmem gerekiyor. Ama sanırım

Sürekli olarak herkesin beni yakalamaya çalıştığı hissine kapılıyorum ve yıldız oyun kurucu da bu konuda bir istisna değil.

Özellikle de beni alaycı bir şekilde gözlemlemesiyle.

Ruhunun şeytan tarafından işe alındığının işareti olabilecek o içi boş gülümsemesiyle tekrar gülümsüyor. "Bunu düşüneceğim ve sana haber vereceğim."

"Neyi düşüneyim?" Owen bize ulaştığında bir elini Sebastian'ın omzuna doluyor. "Asyalı piliçle aranızda ne var?"

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Asyalı hatunun bir adı var, dangalak, adı Naomi. Siri'ye söyle senin için hecelesin."

Ve böylece dönüp gidiyorum, Sebastian'ın kahkahasının yankısı o gözden kaybolduktan çok sonra bile beni takip ediyor.

EVE DÖNDÜĞÜMDE, SANIRIM ORADA NELER OLDUĞUNU ANALİZ ETMİŞTİM.
Yüzlerce kez.

Tamam, bu bir yalan. En az iki katı oldu.

Amigo kız olmama rağmen Sebastian'la konuşmuyorum ya da futbol takımının geri kalanıyla evcilik oynamıyorum.

Elbette, Reina, Brianna ve ekibin geri kalanı bunu yapıyor, ama ben basit bir nedenden dolayı yapmıyorum... şey, onlar seks bekliyorlar. Bu roket bilimi değil ve ben bir fahişe değilim.

O zaman neden bacağımı onun bacağına doladığımda kendimi öyle gösterdim?

Çok mu çaresizsin, Nao?

Luce'ye mesaj atıp Reina'nın onlara yaptırdığı şekil ve güzellik için yapılan şeytani ritüelleri bitirir bitirmez beni aramasını istiyorum. Ama bugün benim için çok meşgul olacağını biliyorum.

Ya da hiçbir zaman, bu konuda.

Ruhunu neredeyse şeytana sattı ve Reina onu meşgul edeceğinden emin olacak.

Evimiz, ya da bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi annemin gururu ve neşesi, üst-orta sınıf bir mahallede geniş bir arazi üzerinde oturuyor. Neredeyse hiç kullanmadığımız kocaman bir garajımız ve annemin arkadaşlarını davet ettiğinde onlara gösterebileceği süslü bir havuzumuz bile var.

Her zaman "beni kabul et!" oyununu oynuyor ve bu biraz sinir bozucu. Ben ondan çok daha gencim ve azınlıklar olarak kabul görmediğimizi çoktan anladım. En azından bu Allah'ın belası kasabayı saran ırkçıların çoğu tarafından.

Birinin bana 'egzotik' dediği, gözlerimin 'tuhaf' olduğunu ya da yumuşak siyah saçlarımın 'eşsiz' olduğunu söylediği her sefer için bir kuruşum olsaydı, annem kadar zengin olurum.

Tüm bunları biliyor ama denemekten vazgeçmeyi reddediyor, sanırım bu hem cesurca hem de üzücü.

İçeri girmek yerine, posta kutusunu karıştırıp çok tanıdık bir siyah zarf aradım...

Evet!

Akira'nın mektubunu çıkardım ve açarken gülümsedim. Ana metal çalma listemi bile duraklattım. Ne? Demek ki mektup *o kadar* önemli.

Bir elimde postanın geri kalanı, omzumda çantam, mektup arkadaşımın gelen mektubu açıyorum.

Ve evet, kulağa modası geçmiş gibi geliyor ama ilk mektubu beni gülümsetti ve o gün gülümsemeye ihtiyacım vardı, ben de cevap yazdım.

Doğru, Akira hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama bu ona en derin sırlarımı anlatmak gibi bir şey değil. Bu sadece her hafta dört gözle beklediğim bir şey.

Belki de bunun nedeni benim zavallı olmam ve onun da arkadaşım olan iki kişiden biri olmasıdır.

SEVGİLİ NAOMI,

Buna bir son vermeli miyim? Mektuba Sevgili Naomi diye başlamayı kastediyorum. Sana da bayağı gelmiyor mu? Geçen gün bunu düşünüyordum ve nedense bana öyle geliyor.

Her neyse, selamlama hakkındaki düşüncelerimi aradan çıkardığıma göre, tarih dersi için yazdığınız hikayenin çok kötü olduğunu söylemek istiyorum.

Japonya ve Savaşan Devletler dönemi hakkında konuşmalısın. İstediklerini biliyorsun. Ama inkar edebilirsin, umurunda değil.

Amerika'da doğdunuz, bu yüzden kendinizi tamamen Japon olarak görmeyebilirsiniz, ancak bu konuda ısrar etmeme izin verin. O eski, prova edilmiş konu yerine havalı bir şey yapın.

*Çalışmalarım iyi gidiyor. Sormadığın için teşekkür ederim. Ama yine de, muhtemelen benim bir inek olduğumu ve çok çalışmanın ineklerden beklendiğini düşünüyorsunuz. *Bu şekilde düşünüyorsan canın cehenneme anlamına gelen aşağılayıcı bir dil kullanın.*

Şimdi, nerede kalmıştık? Doğru ya. Çalışmalarım.

Şu anda yaptığım işi sevmiyorum ve bölüm değiştirmeyi düşünüyorum ama neye geçeceğimi ya da doğru seçimi yapıp yapmayacağımı bilmiyorum.

Hiç hiçbir şey anlamadığınızı ve nihayet anladığınızda kapıların kapandığını hissettiğiniz oldu mu? Sanki hayata çok geç gelmişsiniz gibi.

Yoksa bu çok mu melodramatik?

Her neyse, seni hayat hikayemle sıkmayacağım. Bana kendinden bahset.

Hâlâ amigo kızların kalbini mi yiyorsun, yoksa cesaretini toplayıp bıraktın mı?

Eğer böyle bir şey olursa, merak etme, her zaman benim Yuki-Onna'm olabilirsin. Ya da belki ben senin olurum.

SAYGILARIMLA,

Akira

APTALA GÜLÜMSÜYORUM. HER ZAMAN BÜYÜK HAYALLERİ VARDIR.
Japon ruhları ve kötülükleri.

Bana *Yuki-Onna* diyor çünkü ona göre soluk tenim, pembe dudaklarım ve neredeyse siyaha çalan koyu Asyalı gözlerimle ona benziyorum.

Kardan kadının güzelliğine sahip olduğumu söylüyor, fırtınalı kış günlerinde ölümlüleri cezbedip öldürmek için dağlarda dolaşan bir hayalet.

Ve o zamandan beri, bu bizim iç şakamız haline geldi.

Akira'yla aramızdaki şeyin -onun deyimiyle arkadaşlığın- bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim ama en azından ona sahip olduğum için mutluyum.

Hala neye benzediğini bilmesem bile.

Bir fotoğraf istemeyi düşündüm; ancak, sadece reddetmekle kalmayacak, aynı zamanda onun hakkında sahip olduğum imajı da öldürecekti. Sevimli bir adam

kesinlikle bir otaku ve gereğinden fazla porno hakkında konuşuyor.

Beni bozdu.

Ayaklarım evimizin ön kapısında durdu. Mutfaktan çapraz olarak yaşam alanına açılan geniş bir girişi var.

Annem bir mankenin önünde duruyor, bileğinde bir iğne yastığı ve kulağında bir telefon, bir yandan da mankenin göğsüne bir kumaş parçası iğneliyor.

Chester Couture'ün CEO'su olmuş olabilir, ancak hala evde bir mankene takıntılı bir şekilde bir sonraki şaheserini bulmaya çalışıyor.

O kafasını kaldırmadan önce Akira'nın mektubunu çantama saklıyorum. Annem Japonya'dan bir mektup arkadaşım olduğunu bilse de onun mektuplarına dokunmasından hoşlanmıyorum. Bazen porno hakkında konuşuyoruz ve bu onun bilmesini istediğim bir konuşma değil.

"Tatlım." Parıltılı bir kutuyu işaret ediyor ve ben de ona veriyorum.

Yukarı odama çıkmayı tercih ediyorum ve Akira'nın mektubunu tekrar okuyup aynı derecede alaycı bir cevap düşünerek aptal gibi sırtıyorum. Bu bizim bir oyunumuz.

"Nao, bekle."

İki adım atmıştım ki annemle yüzleşmek için arkamı döndüm. Telefonu pantolonunun cebine koymuş, asistanıyla, avukatıyla, muhasebecisiyle konuşmasına nadiren erken bir son veriyor. Büyük Riko Chester'ın zamanına ihtiyacı olan herkesle.

Japonya'da Riko Sato olarak doğmuş ama ben çocukken Amerikan vatandaşlığına geçer geçmez soyadını değiştirmiş.

Annem ufak tefek bir kadın ama saçlarını benim gibi kısa değil uzun tutuyor ve beni doğuran kadına değil ablama benziyor. Kusursuz bir cildi ve bana aktardığı güzel küçük yüz hatları var. Yine de son zamanlarda daha solgun ve her zamankinden daha fazla koyu halkaları var.

Gözleri kahverengi ama benimkiler kadar büyük ya da koyu değil. Sanırım babamdan aldığım bir özellik bu, onun önünde bir tür tabu konusu.

"Okul nasıl gitti?" diye soruyor hafif bir aksanla. Birinci kuşaktan olduğu için benim gibi Amerikan aksanıyla konuşmuyor ama denemediği için değil. Sanırım doğuştan belli bir şekilde konuşmak insanı ömür boyu damgalıyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Her zamanki gibi."

Annem sigara paketine uzanıyor ve bir tane yakıp bir nefes çekerken mankenden uzaklaşıyor. "Pratik yapmaya ne dersin?"

"Harikaydı."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Sanki yapabilirmişim gibi. Dekanı arar ve tüm detayları öğrenirsin. Ya da belki koçu, çünkü o da oradaydı."

"Bana küstahlık etme, genç bayan."

"Gelmiyorum. Sadece işini kolaylaştırıyorum, çünkü ne bileyim, benim için kıcımlı yırttığım aptal oyunlardan herhangi birine katılmak yerine başkalarına benim hakkımda sorular sormayı tercih ediyorsun."

"Konuşmana dikkat et. İstemediğim için katılmıyor da değilim. Bazılarımız çalışıyor, Naomi."

"İşinin başına dön o zaman." "Nao-
chan..."

Bana ne zaman o sevimli şekilde seslense midem bulanıyor. Sanki annemin dünyam olduğu o küçük kızlığa geri dönüyorum.

Ta ki kızıl gece onu paramparça edene kadar.

Yavaşça yaklaşıyor, havaya bir nefes nikotin salıyor. "Bana kızgın mısın?"

"Bilmiyorum anne. Belki de öyleyimdir."

Kolumu okşuyor. "Özür dilerim. Son zamanlarda pek ortalıkta görünmediğimi biliyorum. Ama hepsi senin için."

"Hayır, anne. Hayır. Benim için olduğu bahanesini kullanma. Sen bu evi aldıktan ve ikimizin de geleceğini güvence altına aldıktan sonra benim için olmaktan çıktı. Artık sadece senin için."

Elini bırakıyor ve her ne kadar acı verici olsa da ve beni tekrar teselli etmesini istesem de, bunun faydasız olduğunun farkındayım. Annem her zaman en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacak ve bunun hayatıma ne tür sonuçlar getireceğini umursamayacak.

"Bir gün her şeyi anlayacaksın. En azından ben öyle umuyorum." Bir parça yenilgiyle gülümsüyor. "Teslimat gelmeden önce gidip temizlen. İtalyan yemeği sipariş ettim."

"Olay nedir?" Bu akşam yemeğini evde yiyeceği için içten içe memnun olsam da, sahip olduğu tüm iş arkadaşları ve iş ortaklarıyla bir yerlerde bir tür akşam yemeği ayarlamamış olmasına şaşırdım.

"Kızım ile yemek yemem için neden bir fırsat olması gerekiyor?" Tekrar gülümsüyor, ama hala o yenilgi notasıyla, yoksa bu üzüntü mü?

Uzun süre düşünmedim, çünkü sigarasını kül tablasında söndürdü ve işine geri döndü.

Ama ben? Onunla akşam yemeği yiyeceğimi düşününce hissettiğim baş dönmesine engel olamıyorum.

Belki de küçük ailemiz kurtarılamayacak durumda değildir.

SEBASTIAN

B Belirli bir şekilde yetiştirilmiş olmak, üzerimde belirli beklentiler yaratıyor.

Öne çıkabilirim ama olumsuz anlamda değil. Hayatımı yaşayabilirim ama önemli olduğu yerde değil.

Senatörün torunu olarak doğduğumdan beri tüm varlığım planlandı ve buna uygun rolleri oynamak zorunda kaldım.

Belki de bu yüzden sık sık asi tarafımın beni alt etmesine izin veriyorum.

Neden bazen başını kaldırıp dünyaya çalkantılı tarafımı göstermesine izin veriyorum.

Bilirsin, temel zengin çocuk sorunları.

Antrenmandan sonra Owen beni ve diğer birkaç takım üyesini amigo kızlarla bir şeyler içmeye götürdü.

Uyuyor olmayı tercih ederdim ama Owen muhtemelen kafamı bir sopanın üzerinde tüm dünyanın görmesi için sergilerdi. Kafama ve içindeki her şeye ihtiyacım var. Ayrıca onlarla içki içmek, senatör ve karısının inatçı bakışları altında sıkışıp kalmaktan daha iyi. Evet, onlar benim büyükannem ve büyükbabam ve beni yetiştiren insanlar, ama ben taşındıktan çok sonra

bile her fırsatta daireme daldıklarında onları pek takdir etmiyorum evlerinden dışarı.

Owen içki yerine The Grill'de yemek yemeyi tercih ediyor. Burayı seviyoruz çünkü burası Koç'un kardeşi Chad'e ait ve o da bizim büyük bir hayranımız. Bize sadece diğer müşterilerden gizlendiğimiz özel kabinlerinden birini vermekle kalmıyor, aynı zamanda bize en iyi yemeklerini de servis ediyor.

Amigo kızların eşliğinde içeri girer girmez Chad sırtarak bizi işaret ediyor. "Şeytanları alkışlayın, bayanlar ve baylar!"

Owen ve diğerleri, üzerinde takımın logosunun bulunduğu ceketlerine vurarak bir gösteri yaparlar. Amigolar kükrüyor ve erkekler uluma sesleri çıkarıyor. Müşterilerin çoğu alkışlıyor ve sonsuz övgü ve iltifat yağıyor

Bi

z. "Eyaleti kazanalım, evlat!"

"Şövalyelere merhamet
göstermeyin!" "NFL'de
görüşürüz!"

"Kahramanlarımız!"

Evet, bu gerçeklerden çok uzak, ama bu şehir
Futbol. Bu biraz sağlıklıdır.

Ve evet, sırtırken, ellerini sıkarken ve rastgele selfie çekerken bile düşüncelerim aklımdan çıkmıyor. Birkaç dakika içinde, çocukken bana öğretilen gösteriyi sergiledim.

Daima gülümseyin. Her zaman en iyi
davranışında ol. Her zaman bir maske takın.

Merdivenlere ulaştığımızda, orada bulunan insanların çoğuyla el sıkışmış ve fotoğraf çektiymiştim. Diyelim ki Chad bizi, bizim onun mekanını sevdiğimiz kadar seviyor. Herkes burada takıldığımızı bildiği için restoran neredeyse her zaman dolu oluyor.

Bana bir kardeş gibi sarılıyor, sonra omuzlarımdan kavıyor. Üzerinden yağ ve biber kokusu dalga dalga yayılıyor. "Benim yıldız oyun kurucum."

"Henüz bir yıldız
değilim." "Oh, evet
öylesin."

Sırtıyorum. "Sanırım bu Cuma sana göstereceğim."

"İşte ruh budur, evlat!" Koç'un yaptığı gibi sırtıma cesaret verici bir tokat atıyor.

Blackwood'daki insanlar benden tek bir şey bekliyor, verimli olmamı. Weaver ismiyle birlikte geliyor.

Benim aileme mensup olanların masaya bir şeyler getirmesi gerekiyor; bu ister notlar, ister zaferler, ister senatörlük pozisyonu, isterse de amcam gibi parlak bir avukat rolü olsun.

Her halükarda, sunacak bir şeyim olmalı.

Kasaba halkının önünde ısıltılı bir karşılamamanın ardından, Chad nihayet bize özel kabinimizin yönünü gösteriyor.

Amigo kızların eş kaptanı Brianna, kendi plastik gülümsemesini boyarken elini kolumun arasından geçiriyor. Onunki o kadar abartılı ki, çok rahatsız edici.

Gülümsüyormuş gibi yapmanın bir sanatı vardır. Bir parçanızın buna inanması gerekir. Bir parçanızın beyninize, gülümsemenin insanların sizi rahat bırakması için en iyi çözüm olduğuna dair sinyaller göndermesi gerekir.

Masanın etrafına oturuyoruz, erkekler amigo kızlarla çoktan kaynaşmış durumda. Biz beş kişiyiz ve yaklaşık yedi amigo kız var, bu yüzden Brianna ve Reina benim iki yanımda oturuyor. Ama herkes sarışın, mavi gözlü güzel kaptanın masada olmadığını biliyor.

Lisedeki takım arkadaşlarımızdan biriyle nişanlı ve adam İngiltere'de uluslararası hukuk okumayı seçmesine ve üç yıldır dönmemesine rağmen hala onun yüzüğünü takıyor.

Bir bakıma, kimse yaklaşmasın diye ona göz kulak oluyoruz. En azından Owen ve diğerleri. Yüzündeki sert ifadenin kırılmasını görmek istiyorum, bu başka bir adam bulması anlamına gelse bile.

Evet, berbat bir arkadaşım ama bunun suçunu küçük kasaba sorunlarına atıyorum. Yani, buralarda eğlenceli sayılabilecek neredeyse hiçbir şey yok.

Ve ben boş zaman geçirmesine izin verilebilecek bir tip değilim. Eğer yaparsam, berbat eğilimlerim hüküm sürer ve bu sadece... trajik olur.

Herkese, bana değil.

Owen boğazını temizleyerek ayağa kalkıyor ve ben inliyorum. Bu bir mil öteden görebileceğim bir yöne doğru gidiyor, ama onu durdurursam, bir sürtük gibi surat asacak ve genel bir pislik olacak. Geniş alıcımın yanımda olmasına ihtiyacım var, en azından kritik maça kadar.

Bir bardak bira alıyor ve dramatik ses tonuyla konuşurken bardağını havaya kaldırıyor: "Tüm övgüleri toplayan yıldız oyun kurucumuzun şerefine kadeh kaldırmak istiyorum - hiç hoş değil, dostum - ve bizi canavar gibi oynatan tüm güzel bayanların şerefine. Şeytanlara!"

"Şeytanlara!" diye yankılanıyor herkes ve ben de bir yudum almadan önce kadehimi ona doğru uzatıyorum.

Owen sonunda yerine oturur ama Reina'nın yanına doğru eğilir. "Kraliçe Arı, eğer kazanırsak benim için ne yapacaksın?"

Pembe manikürlü tırnaklarıyla bardağının kenarında gezinirken kaşlarını kaldırıyor. "Ne istiyorsun?"

"BJ. Eğer bana bunu verirsen, bütün oyunları kazanırım."

Sırıttıyor. "Belki NFL'e seçilirsen, Owen."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Göster o zaman."

"Seveceğim bebeğim. Aslında, sikimi o kadar çok seveceksin ki, onun için o ezik Asher'ı terk edebilirsin."

"Belki yaparım." Gülümsüyor ve Brianna'nın aksine plastik değil ama yine de benimki kadar sahte.

Ne de olsa ikiyüzlü ikiyüzlüyü tanır.

Yemeğimize gömülüyoruz - biz makarna sipariş ediyoruz, amigolar ise her zamanki gibi salata ile yetiniyor.

Yemeğimi yerken ve mizahın tadını çıkarırken, diğer ayakkabının düşmesini ya da patlamasını ya da Reina bu tür durumlarda ne halt ediyorsa onu bekliyorum. Owen'ı hepimizi buraya getirmesi için ikna etmesinin bir sebebi var.

"Başka bir cesaretin zamanı gelmedi mi sence?" diye soruyor umursamazca. İşte.

Reina'nın sahte gülümsemelerini ve yüz ifadelerini mükemmelleştirmesinin nedeni. Gerçek Reina yüzeyin altında saklanır ve etrafındaki herkesle kurnazca oynar.

Nereden mi biliyorum? Bazen ben de aynısını yapıyorum. Aradaki fark, o bunu genellikle kendisine fayda sağlamayan belirsiz nedenlerle yapıyor. Aslında, şimdiye kadar yaptığı tüm cesaret gösterileri zalimce görünüyor ama aslında kurbanlarına yardım ediyor.

Benim durumumda, onları sırtımdan atmak için katılıyorum, onlara zarar vermek için değil. Can sıkıcı haşerelere dönüşmedikleri sürece, ki o zaman müdahale etmek gerekir.

"Kesinlikle evet!" Josh, takım arkadaşlarımdan biri, haykırıyor. "Bir keresinde tarih öğretmenimize eşek şakası yapmaya bayılmıştım."

"Ve yardım etmeyi çok severdim." Bir amigo kız olan Morgan göz kırpmıyor ve o da dudaklarını yalıyor.

Brianna hafif gıcırtılı, hiperaktif sesiyle, "Bir çentik daha atmalıyız, Rei," diyor.

Orada bulunan tek erkek amigo Prescott birasından bir yudum alıyor. "Yoksa sıkıcı olacak."

Anlayabiliyorum.

Ama aynı zamanda, Reina'nın çocukça cesaretleri hiçbir zaman bana göre değildi. Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi liseden beri bu cesaretini artırıyor.

Yine de görünüşümü korumam ve onların kutsal çemberine aitmişim gibi davranmam gerekiyor. Kısmen çünkü Owen eğlencesini mahvettiğimde gerçekten huysuzlaşıyor. Kısmen de kafamın içinde

hapsolmaya hiç niyetim olmadığı için.
Son baktığımda orası pek rahat bir yer değildi.

"Katılıyorum. İşleri biraz renklendirmeliyiz." Reina bakışlarımla buluştu. "Buna hazır mısın, Bastian?"

Yavaşça çiğnemeyi bitiriyor, neden orada bulunan herkes a r a s ı n d a n beni seçtiğini anlamaya çalışıyorum.

Bu bir ilk ve ben en iyilerden bu tür sıradan sapmaları asla görmezden gelmemeyi öğrendim.

Ancak bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Bu bir evet mi?" diye ısrar ediyor.

"Hey, Kraliçe Arı. Seks partneri olacağımızı sanıyordum." Owen suratını asıp göğsüne vuruyor. "Kalbimin tam ortasında bir kara delik var."

"Pas" diyorum. "Eğer sana yaklaşırsam Asher beni seri şekilde öldürür. Hâlâ hayatıma ihtiyacım var."

Yalan değil. Her zaman çok sakin olan Asher Carson, konu Reina olduğunda vahşi bir orospu çocuğuna dönüşüyor ve lisede ona sadece yanlış yönden baktıkları için erkekleri dövüyor. Şu anda uzakta olsa da, bunu öğrenirse hiç gitmemiş gibi geri dönecektir.

Ama bunu sadece bir bahane olarak kullanıyorum.

Asıl sebep? Reina'nın ya da bir başkasının beni oyunlarında piyon olarak kullanmasına izin vermem mümkün değil.

Ben bir senatörün oğluyum, çok teşekkür ederim. Biz insanları kullanırız, tersini değil.

Reina, Owen ve bana hitaben, "Kimsenin cinsel partneri olmayacağım," diyor ama dikkati benim yüzümden hiç ayrılmıyor. "Eğer cesaretiniz varsa size bir teklifim var."

"Evet, kesinlikle al." Brianna baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü ama aslında sinirlerimi bozan bir hareketle kolumu aşağı yukarı okşuyor.

"Tabii ki alacak." Owen göğsünü şişirir.

Josh, "Oyun kurucumuz korkak değil," diye haykırıyor ve takımdaki diğer herkes aynı fikirde olduğunu yuh alıyor.

Benim açımdan bu kadar.

Geçmişte tüm ekip üyeleri Reina'nın cesaretini kabul etmişken, şimdi buna karşı gelemem. Aksine, 'seçilmiş' olmanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorlardı. Hâlâ gizli bir zaferle gülümseyen Barbie'ye ters ters bakıyorum. Her şeyi o planlamıştı ve benim de buna boyun eğmekten başka çarem yoktu.

"Aklında ne var?" Çok iyi mükemmelleştirdiğim sakin ses tonumla soruyorum.

"Birini becer."

Owen bir kahkaha attı. "Ne tür bir cesaret bu? Kızlar onun sormasına gerek kalmadan onun için külotlarını indiriyorlar."

"Evet, Rei," diye katılıyor Josh. "Hiç uğraşmadan en iyi kukuyu kapıyor." Reina'ya kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten büyük cesaretin bu mu? Birini becermek mi?" "Herhangi biriyle değil."

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor ve yüzüne bir gölge düşüyor. Sürünerek gir. "Naomi."

Gülümsemem onunkiyle aynı anda duraksıyor ve umarım bunu başka bir şey değil de onu yansıtıyormuşum gibi algılar.

Aklıma narin bir ten, kocaman koyu kahverengi gözler ve yumuşak dolgun dudaklar geliyor. Bu görüntüler, solgun boynunu ve yanaklarını kıpkırmızı yapan bir allık sürünürken bana bakma şeklini canlandırıyor. Ukala ağzının her fırsatta sanki spor olsun diye yapıyormuş gibi karşılık vermesi.

Ve o güzel dudaklarını sikimle doldurup kıvranışını seyretmeyi hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Nao... kim?" Owen sorar. "Dur bir dakika. Bugün Weaver'la yerde bebek yapan Asyalı piliç mi?"

"İşte bu." Brianna kurnazca sırtıyor. "Ama bebek yapmaktan hoşlanmıyor. Hatta bakire olabileceğini düşünüyoruz."

"Vay canına." Owen birasının kalanını yudumluyor. "Olay örgüsü kalınlaşıyor."

Josh kaşlarını sallıyor. "Onu alabilir miyim lütfen?" Mutfak eşyalarımı masaya bırakıyorum. "Neden o?"

Reina dişlerinin arasından, "Rastgele oldu," diye yalan söylüyor.

Bu konuda rastgele bir şey yok. Reina'nın yaptığı her şey hesaplıdır ve sadece onun bildiği sebepleri vardır. Beni Naomi'yle gördükten sonra mı bu cesareti gösterdi?

"Ve o kaltağın bir ders alması gerekiyor." Brianna yeşil içeceğinden bir yudum alıyor. "Sadece bir ezik olduğu halde kendini bir şey sanıyor."

"Ve her zaman karşılık veriyor!" Morgan tiz ve dramatik bir sesle şöyle diyor. "Rütbesi kendisinden yüksek olanlara saygı duymuyor."

"Bunun neden benim sorunum olduğunu anlamıyorum." Çatal bıçaklarımı tekrar elime alıyorum ve puslu görüşümde zar zor bir şey görüyor olmama rağmen yemeğimi karıştırıyormuş gibi yapıyorum.

Hayır, puslu değil.

Kırmızı. Kan gibi.

"Bu bir hayır mı Bastian?" Reina soruyor. "Çünkü diğer erkeklerden herhangi birine bunu yapması için meydan okuyabilirim. Belki Josh'a. Çok

istekli görünüyor."

"Evet!" Josh ayağa fırlar. "Japon porno fantezim sonunda gerçekleşecek."
Başımı kaldırıyorum, dudaklarım inceliyor ama yavaşça bırakıyorum.
Aklıma gelen tek görüntü, bu bahsin sonunda paramparça olacak güzel
ve minyon bir kadın.

Ve eğer biri yok etme işini yapacaksa, bu kişinin
Be

n. Fazla ileri gitmeyeceğim.

Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Peçeteyle ağzımı siliyorum, hepsinin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben
yaparım. Yapacağım.

Naomi'yi sikeyim."

NAOMI

THaftanın geri kalanı şüpheli bir şekilde iyi gidiyor.
Her zamanki şirret sözler ve bazı kedi kavgaları dışında.
Tamam, kedi kavgaları benim hayal gücümdü. Reina benim
diğer amigo kızlarla kavga edersem mecazi toplar.

Yumruk atma eğilimindeyim ve görünüşe göre bu, pençelemekten ve saç çekmekten daha düşük bir darbe.

Tek sorun Lucy.

Endişelenmekte haklıymışım. Sanırım onu karanlık tarafa geçirdiler ve onu geri kazanmak için bir tür vudu ayini yapmam gerekiyor. Beni görmezden geldiğinden değil ama her zamankinden daha mesafeli davranıyor. En basit şeyleri anlatmak için bile bana uzun cümleler kurmuyor.

Okulun otoparkında motoru durduruyorum. Bu akşamki önemli maçlarında aptal Şeytanlar için tezahürat yapmamız gerekiyor ve geç kalırsak Reina muhtemelen kığımızı kızartıp çiğnemeleri için Brianna ve Prescott'a atacak. Ancak, bu konuşmayı yapmamız gerekiyor.

"Hey, Luce?"

"Öyle mi?" Parlak pembe rujunu düzeltirken dikiz aynasına bakıyor.

Kızıl saçları, daha sonra kullanmak zorunda kalacağımız siyah ve gümüş ponponlarla uyumlu bir kurdeleyle toplanmış. Ayrıca güzel çillerini gizlemek için bir ton makyaj yaptı ki bu bir suç. Ama bunu ona söylersem, onların güzel olduğunu düşünen tek kişinin ben olduğumu söyleyecek, o yüzden dilimi ısırıyorum.

Kendime gelince, dar amigo üniformamı giydim ve saçlarımı açık bıraktım. Siyah ruj sürdüm çünkü Siyah Şeytanlar'ın temasına uyuyor. Ya da en azından öyle düşünecekler.

Arkadaşımla yüzleşiyorum. "Konuş benimle."

"Ne hakkında?" Hâlâ rujla meşgul. "Neden değiştiğin hakkında."

"Ben değişmedim."

"Evet, öyle. Reina'nın Şeytan'la kanka olduğu söylenen gizli sosyete kulübüne üye olduğundan beri kendinde değilsin."

Bana bakarken ruj havada asılı kalıyor. "Reina'dan ve ekipten nefret ediyor olman benim de nefret ettiğim anlamına gelmez. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum Nao."

"Yaptık. Onun göz kamaştırıcı parıltılı sahte sunağında istediğin kadar ibadet edebilirsin, ama ben senin... aynı olmadığını hissediyorum."

"Kıskandım. Kıskanmadığına emin misin?"

"Kraliçe Arı ve onun şeytani parıltılı sunağından mı? Hayatta olmaz."

Gülüyor, omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Çok komiksin."

"İtiraz ediyorum. Alaycı."

"Komik," diye tekrarlıyor. "Keşke diğerleri de senin mizah anlayışını bilseydi."

"Yani boğulsunlar diye mi?" Sahte bir tepkiyle nefesim kesildi. "Onlara karşı bu kadar güçlü bir kinin olduğunu bilmiyordum, Luce."

"Evet, Bree hâlâ filtresiz bir şekilde incitici şeyler söylüyor."

"O zaman benim mizah anlayışım boğulacak ilk basit sürtük o olacak. Anladım. Bununla dozajı artırmam gerekecek." Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ya Prescott?"

Rujunu çoktan bitirmiş olmasına rağmen rujunu sıkıca tutuyor. "Peki ya o?"

"Az önce kekeledin,

Luce." "Hayır,

kekelemedim."

"Evet, öyle yaptın. Eğer sadece ismi bile sizi geriyorsa, The Grill'deki randevulara ne demeli?"

"Bunlar buluşma değildi. Takımla ve futbol takımıyla birlikte gittik."

İkincisinden bahsedince dudaklarım seğiriyor. Aptal oyun kurucuları yaşıadıkları o olaydan bu yana, ne zaman yanlarına gitsem hepsi yuhalıyor ve uluyor.

Pisliğin kendisi hariç hepsi benimle ilgileniyor. İstedğimden değil ve geceleri benimkine bastırıldığı sert vücudunu kesinlikle düşünmüyorum. Ya da gün içinde, antrenman yaparken onu gizlice dikizlediğimde.

Tamam, Sebastian fantezileri için uygun bir zaman değil.

Bekle. Hayır. Onlar fantezi değil. Sadece istenmeyen düşünceler.

"İstediğin kadar yalan söyle Luce, ama Prescott'a baktığında tek gördüğüm senin kalp gözlerin."

"Kes şunu." Tırnaklarına bakarken pembenin derin bir tonunda kızarıyor. "Benim varlığımdan bile haberi yok."

"Tabii ki var ve hayır, Peter'ın soyunma odası konuşmalarında ima ettiği gibi kesinlikle eşcinsel değil."

"Bunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle işte. Ama gerçek şu ki, ben onun için bir hiçim." "O zaman bu onun kaybı, senin değil."

Kırpıklarının altından bana bakıyor ve biraz gülümsüyor. "Bunu nasıl yapıyorsun, Nao?"

"Ne yapmak?"

"Sanki dünya senin zamanını hak etmiyormuş gibi, hiç etkilenmeden kal."

"Çünkü öyle değil. Ne kadar az önemsenirseniz, o kadar az bağlanırsınız ve zihniniz o kadar özgür olur."

"Ama sonunda... ne bileyim, yalnız kalmaz mıydın?"

"Hey, kaba! Yalnız olmanın nesi yanlış? Birinin kıcını öpmekten ve başkasının aletini yalamaktan daha iyidir."

"Umarım bir gün aşık olursun."

"Birincisi, bu ne cüret? İkincisi, tüm bu Hallmarky saçmalıklarını sana bırakıyorum."

"HBO seviyesinde olabilir, Hallmark gibi değil." Göz kırıyor ve çıkmadan önce ikimiz de kahkahalarla gülüyoruz.

Red Bull'umdan bir yudum alıyorum. Sağlıklı olmadığını biliyorum ama her performanstan önce ekstra enerjiye ihtiyacım oluyor. Eğer kraliçe arımız ya da koçumuz bunu öğrenirse, muhtemelen anneme söylerler ve bu da onunla olan kırılgan ilişkimde ihtiyacım olmayan bir drama yol açar.

Stadyumun arka çıkışından geçip takımın soyunma odasına gitmeden önce kutuyu çöpe atıyorum.

Sahne arkasında bir hareketlilik ve insan gürültüsü var. En dramatik ponpon kızlardan bazıları - tabii ki Brianna da dahil - şarkı söylüyor ya da voodoo gibi şeyler mırıldanıyor.

Reina uzun bacağına Prescott'un omzuna doğru uzatırken Prescott da kolunu esnetiyor. Uzun boylu, kaslı vücuduyla yakışıklı bir adam. Zeytin rengi teni ve açık mavi gözleri, siyah saçları ve kalın kaşlarıyla birleştiğinde ona Orta Doğulu bir görünüm veriyor ve bu da Luce'un aklını başından alıyor. Sanırım aşkı lise yıllarında başlamıştı ama bunu o kadar iyi saklıyordu ki ben bunu ancak yakın zamanda, günlüğüne onunla bebek yapma hayalleri kurduğunu yazarken yakaladığımda öğrendim.

Onunla bu konuda yüzleştiğimde ve ona itiraf etmesini söylediğimde, tavuk pisliği aslında cesaretini topladı ve neredeyse yaptı. Ama sonra, bir gün öğle yemeği sırasında Peter Prescott'a eşcinsel olup olmadığını soruyordu ama Prescott sadece biriyle çıkmakla ilgilenmediğini söyledi.

Söylemeye gerek yok, en iyi arkadaşım kendi küçük balonuna geri döndü ve konuyu bir daha açmayı bile reddetti.

Luce saklanmakta neredeyse benim kadar iyi. *Neredeyse.*

Tek fark ben yakalanmıyorum. Ve kesinlikle günlük tutmuyorum.

Tabii Akira'ya yazdığım mektuplar bir sayılmazsa?

Lucy, Reina ve Prescott arasındaki sahne karşısında başını öne eğer ve gerinmeye başlar.

"Ondan hoşlanmıyor," diye fısıldıyorum yanında dururken. "Bunu biliyorum."

"Yani, kendi kraliçe aramızın kendisinden başka biriyle gerçekten ilgilendiğini düşünüsenize? Bu bir mucize olmaz mıydı?"

"Nao," diye tıslıyor, ben de duruyorum. "Reina'nın bir nişanlısı var." Kaptanımızdan gerçekten etkilenmiş.

Bir varlık bana doğru yaklaşıyor ve başımı kaldırdığımda Brianna'nın kötü niyetli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu göçmen değil mi? Geç kalmadın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben burada doğdum."

"Demek annen göçmen. Buraya gelen onca insanı takip etmek çok zor."

Dudaklarımı büküyorum ama kapalı tutuyorum çünkü şu anda söyleyeceğim her şey yanlış anlaşılacak.

Bu yüzden onu geçmeye çalışıyorum.

Bree kolunu uzatır. "Konuşmam bitmedi."

"Evet, öyleyim. Söyleyecek başka bir şeyiniz varsa, alıp o ırkçı, yabancı düşmanı kışınıza sokabilirsiniz."

"Xeno ne?"

"Oh, özür dilerim. Bu kelime senin için çok mu zordu? Google'da aratın ya da babanızdan dekana daha fazla para vermesini isteyin ki ben ırk ayrımcılığı raporu hazırladıktan sonra size açıklasın."

Ve bununla birlikte, gitmek için dönüyorum.

"Ben aptal değilim!" Brianna'nın tiz sesi arkamdan yankılanıyor.

"Evet, tabii. Sana inanıyorum," diye alay ediyorum ona bakmadan. "Diğer herkesi ikna etmede iyi şanslar."

"Sürtük! Bu gecedен sonra artık ağzını açamayacaksın."

Durdum ve arkamı döndüm. Aynı anda, herkesle birlikte gösteriyi izleyen Reina ve Prescott da Bree'ye yaklaşıyor.

Yardımcı kaptan kendi Lucifer'ine -Reina- bakıyor ve dudakları açık bir hayal kırıklığıyla titriyor. "Bana *aptal* dedi."

Reina başını sallar ve böylece konu sanki hiç yaşanmamış gibi kapanır.

Az önce neler olduğunu anlamaya çalışarak onlara bakıyorum ama Reina ellerini çırparak herkesin dikkatini çekiyor. "Sahaya çıkma ve onlara Şeytanların ne olduğunu gösterme zamanı. Oyunun sonuna kadar kimsenin nefes almasına izin verilmeyecek. Hata yok, kambur durmak yok, kaytarmak yok."

Elini ortaya koyuyor ve Luce ve ben de dahil olmak üzere herkes onu takip ediyor.

Reina bağılıyor, "Siyah!"

"Şeytanlar!" diye bağılıyoruz hepimiz çemberi kırmadan önce.

Sonra da klasik rakiplerin birbirlerine girmesini izlemeye gelen otuz binden fazla seyircinin önünde tezahürat yapıyoruz.

Cuma gecesi ışıkları göz kamaştırıcıdır ve aynı renkteki balonlar gökyüzüne doğru uçarken tüm taraftar alanı siyah ve beyazdır.

Erkek amigolar breakdance yaparken yüksek sesli pop müzik havada çınlıyor. Kısa süre sonra orta sahada sıraya giriyoruz. Taraftarlar, Reina'nın istediği gibi kusursuz ve mükemmel olan açılış rutinimizle çılgına dönüyor. Ve sonra piramidin tepesinde bitiriyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme, arkamızda bir konserdeymişiz gibi havai fişekler patlıyor.

Ben mi? Huzur içinde rock müziğimi dinlemeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim. Ama hey, iyi tarafından bakarsak, Reina bu performanstan sonra bizi rahat bırakacak.

Lanet olası gümüş astarlar.

Rutinimizi tamamladıktan sonra, oyuncuların çıkacağı girişe doğru zıplayıp dönüyoruz.

Bizim maskotumuz, dirgenli bir panda, Şövalyelerin maskotu olan bir çeşit atla dövüşüyor.

Önce Şövalyeler ponpon kızlarının arasından çıkıyor, sonra sıra bizim takıma geliyor. Üzerinde takımın logosunun bulunduğu büyük pankartın arasından, oyun kurucu on numara ve geniş alıcı on yedi numara önderliğinde buldozer gibi geçiyorlar. Hepsi siyah beyaz formalarını ve kasklarını giymişler ve gözlerinin altında siyah çizgiler var.

Yutkunuyorum, kaşlarımın arasında biriken terin yorgunluktan değil de on rakamına çok fazla odaklandığımdan kaynaklandığını varsayıyorum.

Oyunculardan çok sayıda bağırış ve uluma geliyor, savaş çılgınlıkları havayı dolduruyor.

Ama Sebastian değil.

Kaskındaki açıklıktan görülebilen yoğun gözlerini bir sis kaplıyor. Sanki farklı bir bölgede ve kimse ona ulaşamıyor.

Ya da ona dokun.

Bu yönü, iyi senatörün torunu olduğuna inandırmak için herkese dayattığı imajından daha çok ne olduğunu her zaman ima etmiştir.

Burada iyi bir şey yok.

Bakışları bana odaklanıyor. Sadece bir saniyeliğine, ama sanki bu gece fethetmeye niyetli olduğu oyun benmişim gibi beni delip geçiyor.

Dudakları yana doğru kıvrılıyor ve gözleri benimkilerden nazıkçe kaymadan önce kurtça bir gülümsemeye benzeyen bir şey gördüğüme yemin edebilirim.

Başka biriyle göz teması kuruyordur diye arkama bakma dürtüsüne direniyorum. Ama derinlerde bir yerde, biliyorum, sadece bana yönelik olduğunu biliyorum.

Ne oluyor be?

Maç sırasında tezahürat yapmak için saha kenarına dönüyoruz. Genelde bu kısımdan nefret etsem de, bu akşamki maç gerçekten çok çekişmeli geçiyor. Şövalyeler pes etmiyor ve bizim takım zar zor öne geçiyor.

Owen gol attığında taraftarlar çılgına dönüyor. Prescott önce Reina'yı sonra da Brianna'yı kutlama amacıyla havaya fırlatır.

Tetikte duruyoruz, tezahürat yapıyoruz ve devre arası rutinimizi gerçekleştiriyoruz.

Yorucu ama adrenalin aramızda çılgınca dolaşıyor. Sahadan dalga dalga yayılan enerji hem sarhoş edici hem de bağımlılık yapıcı.

Maçın sonlarına doğru yenik durumdayız ama durumu tersine çevirip kazanma şansımız var.

Sebastian topu Owen'a veriyor, o da oyun kurucu boşa çıkınca topu geri atıyor. Sonra Şeytanların kaptanı sanki ağırlıksızmış gibi bir hareket bulanıklığı içinde koşuyor. Tezahüratlar gittikçe yükseliyor ve ben kendimi aptal ponponları yumruklarken buluyorum.

Şövalyelerin oyuncularından biri Sebastian'ı yere düşürmeye çalışıyor ve kalabalıktan gelen toplu bir *Ohhh sesiyle* Sebastian ayağını kaybediyor.

Ancak diğerleri üzerine yığılmadan önce, oyuncunun altından kayar ve golü atana kadar son sürat koşar.

Kalabalık ve amigolar çılgına döner, hatta maskotumuz diğerinin yüzünde dans eder. Oyuncular Sebastian'ı altlarına gömerken ko avazı çıktığı kadar bağıyor.

Sayısız kutlama, dans ve yüksek sesli müzik. Kalbim küt küt atıyor ve rutine zar zor ayak uyduruyorum.

Kısa bir süre sonra süre dolar ve hakemler oyunun bittiğini işaret eder.

Şeytanlar Sebastian'ı omuzlarında taşıyor ve birçok medya kuruluşu gecenin yıldızıyla özel bir röportaj yapmaya çalışıyor.

İşte o zaman gözlerimin yaşadığını fark ettim. O kadar heyecanlanmışım ki bu aptal oyuna bu kadar bağlandığımı fark etmemiştim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum, çünkü biri beni ağlamakla suçlarsa boğazını bıçaklarım.

Ve bu gece kesinlikle oyun kurucuya bakmayacağım.

Biz onların arkasından geçip soyunma odamıza doğru ilerlerken bir muhabir Sebastian'a enerjisinin nedenini soruyor.

O kadar hızlı oluyor ki, geldiğini bile göremiyorum.

Bir an yürüyorum, sonra Sebastian arkasını dönüp beni belimden tutuyor ve kendine doğru çekiyor.

"Sebebi o," diyor ve sonra dudakları benimkilerle buluşuyor.

NAOMI

Sebastian beni öpüyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde.

Ağzı benim ağzıma yapıştı.

Hayal ettiğimden farklı hissettiriyor. Dudaklarının sert, belki de geri kalanı gibi granitten yapılmış olacağını düşünmüştüm, ama şaşırtıcı derecede yumuşak, hatta hassaslar.

En azından ilk başta.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki, küçüklüğümde beri yapmadığım bir şeyi yaptım ve her tarafımdan kan aktı.

Kıpırdamadan duruyorum.

Alt dudağımı ısırıp ağzıma girmeyi talep ettiğinde ona karşı gevşiyorum. Sanki beni öpmeye hakkı varmış ve sonsuza dek öpecekmiş gibi, düpedüz bir talep bu.

Vücuduna bastırdığım bedeninin sıcaklığı ve parfümünün güçlü kokusu baş döndürücü.

Ve iyi bir şekilde değil.

Ama daha çok 'kontrolü kaybediyorum ve bir boşluktan kayıyorum' tarzında.

Ağzımı kapalı tuttuğumda, dudağımın hassas etini ısırıyor. Bu keskin hareket neredeyse derimi yırtacak ve kanımı emebilmesi için çekecek.

Ziyafet

çekin.

Saldırın.

Onun hareketleri ve benim tepkim nedeniyle eşit ölçüde bir başlangıçla açılıyorum. Sebastian yavaşlamıyor, nefes almıyor ve dilini içeri sokmak için bu şansı kullanıyor.

Dudaklarının hassas olduğunu düşündüysem, hepsini geri alıyorum. Onun geri kalanı kadar acımasızlar. Oyun oynar gibi öpüyor, savunmamı yerle bir ediyor, fırsatı yakalıyor ve gol atıyor, tekrar tekrar.

Sadece öpmekle kalmıyor, beni yutmaya çalışıyor. Parlak beyaz ışıkların ortasına siyah yıldızlar çizmek için. Dili, yanan ciğerlerime hava girmesine izin vermeyene kadar hassas olanımı tahrip ediyor. Ben hırıltılı bir şekilde sessizce yalvarıp yakarana kadar.

Ne için, hiçbir fikrim yok.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, beni ayakta tutan tek şey belimdeki tutuşu oldu.

Sanki yabancı bir varlık bedenimi ele geçirmiş ve ben de transa geçmiş gibiyim. Kısmen buna bir son vermek istediğim için, kısmen de bunun hiç bitmesini istemediğim için.

Bu iki yön birbiriyle çarpışıyor ve büzüşen kalbimin sınırlarında boğucu bir gerilim yaratıyor.

Hiç böyle dokunulmamıştım, sanki her an bütün olarak yutulabilirmişim gibi. Sanki iri ve güçlü elleri yüzümü ve diğer yerlerimi rehin alabilirmiş gibi. Sanki vücudu benimkini kolayca alt edebilir ve beni boyun eğmeye zorlayabilirmiş gibi.

Ve en korkutucu kısmı bu düşüncelere eşlik eden kafa karışıklığı değil. Bacaklarımın arasındaki keskin karıncalanma. Karnımın onun çıldırtıcı ritmine uyması.

Dudaklarımı bıraktığında saatler geçmiş gibi geliyor, geri çekilirken aramızda küçük bir tükürük izi kalıyor. Havada garip bir ses yankılanıyor ve bu sesin bana ait olduğunu fark ediyorum.

Tropik gözleri bu gece ikinci kez beni kafesliyor, ancak bu sefer her zaman taktığı maske gözlerindeki ateşi gizlemiyor.

Havai fişek gibi.

Ya da belki bir volkan.

Her iki durumda da, patlama noktasında ve bu gerçekleştiğinde orada olmak istemiyorum. Mükemmel yıldızın aslında o kadar da mükemmel olmadığını tüm dünyaya gösterdiği ana tanık olmak istemiyorum.

Yine de varlığının gücü beni esir alıyor, en küçük ayrıntılar bile beni büyülüyor. Yüzünün kenarından damlayan ter gibi,

ona bir savaşçı havası veriyor. Siyah çizginin gözlerinin rengini gölgelemesi. Ya da baharatlı kokusunun terle erkeksi bir şekilde karışması.

Alnına gelişigüzel düşen nemli saçlarındaki kusur bile kusursuz görünüyor.

Sebastian dikkatini hızla yana kaydırıyor ve işte o zaman az önce beni televizyonda öptüğü gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Sikeyim.

Muhabir bir şeyler söylüyor ama uğuldayan kulaklarımın arasından süzülüp gidiyor. Sadece utancım içimde dönüp durduğu için değil, daha çok hazırlıksız yakalandığım için. Durumun geldiğini göremediğim ve buna göre hareket edemediğim için.

Sebastian gitmeme izin vermiyor ve ben de mücadele etmiyorum. Bir, hâlâ bir çeşit sersemlik içindeyim. İki, bu daha fazla istenmeyen dikkati üzerime çekmişti. Üç, onun gücünü benimkiyle karşılaştırmak faydasız.

Muhabirin gitmesini beklerken, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime kokusunu çekmekten kendimi alamıyorum. Bergamot, biber ve amberin yüksek bir notası var. Maçtan gelen terle karışmış, bir dövüşçü gibi kokuyor. Yoluna çıkan birini ezdiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ya da ben.

Bu düşünceyle içim daralıyor ve onu hızla geldiği yere geri itiyorum. Ama tamamen yok olmuyor. Orada kalıyor, oyalanıyor, zamanını bekliyor ve sonsuz seçeneklerle benimle alay ediyor.

Ve şimdi, sanırım başım ciddi belada çünkü bu koku? Evet, yakın zamanda hafızamdan silebileceğimi sanmıyorum.

Muhabir sonunda bize doğru bilmiş bir sırtıyla ayrılıyor ama Sebastian'ın belimdeki tutuşu gevşemiyor. Aksine, ben irkilinceye kadar daha da sıkıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tıslıyorum, sonunda kokusunun üzerimde yarattığı büyüden kurtuluyorum.

Gözleri ışıkların altında parıldıyor, sanki yaptığı gösteriden zevk alıyormuş gibi. "Hangi bölüm? Seni öpmek mi? Yoksa herkesin önünde yapmak mı?"

"İkisi de!"

"Neden? Bunu özel olarak yapmamı mı tercih edersin?" Başparmağı eteğimin üstündeki çıplak teni okşuyor, göbeğimin çizgisini sıyrıyor. Her okşayışta karnımın alt kısmında hassas bir his filizleniyor. "Bunun icabına bakabilirim."

"Beni rahat bırakman dışında hiçbir şeyle ilgilenmeni istemiyorum." Onu uzaklaştırmak için iki elimle göğsüne vuruyorum ama o bir bufalo da olabilir. Sınır sorunları olan tehlikeli biri, çünkü bunu benim alanıma daha fazla girmesi için bir davet olarak algılıyor.

Göğsü göğüslerime nefret etmek istediğim bir sürtünme yaratıyor ama midemde artan gerginliğe engel olamıyorum. Onun futbol kıyafetleri ile benim spor sütyenim ve üstüm bizi ayırıyor ama yine de sanki onun çıplak teni meme uçlarıma sürtünüyor, onları uyarıyor, zirveye çıkarıyor ve geri dönüşü olmayan çizgiyi aşılıyor.

"Ama ben istemiyorum." Kelimeler günahkâr dudaklarından baştan çıkarıcı bir eğimle ayrılıyor.

"İstemiyorum da ne demek?"

"Gitmene izin vermek istemiyorum, Naomi. Burayı daha çok seviyorum. Sadece böyle." "Ben sevmiyorum."

"Yalan söylemek senin bir savunma mekanizman mı?"

"Gerçek savunma mekanizmamla tanışmadan önce beni yalnız bırak." "Peki neymiş o?"

"Sana göstermeyi tercih ederim." Taşaklarına vurmak için dizimi kaldırıyorum ama onun refleksi benimkinden daha hızlı. Büyük avucu neredeyse kalçamı içine alıyor ve kendi avucunun etrafına dolayarak sanki herkesin içinde onunla sevişiyormuşum gibi bir pozisyon alıyor.

Saldırı girişimim onu etkilediyse bile, o sahte gülümsemesiyle bunu belli etmiyor. Kameraların önünde havalı bir politikacı gibi. "Şimdi, Naomi. Eğer sağlıklı bir ilişkimiz olacaksa, şiddet olmamalı. Tabii... ikimizin de kabul ettiği türden bir şiddet değilse."

Sözlerinin uğursuz tınısı beni ürpertiyor ve ne anlama geldiğini tam olarak anlamasam da, içimdeki yabancı bir parça beni ürküten bir güçle yüzeye çıkıyor.

Kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı. "Seninle bir ilişki istediğimi kim söyledi?"

"Almalısın. Tavsiye ederim."

Alay ediyorum, kıvranmaya çalışıyorum ama yine boşuna. "Tabii ki yaparsın." "Zenginim, yakışıklıyım ve bir yıldızım. Ayrıca prestijli bir aileden geliyorum.

Aile. Benim sevlmeyecek neyim var ki?"

"Az önce bahsettiğiniz her şey. Oh, ve küstahlığın da işin cabası. Yere çarptığım için üzgünüm ama dangalaklarla işim olmaz. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Kıkırdıyor, tavrına kıyasla şaşırtıcı derecede kaygısız bir ses. "Komik birisin."

"Hayır, ben biraz şirret biriyim. En iyi arkadaşların Reina ve Brianna'ya sor, sana detayları anlatırlar."

"Sana sormayı tercih ederim. Yarın akşam yemeği?"

"Cenaze evinde seni yakmadan önce mi?"

"Ya da ölü insanlar hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağımız güzel bir yer." Sakince konuşuyor, dudaklarını bir gülümseme kaplıyor ve genellikle insanları uzaklaştırmakta işe yarayan alaycılık anlayışından tamamen habersiz görünüyor.

"Notu aldın mı bilmiyorum ama az önce seninle ilgilenmediğimi ima ettim."

"Hayır, kibirli olduğumu ve kendimle ilgili bahsettiğim tüm niteliklerden nefret ettiğinizi *ima ettiniz*."

"Tamam o zaman, yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı ilgilenmediğimi söylüyorum."

"O zaman onları unutalım."

"Ne?"

"Geçmişimi ve kim olduğumu unutun. Başka bir itirazınız var mı?"

"Onları öylece
unutamam." "Unutmuş
gibi yapabilirsin."

"İşler öyle yürümüyor. Sizi tanımlayan şey adınız, yüzünüz ve üniversitedeki konumunuzdur."

Çenesi sıkılır. "Peki seni tanımlayan nedir, Naomi?"

"Sen söyle. Beni öpmeye zorlayan, sonra da üzerine titreyen bir hıyar gibi beni yemeğe çıkarmak isteyen sen değil miydin? Birkaç gün önce beni yere sermeden önce doğru düzgün konuşmamıştık, bu yüzden benimle oynadığına inanmakta özgürüm."

"Ya da belki sadece seninle ilgileniyordumdur."

"Oh, lütfen. Benim hakkımda bildiğin bir şey söyle." Sessiz kalır.

"Hiçbir şeyiniz yok mu? Ben de öyle düşünmüştüm. Git bu oyunu başkasıyla oyna çünkü benim zamanım yok."

"Amigo kız olmaktan nefret ediyorsunuz ve takımdan atılmak için her türlü öfke nöbetini geçiriyorsunuz. Ancak dekan ve koç, annenizin üniversiteye yazdığı çekler nedeniyle sizi takımda tutuyor. Sen yetiştirildin

Japon kökenli bekar bir anne tarafından yetiştirildiniz ve ırkınız gündeme geldiğinde pasif agresifliğe ve doğrudan saldırganlığa eğiliminiz var. Savunma mekanizması olarak alaycılığı ve kendini küçümsemeyi kullanıyorsunuz, ancak bu taktikler size yöneltildiğinde iyi tepki vermiyorsunuz. Nadiren gülümsüyorsunuz çünkü dünyaya ve içindeki herkese kızgın olmayı seviyorsunuz ve maske takmak yerine asosyal bir ucube olmayı tercih ediyorsunuz. Bazen sınıfta sizi sevimli bir inek gibi gösteren siyah çerçeveli gözlükler takıyorsunuz. Bir de ileride kulaklarınıza zarar verecek kadar yüksek sesle hard rock dinliyorsunuz."

Ona bakarken dudaklarım aralandı. Benim hakkımda tüm bunları bilmesine imkân yok. Neredeyse hiç temasımız olmamışken olmaz.

Resmi olarak ya da gayri resmi olarak ilk tanıştığımız zamanı hatırladığından bile şüpheliyim.

"Yani?" Sırıttı. "Nasıldım?"

"Bir puan mı bekliyorsun? Eğer öyleyse, bu bir F."

"Etkilendiğin belli olmasına rağmen yine yalan söylüyorsun. Oh, ve şu anda hafifçe titriyorsun."

İstemsiz vücut tepkime lanet ederek ona karşı hareketsiz kalıyorum. "Artık senin gerçekte ne olduğunu biliyorum," diyor.

"Peki neymiş o?"

"Tsundere."

"Ne?"

"Hem sıcak hem soğuk biri anlamına geliyor. İçi yumuşak olmasına rağmen dışı şiddet dolu."

"Tsundere'nin ne demek olduğunu biliyorum ve ben lanet bir anime karakteri değilim." "Bunu yarın akşam yemeğinde teyit edeceğim."

Elimi kendine doğru kaldırdı ve dudaklarını anında kızaran tenime değdiriyor.

Her zaman duygularımın üstünde olduğum ya da en azından onları göstermediğim için kendimi övmüşümdür. Ama şu anda sanki Sebastian'ın önünde açık bir kitap gibiyim.

Sonunda beni serbest bırakıyor, sert ve sıcak vücudu arkasını dönüp uzaklaşırken benimkini terk ediyor.

"Orada olmayacağım!" Arkasından bağıriyorum.

"Yarın görüşürüz, Tsundere," diye sesleniyor bana bakmadan.

Orada öylece kalakaldım, öfkelenim ve kontrol edemediğim binlerce farklı duyguyla kaynadım.

En belirgin olanı, garip uyarılma.

Aynı anda hem yanlış hem de doğru hissettiren türden.

NAOMI

MOtoparka doğru ilerlerken ayaklarım titriyor. Stadyumdaki kaos ve bitmek bilmeyen sesler, uğultulu bir depremin sürekliliğiyle kafamın arkasında uğulduyor.

Arabamın kapısına yaslanıyorum, açarken ellerim titriyor. İçeri girdiğimde direksiyonu sıkıca kavriyorum, boş bakışlarım yarı boş otoparka yansıyor.

Bu... az önce mi oldu? Hem de Sebastian'la?

Evet, iyi, yani onu tanıdığımdan beri ona karşı sağlıklı bir saplantım vardı. Genç, olgunlaşmamış ergenlik hormonlarımı suçluyorum.

Ama hiçbir zaman harekete geçmedim, ona bakmadım -en azından dikkatini çektiğinde- onunla flört etmedim ya da ilgimi göstermedim. Çünkü o aptal gençliğimin aksine, Sebastian Weaver gibi birinin bana göre olmadığını artık anlıyorum. Benim ligimin dışında olduğundan değil, ama sığ bir tip-merhaba, oyun kurucu, zengin ve politikacı bir aileden geliyor?

Bir zamanlar kara kalbime iğne batırmasına izin verdiğim için ben de sığ biriyim. Tek bir iğneydi, bilirsiniz, zar zor hissettiğiniz bir iğne gibi, ama tıpkı bir iğne gibi, içeriye bir kimyasal yaydı ve şimdi onu kan dolaşımdan temizleyemiyorum.

Aslında, yapabilirim.

Hayatta farklı yollara sapmak için üniversitenin bitmesini bekliyordum. Ya politikacıların halefi olacaktı ya da askere alınacaktı.

NFL, ben de Japonya'ya gidip Akira'nın canına okuyacağım, sonra da onu buraya gelmeye ikna edeceğim, böylece kaos planları yapabiliriz.

Mesele şu ki, Sebastian'ın beni asla fark etmemesi gerekiyordu, sayısız kız varken - amigo kızlar da dahil - dikkatini bir parça çekmek için voodoo bebekleri yaparken değil.

Ama onları televizyonda öpmedi. Onları yakalayıp zapt etmedi ve silah gibi vücuduna hapsetmedi.

Parmaklarımın ucunu dudaklarımın morarmış pelüş kısmının üzerinde gezdiriyorum ve ani bir ürperti omurgamı sarsıyor.

Çarpıcı görüntüler zihnimi istila ediyor. Dili beni ele geçirirken ve güçlü elleri beni kendine çekerken çıplak gövdesinin benimkine yaslandığı görüntüler

-

Çantamdaki telefonum çalıyor ve bir başlangıçla dudaklarımı serbest bırakıyorum, sonra en iyi arkadaşımdan gelen bir mesaj bulduğumda iç çekiyorum.

Bizimle Reina'da takılmak ister misin?

Şeytan'ın gerçek sunağında ibadet etmeyi tercih ederim.

Hadi, Nao. Herkes galibiyeti kutlamak için orada olacak.

Sebastian dahil herkes mi?

Başımı sallıyorum. Bunun ne önemi var ki?

Naomi: Orada olmamam için bir neden daha.

Ama eğlenceli olacak.

Naomi: Benim eğlence anlayışım onlarınkini mahvetmek, bu yüzden beni orada istediklerinden şüpheliyim.

Partiye git ve Prescott'la flört et, Luce.

Japonca bir ağlama emojişi gönderiyor ve ben de sırtıtıyorum. İnek tarafımı ortaya çıkarıp onu bunlarla tanıştırdığımdan beri, artık tek kullandığı bunlar.

Telefonumu saklamak üzereyken bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla aydınlanıyor. Kim olabileceğine dair bir ipucum olmasına rağmen elim titriyor.

Derin bir nefes çekerek, "Merhaba" diye cevap veriyorum. "Bayan Naomi Chester?"

"O benim."

"Ben Özel Dedektif Collins. Bugün erken saatlerde randevu almak için asistanımı aramıştınız."

"Evet."

"Şimdi vaktin var mı?"

"Şimdi mi?"

"Eğer bu mümkün değilse Pazartesi günü görüşebiliriz. Ama asistanıma söylediğinize göre, bu acil bir durum."

"Öyle." Saatiye bakıyorum, sonra iç çekiyorum. "Şimdi buluşalım. Ajansına gitmemeyi tercih ederim." *Ve annemin takip edebileceği bir iz bırakmam.*

"Anlıyorum. Benzin istasyonunun karşısında bulunan Tracy's adlı lokantayı biliyor musun?"

"Evet. Yarım saat içinde orada olacağım." "Görüşürüz, Bayan Chester."

Hat kesiliyor ama elimi indirmem birkaç saniyemi alıyor.

Çantama uzanarak büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıyorum ve amigo üniformamı örtecek şekilde üzerime geçiriyorum. Önünde hâlâ Siyah Şeytanlar'ın logosu var ama en popüler çocuğa aşık liseli bir kız gibi giyinip bir PI ile tanışmaya gitmekten iyidir.

İç çekerek arabamın teybinden Rammstein'ı açıyorum ve gideceğim yere doğru sürmeye başlıyorum. Birkaç araç korna çalıyor ve üniversite öğrencileri galibiyeti kutlamak için kampüsün etrafında dans ediyor. Ben de farklı bir yoldan gitmeyi tercih ettim. Daha ıssız bir yol.

İşte o zaman bir terslik olduğunu fark ettim.

Bu yolu daha önce de birkaç kez kullandım, özellikle de bu akşamki gibi kampüste yoğun etkinlikler olduğunda. Ama ilk kez, uzaklara dağılmış birkaç ışık dışında neredeyse tamamen karanlıktı. Blackwood'un ünlü ormanına paralel yolda ilerlerken çoğunlukla farlarım güveniyorum.

Gangsterlerin bulunduğu ve cesetlerin bulunduğu bir yer. Çoğu söylenti ama en sevdiğim gerçek suç dizilerinden birinin sahnesini andıran bu zifiri karanlıkta hepsine inanıyorum.

Dikiz aynasında zayıf bir ışık dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kısıyorum. Farlarım kadar güçlü değil ve koyu renkli bir minibüse benzeyen sürücüsü, yavaş sürmeme ve solumda boş bir şerit olmasına rağmen şerit değiştirmeye çalışmıyor.

Karanlıktan ya da iki yanımı saran ormandan olabilir, ama paranoya seviyem intikamcı bir kaltak gibi yükseliyor.

Hızlanmak için gaza basıyorum ve arkamdaki minibüs de benim hızıma ayak uyduruyor. Yüce İsa ve tüm melekler.

Beni takip ediyorlar.

Bu aslında benim aklımı kaçırıp aşırı dramatik olmam değil. Loş farlarıyla hızıma uyan ve şerit değiştirmeyen karanlık bir minibüs var.

Blackwood'un yollarına aşına olmayan yaşlı bir insan olabileceğini aklımdan geçiriyorum. Ama hangi dünyada yaşlı insanlar uğursuz amaçlar için yapılmış siyah minibüsler kullanırlar?

Kafam kaçırılan kızların ve seks ticaretinin görüntüleriyle doluyor ve kahretsin, sanırım kusacağım.

Müziğin yüksek sesi, atan kalbimle eşzamanlı olarak kafamın içinde gümbürdüyor ve müziği durduruyorum. Çok sevdiğim metal müziğimin kaçırılma anımla ilişkilendirilmesini gerçekten istemiyorum.

Gaza basıyorum, arabayı çıldırtıcı bir hıza çıkarıyorum, görüşümün kısıtlı olduğunu ve her şeye çarpabileceğimi umursamıyorum. Arabayı diğer şeride kırdım ve minibüsün beni takip ettiğinden emin oldum.

Pekala, adam kaçırın herifler. Ben uğraşılacak biri değilim.

Beni birazcık tanısalara, yanıma yaklaşmaya cesaret edemezlerdi. Ölümüne savaşırdım.

Ya da en azından ben kendime böyle moral veriyorum. Ama gerçek ne? Dövüşme şansı bulamayabilirim.

Arada bir minibüse bakıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor ve ellerim terliyor. Bacaklarım titriyor ve onları hareketsiz kalmaya zorluyorum yoksa kendi ölümüne neden olacağım.

Karşısında eski bir lokantanın bulunduğu benzin istasyonuna varmam uzun sürmüyor. Araba hala peşimde ve şimdi daha fazla ışık olduğu için tamamen siyah olduğunu fark ediyorum. Camları bile renkli, içeride kim olduğunu görmemi engelliyor.

Onlar gerçekten adam kaçırınlar.

Bakışlarım etrafımda dolaşüyor, yardım isteyebileceğim birini bulmaya çalışıyorum. Polis karakolu buradan çok uzakta ve oraya gidersem, ben oraya ulaşmadan harekete geçeceklerini hiss ediyorum.

Telaşlı arayışım sırasında gözlerim lokantanın önünde arabasından inen bir adama kilitleniyor.

PI.

Ona ışıklarımı işaret ediyorum ve o da arkasını dönüyor. Yüz hatlarını seçemesem de uzun boylu, siyah bir gömlek ve mükemmel bir pantolon giyiyor.

Bana başıyla selam veriyor ve ben de ona ulaşmak için aceleyle arabayı ona doğru sürüyorum. Arabamı onunkinin arkasında cırtlak bir sesle durduruyorum ve dudaklarımı aralayarak dikiz aynasına bakıyorum.

Hiç kimse yok.

Beni orman yolundan buraya kadar takip eden minibüs orada değil.

Birkaç kez gözümü kırptıyorum ve eminim ki gerçekten orada değil ve sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboluyor.

Penceremden bir ses geliyor ve özel dedektifin yapısını fark etmeden önce irkiliyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum, titreyen bir elle çantamı alıyorum ve arabadan dışarı çıkıyorum.

Özel dedektife ilk kez iyice bakıyorum ve hiç de beklediğim gibi biri değil. Her şeyden önce, o da benim gibi Asyalı ve güçlü, karizmatik özelliklere sahip. Gözleri siyah ve delici ve Batı Asya kökenli olanlarımızda nadir görülen bir özellik olan çift göz kapakları bakışlarına sarkık bir nitelik katıyor.

Yüzü sert ve kesik, burnu elmacık kemikleri kadar doğal bir şekilde yüksek. Sadece bu da değil, mürekkep renginde uzun, gür saçları var. Şu anda alçak bir at kuyruğu şeklinde bağlı, ama gevşek olsaydı omuzlarına kadar uzanırdı. Telefonda sesi genç geliyordu ama bu kadar genç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kırkı ya da ellili yaşlarda birini bekliyordum ama ancak otuzunda görünüyor.

Elini uzatırken kusursuz bir Amerikan aksanıyla "Bayan Chester?" diye soruyor.

Sıkıca sallıyorum. "Uh...evet."

Adama bakmayı kes, Nao.

Az önceki kovalamaca aklımı karıştırmış olmalı. Lokantanın kapısını işaret etti. "İçeri geliyor musun?"

"Elbette." Onu içeri kadar takip etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Cuma akşamı olmasına rağmen Tracy's'in neredeyse hiç müşterisi yok. Bunun nedeni kısmen bu kasabanın futbol çılgınlarının The Grill'de kutlama yapması, kısmen de bu restoranın neredeyse hiç çalışmaması.

Dekoru annemin albümlerinde gördüğüm doksanlı yılların resimlerini andırıyor ve kabinlerin siyah derisi yer yer çatlamış. Masalarda lise sıralarında olduğu gibi bazı karalamalar var ve aydınlatma neredeyse hiç yok.

Katil kaşları olan orta yaşlı bir kadın olan garson bizi arka taraftaki bir kabine götürüyor.

PI menüye bakmadan omurice sipariş ediyor. Ha. Burada da var mı? Bu yemek bana annemin bize sürekli pişirdiği çocukluğumu hatırlatıyor.

Garsona "Benim için sadece soda" dedim.

"Hemen tatlım," diye mırıldanıyor, uzaklaşırken sesi uzaklarda yankılanıyor.

"Bu gece buluşma konusunda neden isteksiz olduğunuzu anlıyorum," diyor özel dedektif ve benim şaşkın ifadem karşısında kapüşonumu işaret ediyor. "Siyah Şeytanlar."

"Hayır, inan bana. O dangalaklar umurumda değil. Sadece kapüşonlarını giyiyorum çünkü kampüste bedava alıyoruz." *Sebastian bu gece gol attığında kesinlikle umursadın.*

Kafamın içinden çık!

Suyumdan bir yudum aldım ve PI'ye gülümsedim. "Size Bay diyeyim mi?"

Collins?"

"Bu beni yaşlı bir adam gibi hissettirir. Kai iyi."

Tanrım. Güzel insanların isimleri de en az kendileri kadar büyüleyicidir.

"Memnun oldum, Kai. Bu Japonca mı?"

"Evet."

"Vay canına. Ne tesadüf. Ben de Japon kökenliyim. En azından anne tarafımdan. Kanji'de Kai nasıl yazılıyor?"

"Okyanusun karakteri."

"Bu çok g ü z e l . Benimki dürüst ve güzel karakterleriyle yazılmış."

Oniks gözleri bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Peki ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Bayan Chester?"

"Sadece Naomi." *Bayan Chester kafamın içindeki annem.*

"Benden ne istiyorsun, Naomi?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, sonra bırakıyorum ve biraz daha su yutarak soğuk sıvının boğazımı yatıştırmasına izin veriyorum. Tamamen yabancı biriyle bu konu hakkında konuşmak düşündüğümünden daha zormuş.

"Ben... ah... babamı bulmak istiyorum," diye

geveliyorum son kısmı. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Onu hiç görmedim." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde. "Bekâr bir annenin çocuğu olarak doğdum ve babamla hiç tanışmadım."

İtiraf aramızdaki yoğun havada asılı kalıyor. Ama Kai bir şey söyleyemeden garson kız siparişlerimizle geri dönüyor. Boğazımda oluşan düğümü çözmek için boğazımı temizliyorum. Ne zaman babam hakkında konuşsam ya da düşünsem kendimi okuldaki Babalar Günü'nde reddedilen küçük kız gibi hissediyorum.

Aptalca bir şekilde, onun kızlık hayallerimde çizdiğimden çok daha kötü olabileceğini biliyorum, ama onu bulma ihtiyacım hiç azalmadı. Hatta yıllar geçtikçe artmaya devam etti, ta ki ben artık görmezden gelemeyene kadar.

Garson kız başka bir gülümsemeyle ortadan kaybolur.

Kai omurisini ikiye bölüyor ve yavaşça yemeye başlıyor. Porsiyonları seçme ve çiğneme şekli o kadar rafine ve zarif ki, yemeğini yutmasını izlerken garip bir memnuniyet hissediyorum. "Baban hakkında ne biliyorsun?"

"Annem bana onsuz daha iyi olacağımız dışında bir şey söylemeyi reddediyor."

"Sanırım aynı fikirde değilsiniz?"

"Tabii ki biliyorum. Yoksa burada olmazdım."

Bir lokma daha yutuyor ve bakışlarıma karşılık veriyor. Ağzında yemek varken asla konuşmaz ve bunu takdir ediyorum. "Paranı benim için harcamak yerine annene nerede olduğunu sorsan daha kolay olmaz mı?"

"Eğer böyle bir seçenek olsaydı, yapardım. Bana yardım edecek misiniz yoksa paramı verecek başka birini mi arayayım?"

"Pekâlâ." Çatal bıçaklarını masaya bırakıp ağzını siliyor ve o zaman tüm yemeğini bitirdiğini fark ediyorum. "Başlamak için bir şeye ihtiyacım var. Annenle evli miydi?"

"Hayır."

"Amerikalı mı? Japon mu?"

"Bilmiyorum. Ama sanırım

Amerikalı." "Neden?"

"Çünkü annem beni burada doğurmak için ısrar etti."

"Onu Japonya'da bırakabilirdi."

Çantamı karıştırıyorum ve annemin gizli çekmecesinden çaldığım bir fotoğrafı alıyorum. Babamın onda olan tek fotoğrafı. Masanın üzerinde kaydırırken parmaklarım kararsız.

Kai'nin meraklı gözleri dikkatle inceliyor. Arkasındaki tarih ben doğmadan birkaç yıl öncesine ait. Annemi bu kadar özgürce gülerken gördüğüm nadir anlardan biri, bir adamın koluna tutunurken başını arkaya eğmiş.

O zamanlar saçları daha uzundu ve pembe elbisesinin üst kısmı kışkırtıcı dantellerle süslüydü.

Adam çizgili bir takım elbise giymiş ve kolunu kadının beline dolamış, ancak en önemli özelliği olan yüzü sigarayla yakılmış ve resimde bir delik açılmış.

Birkaç hafta önce bu donmuş hatırayı bulduktan sonra, bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Harekete geçmeden babamı bulma hayaliyle eğlenmeye devam etmemin imkânı yoktu.

Kai'nin dikkati resimden bana kayıyor. "Neden bu kişinin baban olduğuna inanıyorsun?"

"Annem, kadın ya da erkek olsun, eski arkadaşlarının tüm resimlerini, bu resim hariç, olduğu gibi sakladı. Onu da tavan arasına koyduğu gizli bir kutuda sakladı."

"Amerikalı olduğunu nereden çıkardın?"

Resmin arka planına dokunuyorum. Bir bara yaslanmışlar, ama arkalarında, puslu pencereden Las Vegas tabelası ve bulanık bir plaka görünüyor. "Bu."

"Sadece spekülasyon yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Annem durduk yere Amerika'ya gelmez ya da onun resmini saklamazdı."

"*Yanmış* resim."

"Yine de sayılır. Onu yakmış olması, olumsuz olsa bile bir değeri olduğu anlamına geliyor."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

Doğrudum, omuzlarım dikleşti. "Onu bulabilir misin?"

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da benim."

Dudaklarımda titrek bir gülümseme belirliyor. Bu, varlığıma katkıda bulunan gizemli adamla nihayet tanışabileceğim anlamına mı geliyor?

SEBASTIAN

H Bir insan ahlaksızlığa nasıl alışır?
Zamanın başlangıcından beri kanımızda akıyor olmasının ya da her neslin onu derinleştirmek için elinden geleni yapmış olmasının bir faydası var mı?

Etki mi?

Cevabım hayır, öyle değil.

Hayır, olmamalı.

Ama ben kimim ki beni yaratan sisteme karşı anarşi başlatayım? Beni ölümün pençelerinden kurtaran ve aileme yaptığı gibi beni kendi yoluna geri itmeyen sisteme?

Babam sistemden kaçmaya, Weaver adının gölgesi olmadan yeniden başlamaya çalıştı. Ama bakın bu onu nereye götürdü.

Cehennemin basamaklarında.

Beni yanlış anlamayın. Weaver klanının her liderinin hayatlarının bir döneminde şeytanla bir anlaşma yaptığından eminim. Yani hepimizin sonunun bir tür cehennem çukuru olacağına şüphe yok, ama büyükbabamın dediği gibi, 'Günahlarımız bizi bugün yakalamaz.

Lafı açılmışken, bu akşam bir aile yemeği yiyeceğiz. Naomi ile randevum için erkenden kaçmam gereken bir yemek.

Onun düşüncesi beni sıcak, ateşli bir kıvılcımla tutuşturuyor. Olmamalı, planladığım her şeyle değil, ama sikim mantıktan anlıyorsa beni becer. Sıcacık karnı ona süründüğünden beri o enayinin tek düşündüğü, kendini onun ağzında ya da bacaklarının arasında bulmanın yolları.

Ya da kışının derinliklerine sokmuş.

Öpücük dün gerçekleşmemeliydi. Bunun bir öpücük, bir numara olması gerekiyordu ama sonra ağzım onunkini buldu ve bir anda bambaşka bir ihtiyaç ortaya çıktı. Dilim sadece onun sıcaklığıyla ziyafet çekmek ve sonsuza dek hatırlayacağı bir sertlikle kendimi ona kazımakla ilgileniyordu.

Çok geçmeden, sadece ikimizin anlayabileceği aynı dili konuşmaya başladık. İsteddiği kadar inkar etsin, dün gece aramızda bir şeyler vardı. Kalabalığın, futbolun ve tezahüratın ötesinde bir şey.

Normalin ötesinde bir şey.

Bunu onun meraklı gözlerinde gördüm ve dokunuşumda hissettiğini biliyorum. Neden bunu hissetmesine izin verdim?

Biliyorsam ne olayım. Savunmalarının birer birer çöktüğünü görmekten ya da kalın kirpiklerindeki titremeye ve dudaklarındaki titremeye tanık olmaktan zevk aldığım için olabilir.

Ya da kovalayamadığım lanet tadını emiyorum. Tek bildiğim daha fazlası için havamda olduğum.

En son ne zaman döngüyü devam ettirmek dışında bir şey için havamda olduğumu hatırlamıyorum.

Bunu kırmak için Weaver lanetinden kaçmam gerekiyor ve sanırım bu yakın zamanda olmayacak. Bu yüzden buradayım.

Büyükannem ve büyükbabamın abartılı malikanesi Blackwood'un en lüks üst sınıf mahallesinde yer alıyor. Aslında, sadece belediye başkanı ve birkaç yüksek profilli politikacı aynı bölgede yaşıyor ve sadece ikamet ediyor.

Sadece olması gerekenden daha fazla yer kaplamakla kalmıyor, aynı zamanda üç kat yüksekliğinde, uzun beyaz çitler ve geceleri bir mil öteden görülebilen ışıklarla parlıyor.

Tesla'mı garajın yanındaki alana park ediyorum ve ailedeki tek müttefikime ait olan Mercedes'i gözetliyorum. Ancak hiçbir şey bulamıyorum.

Çalışanlardan biri kapıyı açarken gülümsüyor ve ben de yanağından öpmeden önce ona sırtıyorum. "Lisa, nasılsın? Pedro nasıl?"

"Mükemmel, efendim." Hafif bir İspanyol aksanıyla konuşurken gülümsemesi genişliyor. "Büyüdü ve sizi örnek alıyor. Dün gece maçı izleyene kadar uyumadı."

Zavallı çocuk, bir sahtekâra bakıyor. Ancak arka cebime uzanıp iki bilet çıkarırken gülümsemem değişmiyor. "Bunları ona ver ve bir sonraki maçta ona kendi tişörtümü alacağımı söyle."

"Oh, efendim." Gözleri yaşardı. "Çok teşekkür ederim. Bu onun haftasını güzelleştirecek."

En azından bu bizden biri.

"Yaşlılarım içeride mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Geç kaldınız efendim, Bay Nathaniel de öyle." Onu suçlamıyorum.

Büyükannemle büyükbabamı bilerek kızdırmak istemeseydim, aynı taktiği ben de kullanırdım.

Zil tekrar çaldı ve ben Lisa'dan önce davrandım.

Amcam Nathaniel Weaver, şık takım elbisesi ve mahkeme salonundaki ya da dışındaki herkesin gözünü korkutmak için kullandığı temiz görünümüyle kapıda duruyor.

"Yeğenim!" Kollarını açıyor, görünüşe göre sol elindeki şarap şişesi için endişelenmiyor.

"Nate!"

Birbirimize kardeşçe sarıldık ve bana nadir gülümsemelerinden birini sunmak için geri çekildi. "Dünkü galibiyet için tebrikler. Maçı iş arkadaşlarımla birlikte izledim ve şimdi imza için başımın etini yiyorlar."

"Hayır, üzgünüm. Bunun bir bedeli var amca." "Bana öyle deme. Kendimi yaşı hissettiriyor."

"Sen çok eskisin. Kaç yaşındasın? Otuz beş mi?"

"Otuz bir, Rascal." İçeri girerken Lisa'nın arkasından bana orta parmağını gösteriyor. "Savaşa hazır mısınız?"

"Her zaman öyleyim."

Weaver malikanesinin içi de en az dışı kadar, hatta daha da abartılı. Büyükannem ve büyükbabamın pahalı zevkleri nedeniyle, nadir buluntular, açık artırmayla satılan tablolar ve egzotik halılarla dolu.

Büyükbabanın avcılık sevgisinin bir göstergesi olarak giriş alanında birkaç ölü hayvanın kafası asılıdır.

Gençken, onların bir gün bizim için gelecek ruhlar olduğuna inanırdım. Farklı bir dünyada bu doğru olabilirdi, ama şimdi, ne kadar kalpsiz bir grup olduğumuzun bir başka hatırlatıcısı.

Nate ve ben yemek odasına adımımızı atar atmaz, sanki bir satranç oyununun ortasındaymışız gibi hissediyoruz. Şah, masanın başında oturan adam.

Brian Weaver.

Altmışlı yaşlarının başında olması, sakın tavrından ve sadece bir politikacıya yakışmayan keskin, delici gözlerinden hiçbir şey eksiltmiyor

ama aynı zamanda bir Weaver'ın.

Kraliçe, onun sağında oturan ve yumuşak bir gülümseme takınan kadındır. Debra Weaver, 'her büyük adamın arkasında büyük bir kadın vardır' sözünün tanımıdır. Onun siyasi kariyeri için dişıyla tırnağıyla mücadele etmekle kalmadı, aynı zamanda bu konuda en az onun kadar acımasızdı. En azından kapalı kapılar ardında.

Dışarıdan bakıldığında insanlar sadece altın sarısı saçları, kraliçe gibi duruşu ve gardırobuyla yumuşak bir kadın görebiliyor.

Amcam önce onun yanağını öpüyor, ben de onu izliyorum, sonra dedeme selam verip sağındaki yerimize oturuyoruz. Kısa bir süre sonra aşçı tanımadığım bir çeşit jambon güveci getiriyor.

Doktoru uzun vadede sağlığı için iyi olmadığını söylese de büyükbabam ete bayılıyor.

"Geç kaldın," diye azarlıyor büyükannem, ama kulağa sevimli -hatta endişeli- geliyor, oysa aslında zihinsel olarak bize karşı bir grevi kontrol ediyor.

"Çünkü en sevdiğin şarabı arıyordum anne." Nate onun yanına koyduğu şişeyi işaret ediyor.

Şahin gibi bakışlarını bana yöneltmeden önce ona bir bakış atıyor. "Senin bahanen ne?"

"Hiç yok. Dün geceki maç yüzünden geç uyandım." Sırıtiyorum. "Biz kazandık, büyükbaba."

"Olması gerektiği gibi. Kameraya yansıttığın şovun aksine, bu verili bir şey." Jambonunu çiğnerken yüzündeki sert ifade değişmiyor.

"Brian." Büyükannem elini uzatıyor ve o da güven verici bir şekilde elime dokunuyor, sonra da bana bastırılmış gülümsemesini sunuyor. "Kimdi o, hayatım?"

Ağız dolusu yemeğimi yutuyor, hafif yağlı tadın mideme yerleşmesine izin veriyorum. Altı yaşımdan beri bu insanlar tarafından yetiştirildim. Aradan on beş yıl geçti ve ben hâlâ kendimi bir inceleme konusu gibi hissediyorum.

Ancak Nate bana büyükannem ve büyükbabamı kazanmanın en iyi yolunu öğretti - onlara duymak istediklerini söyleyin.

"O hiç kimse değil." Sevmediğim halde şaraptan bir yudum alıyorum. "Sadece bir anlık bir oyun."

Büyükbaba yemeyi bırakır. "Böyle bir şey yapabileceğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Üniversitede okuyor ve yıldız bir oyun kurucu," diye konuşuyor Nate bifeğini keserken. "Onun yaşındaki çocuklar her zaman böyle şeyler yapar."

Teşekkürler, Nate.

"Benim torunum değil." Büyük babamın sesi sertleşirken tüm odağı bana odaklanıyor. "Sen bir Weaver'sın ve öyle davranacaksın. Amcan siyaseti se mediğine göre ailenin geleceği sana bağlı."

"Kurnaz, baba. Ama fark etmediysen söyleyeyim, herkes politikadan hoşlanmıyor. Sebastian'a ne yapmak *istediğini* sormayı hiç düşündün m ?"

"Benim adımlarımı takip etmek yerine yabancılar için çalışmayı seçerek onun buna karar verme hakkını elinden aldınız."

"Zirveye çıkmak için insanları kazıklamaktan bahsediyorsanız, o zaman hayır teşekk rl r. Senin kanlı ayak izlerini takip etmeye hiç niyetim yok."

"O kanlı ayak sesleri başını sokacak bir çatı yaptı ve sana hak etmediğin bir isim verdi, seni nankör velet."

Nate cevap vermek için ağzını açıyor ama büyük anne çatalını tabağa öyle bir vuruyor ki herkesin dikkati ona kayıyor. "şimdi, bunun huzurlu bir aile yemeği olması gerekiyordu, laf atma yeri değil."

Nate homurdanarak yemeğe geri dönüyor ama Büyük baba çok sevdiği etini görmezden geliyor ve öfkeli bakışlarını bana dikeyor. "Gelecekte böyle numaralara izin yok. Anladın mı?"

"Evet," diyorum bu şartlar altında söylememe izin verilen tek şeyi.

Büyük babam haklı. Nate hukuku siyasete tercih ederek hayatımı yaşama hakkımı elimden aldı. şimdi her şey Brian ve Debra Weaver'ın planına göre gitmeli. Ne de olsa, gözlerimin güzelliği için evlatlıktan reddettikleri oğullarının çocuklarını yetiştirmediler.

Buradayım çünkü bu ailenin çizgisinde bir rol oynuyorum. NFL mi? Rüyalarımda. Peki ya gerçek bir rüya görseydim? Kokusunu alırlarsa bunu k busa çevirirler.

Bu yüzden numara yapmak ve sürekli bir maske takmak zorundayım. Eğer bir şeyden hoşlanıyorsam, bunu hiçbir zaman, hiçbir koşulda  ğrenmemeliler. Eğer bir şeye imreniyorsam, onu saklamak için elimden geleni yapmalıyım. Aksi takdirde, sırf beni etkileri altında tutmak için onu paramparça ederler.

Bazen Nate'e bu kaderden kaçtığı ve bilerek ya da bilmeyerek beni de bu kadere sürüklediği için kızıyorum ama aynı zamanda onun yerinde olsaydım benim de aynı şeyi yapacağımı biliyorum.

En güçlü olanın hayatta kalması bu ailede bir slogandır. Babamın kaybettiği.

"Sınıftan mı?" Büyük annem sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi umursamaz bir tavırla sohbete kaldığı yerden devam ediyor ama aslında tavrımda bir değişiklik olup olmadığını anlamaya  alışıyor.

"Hayır." Kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Amigo kıza benziyordu."

"Öyle."

"Ailesi ne iş yapıyor?"

"Anne," diye mırıldanıyor Nate, başını sallayarak. "Ne? Sadece soruyorum."

"Annesinin bir haute couture evi var," diyorum çünkü büyükannemin sorularına cevap vermek daha iyi. Nasıl olsa öğrenecek, o yüzden ondan gerçekleri saklamaktansa brownie puanı kazanmayı tercih ederim.

Cevabım karşısında gülümsüyor ama ben onun sahte gülümsemesini tanıyorum. Ne de olsa en iyisinden öğrendim. "Peki ya babası?"

"Onda yok."

"Yok mu?" Bir elini göğsüne koyuyor. "Zavallı şey."

Hadi oradan.

Ben yokum.

Telefonumu alıp kaşlarımı çatıyorum ve önemli bir şeyi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

"Masada telefon yasak canım," diyor büyükannem.

"Koç arıyor. Acil bir toplantı için bize ihtiyacı var."

"Buyurun o zaman," diyor büyükbaba.

Nate yanıma eğildi ve fısıldadı, "Beni düşman hattının gerisinde yalnız mı bırakıyorsun?"

"Bir dahaki sefere bunu telafi edeceğim," diye fısıldıyorum. "Yılın en kötü ekürisi ödülü."

Ayağa kalkıp büyükannemin yanağını öpmeye gidiyorum. Elimi okşuyor ve gülümsüyor. "İyi olmana sevindim hayatım ve onun bir şey olmamasına. Bir terzinin kızı senin için uygun değil."

Onu düzeltmek istiyorum ama dedeme başımı sallayıp çıkarken zahmet etmiyorum. İstesem de bu evden daha hızlı kaçamazdım.

The Grill'e gitmem uzun sürmedi. Chad'in bu gece planladığı kutlama turlarından kaçınmak için arka girişten geçiyorum.

Çalışanlardan biri bana her zamanki standımızın boş olduğunu söyledi, ben de oraya oturdum ve telefonumu çıkardım.

Bekledim, bekledim ama Naomi'den bir iz yoktu. Reina'nın bana verdiği numaradan ona mesaj atıyorum.

Ben buradayım. Sen yoksun.

Cevap hemen geldi.

Olacağımı hiç söylemedim. **Bir dahaki** sefere iyi şanslar.

Ayağa kalkarken yırtıcı bir sırıtma dudaklarımı kıvrıyor. Oyun mu istiyor? Ona oynamanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.

NAOMI

I Dün gece özel dedektifle tanıştığımndan beri heyecan içindeyim. Mantıklı tarafım boş bir hayalin peşinde koştuğumu savunurken, diğer tarafım babamı bulma fikrini destekliyor.

O zamandan beri başka bir şey düşünemiyorum.

Ve evet, buna beni neredeyse kaçırın minibüsü veya ulusal televizyonda yaşadığım beden dışı deneyimi unutmak da dahil.

Tek düşünebildiğim babamla karşılaşma ihtimali. Ve evet, tamam, ulusal televizyon olayı da ne kadar kovalarsam kovalayayım aklımdan çıkmıyor.

Daha önce gönderdiği mesaj işe yaramadı. Hâlâ Grill'de mi bekliyor? Başımı sallıyorum. Umurumda değil. Hem de hiç.

Şimdi bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Ve yalnız olmak yardımcı olmuyor. Cumartesi geceleri Luce ve ben genelde birlikte takılırdık ama o yeni cadı meclisiyle meşguldü. Ders çalışarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama sınavlara önceden hazırlanma konusunda gerçekten berbatım. Sadece o gün çalıştığımda başarılı oluyorum.

Netflix de pek yardımcı olmadı ama hey, gerçek suç dizileri her şeyi fazla düşünmekten iyidir.

Bu yüzden şortumu ve rahat kapüşonumu giyip tüylü battaniyemi kanepeye serdikten sonra cephanemi almak için mutfığa gidiyorum. Soda, cips, kuruyemiş ve Brianna ile yordakçıların beni tüketirken görmeleri halinde felç geçirmelerine neden olacak her şey.

Annem kulağında telefon ve elinde yarısı yanmış bir tabakla mutfığın sürgülü kapısından içeri girdiğinde, duman kokusu onun varlığına dair tek uyarım oluyor.

Parmaklarında sigara.

Burada olduğumu fark etmemiş olmalı, çünkü Japonca konuşurken başını kaldırmıyor. Yazma konusunda pek iyi olmasam da mükemmel bir şekilde anlıyor ve konuşuyorum. "Sana beni bir daha arama demiştim."

Devam etmeden önce bir sessizlik oldu, "Bu uzun zaman önceydi. Beni bununla suçlamayı ne zaman bırakacaksın?"

Daha fazla sessizlik, sonra annem uzun bir nefes çekiyor, sigaranın yanığı görünüyor. Dinledikçe, "Hayır dedim!" diye bağırırken uzuvları fiziksel olarak daha fazla titriyor.

Ve sigarasını titreyen dudaklarına götürerek telefonu kapatıyor. Son zamanlarda daha zayıf görünüyor ve kilo kaybetmiş. İşi bu noktada kesinlikle hayatını emiyor.

"Yapışkan bir eski sevgili mi?" Şaka yapıyorum.

Annem başını kaldırıyor ve öksürüyor, nefesi kesiliyor. "Nao. Ne zamandır oradasın?"

"En başından beri." Ellerimi meşgul etmek için tepsideki eşyaları parmaklıyorum. "Kimdi o?"

Küçümseyici bir el kaldırıyor. "Endişelenmen gereken kimse yok."

"Tıpkı benim babam ya da ailem için endişelenmemem gerektiği gibi mi?"

"Senin bir baban yok. Ailene gelince, sana hamileyken beni kovdular, bu yüzden sahip olduğun tek aile benim."

"Bunu sadece beni suçlamak için söylüyorsun."

"Bunu safça hayaller kurmayı bırakman için söylüyorum. Biz sadece birbirimize sahibiz."

"Benim de bir yerlerde bir babam var. Sadece bana nerede olduğunu söylemeyi reddediyorsun."

Yaklaşıyor, gözleri nemle parlarken sigarasını lavabonun kenarına sürüyor. "Sosyal ayrımcılıkla yüzleşen ve sana rahat bir yaşam sağlamak için elimden geleni yapan benim. Kimse sana tepeden bakmasın diye her gün çalışan benim. Tüm bunlar olurken baban ne yaptı?"

"Bilemem, çünkü bana söylemeyeceksin."

"Seni koruyorum."

"Tıpkı dokuz yaşındayken beni erkek arkadaşından koruduğun gibi mi? Eğer babam burada olsaydı, bu asla olmazdı!"

Avucunu kaldırıyor ve yüzüme öyle sert vuruyor ki, şoktan irkiliyorum. Annem bana vurmaz. Asla. Ve yanaklarımdan yanan yaşlar süzülürken yüzündeki şaşkınlık benimkiyle eşleşiyor.

Menekşe boyalı dudakları titriyor. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim." "Unut gitsin."

"Sana bu konuyu bir daha açmamamı söylemiştim. Artık hepsi geride kaldı. Seninle ilgilenmek için biriyle çıkmayı bıraktım ve sosyal hayatımı kestim."

"Senden hiç istemedim ki! Tek istediğim babamdı ve sen bana bunu asla vermedin."

"Ve asla yapmayacağım." Burnunu çekiyor, ifadesi sertleşiyor. "Bebek gibi davranmayı bırak ve büyü."

Ona on iki yıl önceki o geceden beri bir yetişkin olduğumu söylemek istiyorum. Mecazi anlamda masumiyetimi kaybettiğimi ve onun yanımda olmadığını.

O zamandan beri yaptığı her şeyden nefret ettiğimi haykırmak istiyorum. Bazen *ondan* nefret ettiğimi. Ama bu beni sadece duygusal bir karmaşa haline getirir ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Annemle ilişkim on iki yıldır inişli çıkışlı bir seyir izliyor ve daha iyiye gideceğini hiç sanmıyorum. Liseden mezun olduğumda taşınmalıydım ama sarhoş bir gecede gitmemem için bana yalvardı, bensiz bir hayat düşünemediğini söyledi, ben de boyun eğdim ve kaldım.

Peki ne için?

Hiçbir şey değişmedi. Aksine, her geçen yıl daha da meşgul oldu.

Üniversite bittikten sonra kesinlikle taşınacağım. Japonya'ya gideceğim ve aramıza biraz mesafe koyacağım. Belki de en başından beri ihtiyacımız olan şey buydu. Birbirimizden uzaklaşmak.

Kapı çalıyor ve annem gözlerini silip kapıyı açmaya gidiyor.

Kapüşonumun kolunu kullanarak zayıflığımın kanıtlarını yok etmek için gözlerimi ovuşturuyorum. Annem ve ben bu konuda aynınız. Duygularımızı dış dünyaya göstermekten nefret ediyoruz ve her fırsatta içimize kapanıyoruz.

Şekerleme tepsimi kaptığım gibi oturma odasına gidiyorum ama çok tanıdık bir ses duyunca donup kalıyorum.

Hayal görüyor olmalıyım.

Ancak kısa bir süre sonra annem, Siyah Şeytanlar'ın kaptanı ve oyun kurucusundan başkasının eşlik etmediği bir şekilde içeri girer.

Tepsi neredeyse yere düşüyor ve bacaklarım beni dik tutmak için mücadele ediyor.

Sebastian burada. Benim evimde. Bu da ne...?

Gerçekten burada olduğundan emin olmak için iki kez göz kırpıyorum. Evet, işte orada, günahkâr kalçalarından aşağı sarkan tasarımcı kot pantolonunu giymiş. Gri bir tişört, kot ceketinin gizleyemediği sert karın kaslarına doğru uzanıyor.

Saçları geriye doğru taranmış ve yıldız gülümsemesi tam olarak sergileniyor. Bunun arkasındaki boşluğu hissedebiliyorsam ne olmuş yani? Diğer herkes sadece başarılarını ve oyun kurucu imajını görüyor.

Diğer herkes sadece yüzeyde olanla ilgileniyor.

Bunca zamandır ben de öyle olduğumu sanıyordum ama dün gece bir şeyler değişti.

Ya da belki de başından beri oradaydı ve şimdi kendini belli ediyordu.

"Arkadaşın seni görmeye geldi Nao," diye anons ediyor annem her zamanki rahatlığıyla,

Sanki Lucy'den başka arkadaşım varmış gibi.

Sonunda sesimi buluyorum ama yine de kısık çıkıyor, "O benim arkadaşım değil anne."

"O haklı." Sebastian ona milyon dolarlık Amerikan erkeği gülümsemesini sunuyor. "Aslında ona kur yapmaya çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı, bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra mırıldandı: "Sana iyi şanslar."

Sonra merdivenlerden çıktı ve yavaşça gözden kayboldu. Beni yalnız bırakarak.

Ya da Sebastian'la -ki bu çok daha kötü.

Onu ve genel panik halimi görmezden gelerek sabit bir tempoda yürümeye çalışıyorum. Mucizevi bir şekilde tepsiyi sehpanın üzerine yerleştiriyorum ve hiçbir şeyi devirmeden kanepeye oturuyorum.

Ancak konuşurken sesim biraz boğuk çıkıyor: "Gidebilirsin. Kapı hemen şurada."

Ağır bir yük yanıma düşüyor ve kanepenin çökmesine neden oluyor. Keskin bergamot ve biber kokusu burun deliklerime saldırıyor ve duyularımı bastırıyor.

Alanım onun hain varlığıyla doldu. Sebastian'a daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım ve şimdi iki gün üst üste olduğu için, bir parçamın dağıldığını hissedebiliyorum, sanki bir tür iç krizden geçiyormuşum gibi.

"Buraya gitmek için gelmedim, Tsundere." diyerek baştan çıkarıcı bir şekilde cilvelenirken yüzü benimkine inanılmaz derecede yaklaşıyor.

"Bana öyle demeyi kes."

"Neden? Eve çok mu yakın?"

Oflayıp pufluyorum, bir paket cipsi yırtıp açıyorum ve Netflix'te Play tuşuna basıyorum. "Kanlı olacak. Gitsen iyi olur."

"Kanlı şeyleri severim."

"Hayır, yok, Bay İlkel ve Düzgün."

"İlkel ve düzgün olmam, karanlık tarafı keşfetmekten hoşlanmadığım anlamına gelmez." Çantamdan bir cips çalıyor, parmakları benimkilere bir saniyeden fazla uzun süre sürtünüyor.

Elini geri çekene kadar nefesimi tutuyorum.

Boğazımın arkasında biriken tükürüğü yutarak ona bir göz atıyorum. Tüm keskin açılırla bir Roma tanrısı gibi, yasadışı olarak ne kadar mükemmel olduğuna.

"Burada ne yapıyorsun Sebastian?" Zar zor duyulabilen bir sesle soruyorum. "Beni ektiğin için bir seri katilin hayatını izliyorum."

"Seninle ilgilenmediğim için seni ektiğimi hiç düşündün mü?"

"Ya da beni ektin çünkü bana ilgi duyuyorsun ve harekete geçmekten korkuyorsun."

"Hayal görüyorsun."

Televizyonla göz temasını kesip bana odaklanıyor. "Bahse girmek ister misin?"

"Ne tür bir bahis?"

"Kazanırsan seni rahat bırakacağım türden. Kazanamazsan, bana istediğim bir şeyi vereceksin."

Bu kulağa hoş gelmiyor ama aynı zamanda bana olan saplantısını sona erdirmesinin tek yolunun bu olduğunu da biliyorum.

"Peki. Bahis ne?"

"Dün seni öptüğümde inlememiştin."

Dün geceyi hatırlayınca ateşim bir kademe daha yükseldi. Neden benim yapmaya çalıştığım gibi olmamış gibi davranacağını düşündüm bilmiyorum. Tabii ki Sebastian, beni sarsmak için olsa bile bunu kafama vuracak bir insan.

Boğazımı temizliyorum. "S-so?"

"Bahis bu. Seni tekrar öpeceğim. Eğer inlersen, ben kazanırım. Eğer yapmazsan, sen kazanırsın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama dudakları dudaklarıma yapıştığında nefesim kesiliyor.

NAOMI

A Yapabileceğim hiçbir itiraz Sebastian'ın dilinin sıvı sıcaklığına çarpıp ölüyor.
Öpücüğünün arkasında yumuşaklık yok. Eğer bir şey varsa, daha derin

Derinliklerinde gizlenen uğursuz bir anlamla dünkünden daha fazla. Bir an için avlandığımı, takip edildiğimi hissettim, tıpkı dün gece orman yolunda olduğu gibi.

Ama bu sefer beni yakaladı.

Kalbim küt küt atıyor ama bedenim kaskatı kesilmek yerine onun hınzır bakımlarına açılıyor. Avuç içleri yanaklarımı kavıyor, başparmakları ağzımı keşfederken beni hareketsiz tutmak için sertçe bastırıyor.

Ya da daha çok, onu kaynayan bir vahşilikle ele geçirir.

Acımasız dilinin darbeleri ve dişlerinin dudaklarımın yastığına sürtünmesi bir fetihten başka bir şey değil.

Savage.

Acımasız.

Ve görünürde bir sonu yok.

Kaba hırçınlığıyla beni tüketiyor, enerjimden besleniyor ve kendi enerjisine el koyuyor. Eğer ona izin verirsem, eğer buna izin verirsem, asla durmayacağını hissediyorum.

Yakın zamanda bunu planlıyor gibi de görünmüyor.

Aramıza bir yumruk sıkıştırıp göğsüne bastırıyorum ama bu onu sadece ileri itiyor. Sebastian beni sıcak varlığıyla yutuyor ve ölüme mahkum bir adamın aceleciliğiyle bana ziyafet çekiyor.

Etrafımızdan gelen uğultu ve arka plandaki televizyon yavaş yavaş kayboluyor. Oturduğumuz kanepe bile ruhani bir his veriyor, sanki

havada asılı kaldı.

Neden?

Neden sanki hâlâ onunla ilk kez tanışan bir gençmişim gibi üzerimde böyle bir etkisi var?

O çalınmış anların düşüncesi, onun vahşi ve özür dilemeyen dokunuşuyla birleşince, kesinlikle etkilenmemesi gereken yerlerimden etkileniyorum.

Aklımla buna boyun eğmemem, benimle oynamasına izin vermemem gerektiğini tartışıyorum, ama mantıklı tarafım vücudumu ele geçiren ateşli uyarımla iş için kapalı görünüyor.

Havada bir inilti dalgalanıyor ve sesimi tanıyınca ağzının içinde soluk soluğa kalıyorum.

Ben kaybettim.

Daha doğrusu, başlangıçta hiç şansım yoktu.

Kazanma çanları havada yankılanırken bile Sebastian geri çekilmiyor. Durmuyor. Tepkilerimi kontrol edemeyecek kadar hormonlu olduğum için böbürlenmiyor.

Hatta daha da küstahlaşıyor, bir elini aramıza sokup kapüşonumun üzerinden göğsümü avuçluyor. Sütyensizim, bu yüzden dokunuşu doğrudan hassas etime gidiyor.

Başparmağı ağrıyan meme ucuma bastırırken boğazımdan bir başka muhtaç ses yırtılıyor. Daha sonra iki nasırlı parmağının arasında çevirerek inlememe ve titrememe neden oldu.

Göğsüme karşı ileri geri hareketleri bununla da bitmiyor ve bacaklarımın arasına girerek mecazi anlamda onları aralıyor.

Sebastian'ın ağzı nefesimi kesen ve dudaklarımın karıncalanmasına neden olan acı verici bir yavaşlıkla benimkini terk ediyor.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum ve o zaman göz kapaklarımın sanki transa geçmişim gibi sarktığını fark ediyorum.

Birbirimize uğursuz bir sessizlik içinde bakarken benim kırık nefeslerim ve onun sert nefesleri havayı dolduruyor. Kanlı harflerle bir şeylerin ters gittiğini söyleyen bir sessizlik.

Ya da belki çok doğru ama yine de yanlış gidebilir. Ya da belki eşit derecede doğru ve yanlıştır.

Parmakları kapüşonun içinden göğüs ucumu çevreliyor ve burun deliklerimden keskin bir nefes çekiyorum.

Daha önce hiç kimse benimle bu kadar ustaca oynamamıştı, aynı ölçüde hem zevk hem de rahatsızlık vaat ediyordu.

Serbest

düşüş.

İşkence.

Düpedüz sadizm.

"Benim için hazır mıydın, Tsundere?" diye kulağımın dibinde geveliyor, hâlâ meme ucumu çekiştiriyor, döndürüyor, uyarıyor.

"Senin için hazır mıyım?" Sesim çok nefesli ve boğuk, sanki düzgün bir şekilde nasıl ifade edeceğimi yeniden öğreniyorum.

"Bu memeleri açık bıraktın çünkü onları hissetmemi istedin."

"Bu...doğru değil."

Başparmağını tepe noktasının üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, onun ritmine uyana kadar paramparça olmuş nefesimi kontrol ediyor. "Ama benim için hazırlar. Ağzımı üzerlerinde ne kadar çok istediklerini göremiyor musun?"

Sebastian yüzümü bırakıyor ve kapüşonumu kaldırmaya başlıyor. Parmak eklemleri yanan tenime değdiğinde içim kıpkırmızı yanıyor ve midem titriyor.

Onun göğüslerimi görmesi, bir engel olmadan onlara dokunması düşüncesi beni kaotik bir duygu yelpazesine sürüklüyor. Göğüslerimin kabarıklığı kumaşın altından görünüyor, hastalıklı soluk tenim kapüşonun siyahıyla tezat oluşturuyor.

Sebastian işaret parmağını alttaki kabarıklığın üzerinde gezdirerek kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor. Erkeksi parmağının görüntüsü ve benimkinin solgunluğuna karşı onun teninin tonu odağımı çalıyor.

"Göğüslerinin ne kadar kremsi ve büyük olduğuna bak Naomi. Amigo üniforması onların hakkını vermiyor."

Sözleri en mahrem yerime karşı baskıyı tetikliyor ve kendimi bıraktığımı, benimle ve bedenimle istediği her şeyi yapmasına izin verdiğimi hissedebiliyorum.

Hayır.

Bu, yıllardır inşa ettiğim tüm duvarları yerle bir edecek.

O kırmızı geceden beri etrafıma özenle sardığım her bariyer ve katman.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bileğini tutup itiyorum, sonra da büyüüne daha fazla kapılmamak için ayağa kalkıyorum.

Bu göğsümün manik bir şekilde inip kalkmasını ya da meme uçlarımın hâlâ dokunulmak için yanıp tutuşmasını engellemiyor.

Daha fazlasına olan mantıksız ihtiyacımı ya da cildimin yoksunluk çeken bir bağımlı gibi seğirmesini durdurmuyor.

Sebastian kanepede, bacaklarını açmış, biraz fazla rahat görünüyor. Kumlu saçlarının telleri alnının ve koyulaşmış su rengi gözlerinin üzerine güzel bir karmaşa halinde düşüyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, ben kazandım Tsundere, hem de üç kez inlediğin için nakavtla."

Derimin kızarmaması için dua ederek kararsız bir nefes çekiyorum. "Bu yine de sana beni elleme hakkını vermez."

Dili dışarı çıkıyor, üst dudağının kenarını ıslatıyor. Kendimi bu hareketi taklit ederken buluyorum, aynı dilin benimkinin etrafında nasıl kıvrıldığını, emdiğini ve hükmettiğini hatırlıyorum.

"Hoşuna gitti."

İçten içe kendimi sarsarak dikkatimi tekrar onunkine veriyorum. "Ya da belki de sik şeklindeki egonu tatmin etmek için yaptığımı düşünüyorsun."

"Aletimin şeklini düşündüğünü bilmiyordum, Naomi."

"Düşünmüyorum."

"Az önce bunu kanıtladın."

"Lafın gelişi söyledim, göt herif."

"Benim de göt deliğim. Sessiz olanların en vahşi olduğunu söylemelerine şaşmamalı." "Ben sessiz değilim. Sadece gerekmediği zaman konuşmayı sevmem-

ki bu çoğu zaman böyledir."

"Şimdi de sen konuşuyorsun."

"Çünkü sinir bozucu oluyorsun."

"Oh, bebeğim. Seni sinirlendiriyor muyum? Benden nefret ettiğini düşünmene rağmen bana karşı erimenden nefret ediyor musun?"

Bana böyle seslenince midem bulanıyor. Bebeğim. Her zaman bu hitaptan nefret ettiğimi, klişe olduğunu düşünürdüm ama anlaşılan o ki Sebastian Weaver bunu kullanmadan önceymiş.

Daha ne kadarıma el koyacak?

Boğazımı temizleyerek bir elimi kalçama koyuyorum. "Senden nefret ettiğimi *sanmıyorum*. Aslında ediyorum."

"İşte burada yalan söylemeye başlıyorsun. Savunma mekanizman çok sevimli." "Bana şirin deme."

"Neden? Gücendin mi?"

"Hayır. Sadece senin anlaşılması zor kelime dağarcığından bir şey kapmak istemiyorum."

"Beni tanımıyorsun Naomi, bu yüzden şu anda yansıtmı yapıyorsun ve bu iyi bir şey değil."

"Sen de beni tanımıyorsun!"

"Ama ben seni tanımak istiyorum."

Sözleri sessiz bir dua gibi aramızda asılı kalıyor, daha fazlasını merak ediyor ve ulaşmaya çalışıyor.

Bir vücut titremesi beni ele geçiriyor ve bunun birkaç dakika önce ne kadar heyecanlı olduğumla pek ilgisi yok.

"Neden?" Kendimi durduramadan mırıldanıyorum. "Neden ne?"

"Neden beni tanımak istiyorsun ki?" "Neden olmasın?"

"Benimle oynama."

"Seninle oynamaya başlamadım bile. Başladığımda bunu kesinlikle hissedeceksin. Şimdilik sana sadece gerçeği söylüyorum, ancak düşük özgüvenin bunu fark etmeni engelliyorsa, bu senin suçun."

Bu piç kurusu buraya böyle bir konuşmayla mı geldi ki aklıma girmeye çalışıyor? Eğer durum buysa, şaşırtıcı bir şekilde başarılı oluyor.

Ayağa kalkıyor ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Boyu yakından daha iyi anlaşılıyor. Sanki uzun bacakları kilometrelerce uzuyor ve geniş omuzları alanı kaplıyor.

Kıyaslandığımda küçük bir cüce gibiyim.

Pek sayılmaz ama sayılır. Ve cidden, neden boy ve vücut farkını takdir ediyorum? Neden onun beni bir anda alt edebileceğini düşünüyorum?

Yapmamalıyım.

Gerçekten, *gerçekten* yapmamalıyım.

Derin nefes alarak, şu anda zihnimi rehin tutan kara büyü her neyse onu kovması için içimdeki feministi çağırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

"Kazancımı topluyorum."

Kıpırdanmalarını engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öncelikle, o bahse girmeyi kabul etmedim."

"Yine de kabul ettin." "Yine de sayılmaz."

"Evet, öyle." Her kelimeyle birlikte bana doğru yaklaşıyor, ta ki üzerimde yükselene kadar. "Yapacak mısın yoksa bütün gece burada mı kalayım?"

"Sen... bunu yapamazsın."

"Umarım yatağında bana da yer vardır." Göz kırıyor. "Gece boyunca çok hareket edebilirim."

Azı dişlerimi sıkarak söylemek üzere olduğum saçmalığı tutuyorum, sonra bir iç çekiyorum. "Ne istiyorsun?"

"Benimle gel." "Nereye?"

"Kaybeden olarak soru sorma hakkına sahip değilsiniz. Sadece takip edersiniz."

"Nereye gittiğimizi söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım." "Annenin inlemelerini duymayacağı bir yere."

Dikkatim anında merdivenlere yöneldi. *Yüce İsa*. Beni öpüp okşarken annemin her an yanıma gelebileceğini tamamen unutmuştum. Kahretsin, tüm gösteriyi en ön sıradan izleyebilirdi ve ben onu hissetmezdim bile.

Bu piç beni o kadar kendine bağladı ki bir an nerede ve kim olduğumu unuttum.

Ona pis bir bakış attım, o da bana göz kırparak karşılık verdi. Eskiden nefret ettiğim ama onda çekici görünen bir başka şey.

Tamam. Birazdan daha fazlası.

Şimdi ya kalıp bana eziyet edecek ya da annem gerçekten bir şeyin ortasında bizi basacak. Çünkü hâlâ vücudumun ona doğru çekildiğini hissedebiliyorum.

Beni ayartıyor.

Beni tuzağa

düşürüyorsun.

Savunmamın çökmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Sebastian bir centilmenin çarpık versiyonu gibi avucunu uzatıyor.

"Gidelim mi?"

Hışımın yanından geçip dışarı çıktım. "Sadece yarım saat sonra eve döneceğim."

Gece havası ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Belki de bunun nedeni soğuk değil, peşimden gelen ağır ama belli belirsiz ayak sesleridir.

Uzun bacakları kısa sürede bana yetişiyor ve ben arabama binmeyi düşünmeden Sebastian bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni yarı ikna ediyor, yarı iterek Tesla'sına bindiriyor.

Koltuğun ne kadar rahat olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Birisi burada uyuyabilir.

Hayır, Naomi. Hayır, Naomi. O pisliğin arabasındayken uyumayı düşünmüyorsun.

Boş yolda ilerlerken camdan dışarı bakıyorum. Konuşmuyoruz ve o da radyo çalmıyor ve bu sadece kafamın arkasındaki kaşıntıyı artırıyor. Daha sosyal olsaydım, boğucu sessizliği bozmanın bir yolunu bulurdum, ama sadece daha garip hale getirirdim, bu yüzden dilimi tutuyorum. Tanrı muamelesi gören biri için Sebastian şaşırtıcı derecede rahat görünüyor. Sessizlik.

Çok geçmeden kendimizi orman yolunda bulduk. Dün gece takip edildiğim yol.

Canavar şekline bürünen ağaçları izlerken parmaklarım emniyet kemerimi kavırıyor.

Sebastian'ın bunu her zaman yaptığım gibi sadece kestirme bir yol olarak kullandığını umuyorum ama içimde karanlık bir his düşüncelerimi bulandırıyor.

Yanlış bir şeyler var. Tamamen ve tamamen yanlış.

Onunla gelmemeliydim. Tüylü battaniyemin rahatlığında kalmalı ve gerçek suçları izlemeliydim, fiilen katılmamalıyım.

Belki de çok paranoyağım.

Ne de olsa sağlıklı sayılmayacak kadar çok boktan şey izliyorum.

Zihnim aşırı temkinli davranıyor ve-

Sebastian arabayı çakıllı bir yolda durdurur. Karanlık, boş bir ormanın tam ortasında.

Sesi tenime işlerken korkutucu bir keskinlik kazanıyor. "Çık dışarı."

NAOMI

M Karanlık ormana ve şeytanın boynuzları şeklini almış ağaçlarına bakarken kulaklarımda kan uğulduyor.
Sebastian d i r e k s i y o n u n arkasında tedirgin olmadan duruyor,

Yüzünün keskin kenarları ışıksızlıktan gölgelenmişti.

Karanlık her şeyi uğursuz ve tekinsiz kılıyor, tenimi ürpertiyor.

"Çıkmakla ne demek istiyorsun?" Sesimin çatallaşmasından, titreyerek alçalmasından nefret ediyorum.

Bana cevap vermek yerine araçtan inip yanıma geliyor, sonra da kapıyı çekip açıyor.

Dirseğimi tuttuğunda kalbim aynı anda sarsılıyor, sıcaklığı beni bıçaklamak üzere olan bir bıçak gibi.

Kanımı akıt.

Beni ölüme terk et.

Tırnaklarım emniyet kemerine batıyor ve başımı sallıyorum. Dışarı adım atmamın imkanı yok.

Tepkime aldırmadan Sebastian'ın kafası içeri bakıyor ve emniyet kemerimi çözerken vücudunun yan tarafı göğsüme yaslanınca nefesim kesiliyor.

Dokunuşunun jilet gibi keskin kenarı içime işliyor, mecazi olarak kıyafetlerimi kesiyor ve hassas tenime tehditkâr bir şekilde oturuyor.

Beni emniyet kemerinden kurtarır kurtarmaz arabadan dışarı çıktı. Dengesiz ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, keskin bir nefes alıyorum sanki

fiziksel bir egzersizle. Elinden kurtulmaya çalıştığım da bile beni ağaçlara doğru sürüklüyor.

Araba artık görünmüyor, ama uzaktaki farları yüzüne ve vücudunun gergin kaslarına gölge düşürüyor. İşte o zaman nihayet durur.

"Nedir bu?" Sesimde biraz güç kazanıyorum ve onu zırh olarak kullanıyorum.

Yine de durumun yabancılığı bir dezavantaj ve zaten kaçırdığım çözümleri arıyormuşum gibi hissediyorum.

Sebastian çenesini her yanıma saran ormana, uzun, ürkütücü ağaçlara ve aydan parlayan bir parça beyaz ışıkla kırılan zifiri karanlığa doğru eğiyor. Ama bu bile ağaçların yüksekliği yüzünden kesintiye uğruyor.

Hâlâ arabanın ışıkları yüzüne korkunç bir parlaklık veriyor. Ya da belki de nabzım hızla yükseldiği için bunu sadece hayal ediyordumdur.

Burası yanlış bir yer. Tamamen öyle.

Gün ışığında bile tanıyamayacağım ıssız bir yerde durmayı seçti. Yol buradan görünmüyor ve sadece baykuşların belirgin sesleri ve gece hayvanlarının bazı tıslamaları etrafımızda yankılanıyor.

"Blackwood'un ormanını duydun mu Naomi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Aslında çıldırmanın eşiğindeyken sakinmişim gibi davranıyorum. Bu gerçek suç podcast'lerimden bir bölüm gibi görünüyor.

Belki Sebastian bir seri katildir.

Seri tecavüzcü.

Seri sürünme.

Belki de görünüşünü ve çekiciliğini kullanarak kızları ayartıyor, onlara her türlü pisliği yapıyor, sonra da onları öldürüp kimsenin bulamayacağı bir yere gömüyor.

Ya da belki çok fazla gerçek suç izliyorsunuzdur.

Boğazımı temizleyerek sahte sakinliğimi korumayı seçiyorum. "Tabii ki biliyorum. Dört yıldır bu kasabada yaşıyorum."

"O halde etrafa dağılmış çok sayıda gömü alanını duymuş olmalısınız. Kasabamızda suç oranının yüksek olmadığını söylüyorlar, ama belki de bunun nedeni hepsinin uzun zaman önce nüfuzlu kişiler tarafından saklanmış olmasıdır. Belki de polise bildirilen bazı kayıp vakaları aslında kaçak vakaları değildir."

Tamam. Şimdi korkuyorum.

Onu geç. Hayatta kalma modum, dün gece o minibüs tarafından takip edildiğim zamanki gibi tam vitesse geçiyor.

Kimse karanlık bir ormanın ortasında cinayetten ve suçtan bahsetmez, tabii aklında şiddet yoksa.

Dizlerim birbirine çarpıyor ve boğazım düğümleniyor, "Neden bu konuyu açıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni havaya sokmak için."

"Neyin havasına sokmak için?"

Dirseğimi kavrayarak beni kendine yaklaştıyor. O kadar yakın ki, onun varlığıyla ve beni ne kadar kolay ezebileceğiyle boğuluyorum.

Evimdeki vücut farklılığı kütlesini çekici bulmuş muydum? Beni silmek için kullanabileceğini bile bile bunu nasıl yapabilirdim?

Sesinin sıcak tonu, kulağımın kabuğunda nefesiyle birlikte titreşiyor. "Kaçmak için, Tsundere."

"R-run?"

"Evet." Beni serbest bırakıyor. "Bahsi ben kazandım ve senin kaçmanı istiyorum." "Neden?"

"Sence neden?" Etrafımızı saran karanlığa rağmen, tropik gözlerindeki parıltılı ışığı algılayabiliyorum.

Şimdi avlanmış bir ada gibi görünüyorlar, beni kıyılarına çekmek üzereler ve bana hiçbir çıkış yolu bırakmıyorlar.

"Böylece seni kovalayabilirim."

Boğazımın arkasından sert bir ses geliyor ve göğsümde garip bir şey parıldıyor.

Adını bilmek istemediğim bir şey.

Sebastian'a bakıyorum ve ne kadar yakın olduğunu görünce duraksıyorum, sanki sözlerimin tadına bakmaya ve havamı solumaya niyetliymiş gibi. Tabii zaten öyle değilse.

"Ben oynamıyorum." Sesim zayıf, açıklamasının sağır edici etkisi altında zar zor duyuluyor.

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi? Ya oynarsın ya da seni burada bırakırım. Yol yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde, yani yolunu bulacaksın... eninde *sonunda*."

Göğsüne bir yumruk indirdim. "Bunu yapamazsın."

"Kaybettiğin bir bahisten çekilen sen olduğun halde neden olmasın?" "Ama neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü eğlenceli ve kovalanma düşüncesi karşısında nefesin nasıl kesildiğine bakılırsa, eminim sen de bundan zevk alacaksın bebeğim."

Tanrım. Vücut dilime bu kadar mı uyum sağladı? Sanırım ben de onunkine odaklanmış durumdayım ama şu anda yüzü boş bir levha gibi. Yüzüne dağılmış gölgelerden başka bir şey göremiyorum.

"Neden senin hastalıklı oyunlarını oynamaya istekli başka birini seçmedin?"

Beni sessizlik karşılıyor ve dudaklarındaki kıvrımı neredeyse görebiliyorum. "Sen olmalısın."

"Birbirimizi tanımıyoruz."

"Seni tanıdığımı kanıtladım Tsundere ve bu seni kızdırdı bile."

"Ama..." Elini kaldırıp dolaylı olarak beni susturduğunda sözümü kesiyorum.

"Ormanda koşma zamanı. Eğer seni yakalarsam, bir bahis daha kazanırım. Eğer arabaya ilk sen dönmeyi başarırsan, sen kazanırsın. Sana bir avans vereceğim... on, dokuz, sekiz..."

Geri adım atıyorum, gözlerindeki parıltının şiddetlenmesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana ayak uydurmazsam beni bu Allah'ın belası ormanın ortasında bırakacağından hiç şüphem yok.

"Yedi...altı..."

Yanımdan hızla geçip arabaya geri dönmeyi düşünüyorum ama Azrail gibi orada duruyor, loş ışık yüzüne uğursuz, korkunç bir gölge düşürüyor.

Arkamı dönüp dediğini yaparken ayağım küçük bir kayaya takılıyor. Koşuyorum.

Sesinin derin tonu arkamdan yankılanıyor, "Beş...dört..."

Eğer mümkünse, ağaçların arasında kaybolurken kalbim daha hızlı çarpıyor. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ya da belki de burada saklanıp bana toplu tecavüz etmek için bekleyen adamları vardır.

Yanlış düşünce, Naomi. Çok yanlış.

Zaten korkudan aklımı kaçırmış durumdayım. Bu uğursuz senaryoları eklemek hiç yardımcı olmuyor.

Sebastian'ın sesi azalıyor, sonra kayboluyor, bu da yeterince uzakta olduğum anlamına gelmeli.

Nefesimi tutmak için bir ağacın arkasına saklanıyorum. Arabaya dönersem, tüm bu olanlara bir son verebileceğim.

Sorun şu ki, ormanın çok derinlerine indim ve birkaç dönüş yaptım, böylece geri dönüş yolunu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Arkamdan bir tıslama sesi geliyor ve başka bir koşuya başlarken düşünmüyorum. Kapüşonum terden tenime yapışıyor ve bacaklarım

Titriyorum ve bunun sadece yorgunluktan ya da korkudan kaynaklanmasını diliyorum. Keşke titreyen kalbimin etrafını sımsıkı saran bu hastalıklı his olmasaydı.

Heyecana çok yakın bir duygu.

İster insan ister canavar formunda olsun, ormanda gizlenen başka yırtıcıların olma ihtimalini düşünmeliyim. Derinlerde bir yerde, içimdeki bir şeyin zincirlerinden kurtulmuş gibi görünmesinden iğrenmeliyim.

Ama bu duyguların hiçbiri yüzeye çıkmıyor. Hiçbiri damarlarımdaki fokurdama kadar güçlü değil.

Adımlarımı genişletiyorum ama çıtırdayan yapraklara ve çakıl taşlarına karşı adımlarımı mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalışıyorum.

Sanki bir parçam zincirlerinden kurtulmuş ve her şeyi serbest bırakıyorum. Kör edici bir adrenalin dalgası kaslarımı sıkıyor ve o kadar hızlı koşuyorum ki, dallar görüşümde bulanıklaşmaya başlıyor. Belki de bunun nedeni alnımdan süzülen terdir.

Zifiri karanlık bir yerde kaçma umudu olmadan kovalanma hissi... garip.

Bir yandan, kaçma gücüne sahip olmak heyecan verici.

Diğer yandan, yakalanma düşüncesi tamamen korkutucu ama... benim de nefesimi kesiyor.

Ya da sonrasında ne olduğuna bağlı olarak nefes kesici olmaktan daha fazlası olabilir.

Yoldan sapıyorum ve beyaz bir ışık gördüğümde duruyorum. Arabanın farları. Adımlarım hızlanıyor ve sıkılmış yumruklarımle dalları itiyorum.

Ben zaferle gülümseyene kadar ışık her adımda daha da yaklaşıyor.

Bunu yapabilirim.

Tesla ile aramda sadece kısa bir mesafe var. O ezik Sebastian'ı beklerken kocaman bir sırtışıla orada durmak için sabırsızlanıyorum.

En başta benimle oynadığına pişman edeceğim onu-

Çevresel görüşümde bir gölge yakalıyor ve bana doğru hücum ederken çığlık atıyorum.

Sebastian.

Ceketini tanıyorum ama ondan uzaklaşıp koşmaya devam ederken ona bakmak için beklemiyorum.

Oksijen yetersizliğinden ciğerlerim çığlık atıyor ve arkamda attığı her adımda kalp atışlarım endişe verici bir seviyeye yükseliyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Beni her an yakalayabileceği, giderek yaklaştığı gerçeği, içimi eşit oranda korku ve köpüren enerjiyle dolduruyor.

Sanırım bunun gücüyle kusacağım.

Ağaçlar önümden çekiliyor ve sonunda arabayı doğrudan görebiliyorum. Neredeyse çökme noktasına geldim ama yanan kaslarımı sınırlarına kadar zorlayarak devam ediyorum.

Sonra güçlü bir el kapüşonumun etrafını sarıyor ve geriye doğru çekildiğimde ciyaklıyorum. Ayağımı kaybedip yere düşüyorum, sırtım sert zemine çarpıyor.

Başım topraktan sekerken irkiliyorum ama tepkim kısa sürede diğer her şeyim gibi donuyor.

Karanlık bir gölge yaklaşıyor, ta ki Sebastian'ın bedeni benimkinin üzerine gelene kadar. Günahkâr dudaklarının kenarlarında sinsi bir sırıtma beliriyor. "Yakaladım seni."

Duvar gibi göğsünde çırpınırken ve kıpırdanırken düşünmüyorum. Yıllardır hayran olduğum fiziği şu anda kolayca sonum olabilirdi. Adrenalin kaynaklı enerjimin kalıntıları son bir dalgayla yüzeye çıkıyor.

Ellerimi göğsüne vurarak pençeliyorum, sonra onu tekmelemeye çalışıyorum, ama bileklerimi kavıyor ve beni kolayca alt ediyor.

Dudaklarında giderek büyüyen gülümsemeye bakılırsa, kavga ediyor olmamı bile eğlenceli buluyor.

Bunda sahte bir şey yok. Yıldız gibi bir şey yok.

Göstermelik bir şey değil.

Çünkü şu anda? Gerçek benliğini saklamaya bile çalışmıyor.

Kendini serbest bıraktı ve gerçekte ne tür bir sapkın olduğunu görmeme izin verdi. Kovalamaktan zevk alan biri.

Beni yakalarken.

Beni çaresiz ve onun merhametine bırakarak.

Kıpırdandıkça ve vurdukça, kıpırdandıkça ve sırtımı kamburlaştırdıkça sert nefes alışım havada yankılanıyor.

"İşte bu, Tsundere... dövüşmeye ve pençelemeye devam et. Bu çok tahrik edici." Sanki bir noktayı kanıtlamak istercesine, sert bir çıkıntının mücadele nedeniyle açığa çıkan karnımın yumuşak etine baskı yapması için kendini indiriyor.

Gözlerim açılıyor ama bu sadece kovalamacaya verdiği tepkiden kaynaklanmıyor. Aynı zamanda kovalanırken midemin tabanında yavaşça oluşan ve onunla dövüşürken büyümeye devam eden düğümden kaynaklanıyor.

Ben kusurlu muyum?

Bu hastalığa nasıl bu kadar uyum sağlayabildim?

Tam da savaşmaya devam edip Sebastian'ın ahlaksız yanından beslensem mi diye düşünürken, bileklerimi çözüyor ve beni bırakıyor.

Bir saniyelğine yere yayılmış, şaşkın ve içimin derinliklerine dağılmış hayal kırıklığı kalıntılarını kovalıyorum.

"Bitti mi?" Sesim boğuk, yanlıştır. "Hayır. Ben kazandım, hatırladın mı?"

"Yani?"

"Yani bana istediğimi vermek zorundasın."

"Peki sen ne istiyorsun?" Şu anda tek dileğim bu işin bitmesi ve eve gidip yatağıma kıvrılmak ve kafayı yemiş kafamla sohbet edebilmek.

Sebastian kot pantolonunun fermuarına uzanıyor ve yavaşça düğmeyi açıyor. "Ağzın sikimde."

SEBASTIAN

TKorktuğum gün geldi.
Maskemi kontrol altında tutamadığım gün.
Hastalıklı, sapkın isteklerimi kontrol edemediğim gün.

Her şeyi içime atmak için milyonlarca savunma mekanizması geliştirdim. Hem sosyal hem de diplomatik bir oyun oynadım. Bir cepheyi korumak ve diğer insanların kafasında farklı bir imaj çizmek konusunda mükemmeldim.

Sayılsız ayartmaya rağmen bir kez bile kendimi bırakmadım. Kör edici dürtülere ve zorlayıcı fırsatlara rağmen. Ateşli gençlik yıllarımda bile.

Kendimi kontrol etme konusunda çok başarılıydım. Büyükanmem ve büyükbabamdan ve Nate'den bunun eksikliğinin başımı belaya sokacağını öğrendim.

Sonum ailem gibi olur. Yabancı bir ülkede sakat kalırım.

Duyguları üzerinde vahşi bir hakimiyeti olan biri olarak, ne zaman sınırda olduğumu anlayabiliyorum.

Neredeyse kimliğimin bir parçası haline gelen maskem artık bozulmadan kalamadığında.

Çünkü işte buradayım, Naomi yerde yatarken başında duruyorum. Ay ışığı ve arabanın farları onun narin yüz hatlarını parlatıyor.

Ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi hiç de narin değil.

Sırt üstü yatmış, çıplak kalçaları garip bir pozisyonda kilitlenmiş ve kapüşonu yanlardan yukarı kıvrılmış, göbeğini ortaya çıkarıyor.

Dikkatimi göğsünün düzensiz iniş çıkışları ve daha önce dolgunluğunu hissettiğim ve ağzıma almam gereken yuvarlak göğüsleri alıyor.

Hatırlatma üzerine aletim sertleşiyor ve kot pantolonumun sınırlarına karşı nabız gibi atmaya başlıyor.

Naomi bu gece beni ektiğinde ve ben de onu evinde pusuya düşürmeye karar verdiğimde, işin bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Sadece onu biraz kızdırmayı, damarına basmayı ve kontrolünü kaybettiğinde vereceği sevimli tepkiyi izlemeyi planlamıştım.

Ama sonra onu tekrar öptüm. Ona dokundum. Kokusunu aldım, normalde umursamayacağım ama şimdi her gece yatağıma götürmek istediğim zambak ve şeftali gibi bir şey.

Ama en çok, gardının bir kısmının düştüğü ve bir parça kırılganlık gördüğü anı hissettim.

Bilinmeyenden korkan ama aynı zamanda merak eden birini gördüm.

Ve bunu keşfetmem gerekiyordu. Bu geceyi devam ettirmek ve bunu bir sonraki seviyeye taşımak zorundaydım.

Benim bile yapabileceğimi fark etmediğim bir şey.

Her zaman şiddetle ilgili fantezilerim olmuştur ama kovalamaca? Lanet olsun, kovalamacanın heyecanı bile neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyordu.

Naomi'nin ağaçların arasından korkmuş ama kararlı bir şekilde koşmasını izlemek çirkin bir canavarı harekete geçirdi. Varlığını öğrendiğimden beri gizli tuttuğum bir canavar.

Ama şimdi yapamam.

Şimdi Naomi'nin korkusunu tattığıma ve dilimde onun ince heyecanını tattığıma göre, daha fazlasını arzuluyorum.

Ve bu ihtiyaç, bir oyun sırasında adrenalinin neden olduğu duygudan veya içime işlemiş olan kontrolü sürdürme zorunluluğundan farklı.

İçimde filizlenen bu şey ilkel bir şekilde çarpık ve mide bulandırıcı derecede çiğ.

Yine de buna bir son vermedim.

Bitirmeyeceğim de.

O benim bu yanımlı kışkırttı ve ikimiz de bunu sonuna kadar göreceğiz.

Naomi titreyen ellerini destek olarak kullanarak doğruluyor. Nefes almak için birkaç dakika bekliyor ve şişkinliğime bakarken sesli bir şekilde yutkunuyor. Eğer cüsseyle gurur duyduğum bir an varsa, o da şu andır. Koyu renk gözlerinin genişlemesinden ve üst dudağının seğirmesinden zevk alıyorum ama bu huşu mu yoksa korku mu, hiçbir fikrim yok.

Konuştuğunda sesi sessizdir. "Ya ağzımı aletinin üzerinde istemezsem?"

"Bu yüzden mi ona bakmaktan vazgeçmiyorsun?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve loş ışık altında bile gözbebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görebiliyorum. Neredeyse siyaha dönüyor gibiler.

Çenesini kaldırıyor ve sesini sertleştiriyor ama yine de içinde bir titreme var. "Belki de kesmek istediğim için ona bakıyorumdur."

"Ya da bak."

"Çılgın bir hayal gücün var."

"Beklentiyle titrediğin zaman da mı benim hayal gücümdü? Ya da aletim karnına dokunduğu anda dudaklarını ayırdığında?"

"Evet."

"Sesin pek inandırıcı gelmiyor, Tsundere." Kot pantolonumun fermuarını indirdim ve kalın, ereksiyon halindeki sikimi kısık bir iniltiyle serbest bıraktım.

Dürüst olmak g e r e k i r s e , en son ne zaman bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum, sadece bir el dokunuşuyla patlamanın eşiğine geldim.

Naomi'nin nefesi beni açıkça izlerken gözle görülür bir şekilde kesiliyor, yüzü soluyor. Güzel ağzı, kısa bir süre önce emdiğim ve ısırduğım üst dudağındaki belirgin gözyaşı damlasını vurgulayarak ayrılıyor.

"Eğer yaparsam..." Kocaman sik beni gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eğer seni boşaltabilirsem, ben kazanırım."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Benim küçük amigo kızım çabuk kavıyor. Bu hoşuma gidiyor. Oyunu daha da eğlenceli hale getiriyor.

"Ama ben kazancımı toplarken bahse giremezsin bebeğim."

"Daha önce kazancınızı toplarken bir iddiaya girmiştiniz, neden I?"

Zeki sürtük.

"Ya başaramazsan?"

Omuzlarını kaldırıyor. "O zaman sen kazandın."

Bu fikri sevdim. Aslında, o kadar hoşuma gitti ki gelmemeyi düşünüyorum.

ve sırf ona daha fazla eziyet edebilmek için sikime işkence ediyor. "Anlaştık mı?" diye yalvarıyor.

Hızlıca başımı salladım. "Dizlerinin üzerine çök, Naomi."

Yutkunuyor, sesi etrafımızdaki sessiz ormanda yankılanırken pozisyonunu alıyor. Başını kaldırıp bana bakarken çıplak kalçaları birbirine yapışmış ve simsiyah saçlarının telleri yüzüne yapışmış.

Yüzündeki beklenti ve korku tonu bana garip şeyler yapıyor. Gözyaşları ve döllerimle bulanıncaya kadar yüzünü sikmek istememin dışında.

"Tüm sürecin başlaması için ağzını açman gerekiyor Naomi."

Çekinerek yapıyor. Sikeyim. O kadar küçük ki, beni içine nasıl sığdıracak bilmiyorum.

Aletimi bırakıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. "Önce senin ellerine ihtiyacım var."

Bir an tereddüt ediyor ve ona tekrar emrediyorum, ama sesimi kullanmak yerine başımı sallayarak.

Şaşırtıcı bir şekilde, söylenmemiş emri anlıyor ve minyon ellerini bana doğru uzatıyor. Sanki nasıl dokunacağını bilemiyormuş gibi dikkatle boyuma sarıldıkları anda gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Beni yumuşakça, çok yumuşakça okşuyor. Sert, gırtlaktan nefesler almaya odaklanıyorum, böylece teninin benimkine sürtünmesiyle boşalmayacağım.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Naomi bana bakıyor ve sonra sanki ona verdiğim tepkiyi okuyormuş gibi okşarken sikime bakıyor.

"Tutuşunu sıkılaştır ve daha hızlı yap," diye homurdanıyorum.

Hızını artırıyor ama bu yeterli değil. Hâlâ kararsız, bana çocuk eldivenleriyle davranıyor, sanki tam tersi olduğunda kırılabilirmişim gibi.

Bu durumda kırılmaya yatkın olan tek kişi kendisidir.

"Baskı uygulamaktan korkma. Bana zarar vermeyeceksin."

Naomi küçük kavrayışını sıkılaştırıyor ve aletimin tabanından ucuna doğru hareket ettiriyor. Nefes alıyorum ve Naomi duraksıyor, görevine devam etmeden önce hareketlerinden emin olamıyorum.

Onun tarafından okşanmak umurunda olmasa da, bunun ne yeri ne de zamanı.

"Beni ağzına al ve masum bakire rolünü bırak."

Bana dik dik bakıyor, bakışları zifiri karanlıkta yanıyor ve her zamanki gibi alaycı tarafını serbest bırakmasını bekliyorum, ama beni yavaşça ağzının içine yönlendiriyor.

Beni mümkün olduğunca içine almaya çalışırken tekniği en iyi ihtimalle garip. Bu, beni emmeden kaçabilmesi için bir taktik mi?

Beni içine sokmaya çalışırken dişleri sikimi sıyrıyor ve saçlarından tutup başını geriye doğru çekerken homurdanıyorum. "Lanet olası dişler yok."

Gözleri açılıyor ama dudaklarını aletimin etrafına kapatıp orta hızda emerken başını sallıyor.

"Beni boşaltmak istediğine emin misin? Çünkü bu hızla gidersem uyuyakalacağım."

Kaşlarını çatıyor ve daha sert emiyor, gözlerinde bir meydan okuma parlıyor. Ama bilgisizmiş gibi davranmayı bırakmıyor.

Bir saniye bekle.

Belki de rol değildir.

"Vay anasını. Bu güzel dudakların arasına daha önce hiç penis sokmadın, değil mi?"

Zorlukla görülebiliyor, ama bakışları aşığıya dönerken yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşuyor. Saçlarını sıkıca tutuyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum, kocaman gözleri yalvarıyor, neredeyse ne yapacağını söylemem için bana yalvarıyor.

Neden bu kadar tahrik edici?

Kazanmasına yardım etmemeliydim ama şu anda bu umurumda bile değil. İlk kez dizlerinin üzerine kmş olması, oral seks konusunda o kadar deneyimsiz olması ve bana bakıp yol göstermesi, gizli bir kutuya koyup daha sonra tekrar ziyaret etmek istediğim bir an.

Garip bir sahiplenme duygusu beni sarıyor. O benim için böyle.

Sadece *ben*.

"Dilini kullan," diyorum ona sertçe ama sertçe değil.

İlk başta telaşsızca, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi uyuyor, ama sonra ritmi hızlanıyor, atan kalp atışlarımla eşleşiyor.

"Emerken yanaklarını ukurlaştır bebeğim," diye homurdanıyorum.

Naomi hızlı öğrenen biri. Emme ve yalama arasında nasıl geçiş yapacağını söylememe bile gerek duymuyor ve kendi başına zyor.

Tekniği en iyi ihtimalle hala özensiz, ancak kararlılığının gücüyle bunu telafi ediyor. Karanlık bakışlarında parlayan meydan okumayla. Tüm vücudunun vuruşlarıyla uyum içinde olmasıyla.

"Dur," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Durdu, kaşları birbirine yaklaştı.

"Ağzınızı mümkün olan en geniş şekilde açın ve o şekilde tutun."

Yaptığında, ucuna kadar çekiyorum, sonra boğazının arkasına tekrar tekrar vurarak içeri itiyorum. Başını sabit ve aynı pozisyonda tutmak için saçlarını kullanıyorum.

Gözlerinde nem parlıyor ve iini bir ürperti kaplıyor.

Yine de karşı koymuyor. Öğürme refleksi devreye girse bile. Salyaları akarken, yüzü kızarıırken ve gözyaşları sonunda serbest kalırken bile.

Gözyaşları merak uyandırıcı ve daha fazlasını görmek için içimde zonklayan ilkel bir ihtiyaç var. Dllerimle yüzüne sürmek için.

Gözyaşları hakkında ilk kez bu şekilde düşünüyorum.

Onun üzerindeyken, boyun e ğ m e s i onları parçalayana kadar ona hükmedebileceğim farklı bir yol.

Naomi hala nefes alma sorunu yaşayan normal bir insanın yapacağı gibi beni itmeye çalışmıyor.

Aslında, ağzını benim için açık tutmak için elinden geleni yapıyor.

Lanet olsun.

Düşündüğümde çok daha fazlası. Onun ağlamaklı gözlerinde parlayan daha fazlasına olan ihtiyaç, içimdeki azgın dürtüyle eşleşiyor.

Boğazının arkasına doğru iterken geri çekilmiyorum, ıslak sıcaklığını tekrar tekrar talep ediyorum.

İnlemelerim, ağzının içinde kayan, diline sürtünen ve boğazının arkasına çarpan aletimin özensiz seslerini yankılıyor. Yanakları ve boynu kırmızının koyu bir tonuna dönüşene ve yüzü salya, gözyaşı ve prekumdan oluşan bir haritaya dönüşene kadar onu boğuyorum. Onu beni ve onu tüketen bir vahşilikle kullanıyorum, nasıl nefes nefese kaldığına bakılırsa, sonra hızla ağzını açıyor.

Tecrübesiz olabilir ama aldığım zevk daha önce yaşadığım profesyonel düzeydeki oral sekslere hiç benzemiyor.

Daha uzun süre dayanmak, hiçbir şey kalmayana kadar ona hükmetmek istiyorum ama yapamıyorum.

Orgazm o kadar güçlü ve ani oluyor ki, döllerimi onun güzel boğazından aşağı boşaltmam biraz zaman alıyor.

Sonra, işim bitmeden çekip yüzünü bitiriyorum, küçük burnunu, dolgun dudaklarını ve yumuşak yanaklarını bulaştırıyorum. Kirpiklerini bile. Onu daha önce hiç kimseyi işaretleme ihtiyacı hissetmediğim bir şekilde işaretliyorum.

Sikeyim.

O kazandı.

Ama bu sadece bahisle ilgili değil. Onun memnun ifadesine bakarken, döl ve gözyaşları onu gölgelese bile, başka bir şey daha kazandığını hissediyorum.

NAOMI

I Üniversiteye gitmek önceden zordu, şimdi ise imkansıza yakın.
Pazartesi günü, yoksunluk belirtileri yaşayan bir uyuşturucu bağımlısı gibi koridorda yürüyorum. Sadece parmaklarım seğirmiyor, aynı zamanda

Sanki ani bir saldırı bekliyormuş gibi arkamı kolluyordum.

Tamam, bu biraz abartı oldu.

Yoksa öyle mi?

Gerçekten artık bilmiyorum. Bütün hafta sonunu neredeyse kafam patlayana kadar düşünerek geçirdim. Gerçek suç dizilerimi ve podcast'lerimi izlerken aynı keyfi bulamadım.

Bunun yerine, iki gün önce ormanın akıldan çıkmayan karanlığında olanları tekrarlayıp durdum.

Kovalamaca. Oral seks. Sebastian'ın yüzüme boşalması.

Küçük düşürücü olmalıydı, değil mi? Ama kendimi aynaya bakarken buldum, beni eve bıraktıktan sonra nasıl görüldüğümü hatırladım.

Darmadağın olmuştum ama olumsuz anlamda değil, tam tersine. Şimdiye kadar tanık olma, nefes alma ve yakından hissetme şansına sahip olduğum en güzel ve unutulmaz karmaşaydı.

Sebastian o gece bana bir mesaj gönderdi. Telefon numaramı nereden bulduğu ya da adresimi nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama yine de Weaver soyadı ona istediği her şeyi sağlayabilir. İnsanların özel bilgileri de dahil.

Sebastian: Yüzünde döllerimi hayal edeceğim,

Tsundere. Sonra Pazar sabahı iki tane daha gönderdi.

Sebastian: Sabah koşusu ve diğer şeyler için ormanda buluşmak ister misin? Ağzını şimdiden özledim. Eğer benimkini istiyorsan, sadece sor. *göz kırpma emoji*

Birkaç saat sonra bana yarı çıplak ve kesik karnından aşağı su damlacıkları süzülürken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Sağ göğüs kasının üst kısmında iki küçük dövme -iki satır yazı- var. Biri Arapça, diğeri Japonca.

İlkini anlamadım ama ikincisi Japonca'da 'Zayıflar et olur, güçlüler yer' anlamına gelen bir deyiş. En güçlü olanın hayatta kalması gibi.

Bunu neden aldığını ve Arapça kelimelerin aynı anlama gelip gelmediğini merak etmeden duramıyorum.

Yine de onu kesinlikle süzmedim. Tamam, bu bir yalan. Sanırım gönderdiğinden beri ona bakıyor olabilirim ve bu çok kötü bir fikir. Sadece dikkatimi dağıtmakla kalmadı, manzara ormanda geçirdiğim geceye dair kafamdan tam olarak silemediğim anıları da tetikledi.

Ayrıca resme iliştilmiş bir metin de gönderdi.

Sebastian: Şu anda benimle duş alıyor olabildin, ama sen bir korkaksın.

Ben korkak değilim, sadece savaşlarım konusunda seçiciyim.

Ve var olduğunu bile düşünmediğim parçalarımı tetiklemesine bakılırsa, Sebastian'ın şu anda üstesinden gelebileceğim bir savaş olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Ya da hiç.

Yine de cazip geliyor.

Gerçekten, *gerçekten* baştan çıktım, merak ettim ve kafam karıştı. Ama mesajlarına cevap vermedim. Yapamadım işte.

Mesele şu ki, Sebastian'ı her zaman fark ettim, ama kafamdaki imajını paramparça etti. Onu diğer futbolcular gibi sanıyordum ama egzotik gözlerinin ardına gizlenmiş bir tür yükü vardı.

Görünüşe göre, bagaj bir sapkınlık.

Cinsel bir sapkınlık.

Yoksa neden beni kovalayıp sonra da yüzüme boşaltsın ki?

Ancak ona karşı hayal kırıklığına uğramak ve onu düşüncelerimden silmek yerine, onu daha da büyüttüm.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı, onun bu yönleriyle ilgileniyorum. Onu bu hale getiren şeylerle.

Bunu nasıl bu kadar iyi saklayabildiğinde.

Ama en önemlisi, neden öyle tepki verdiğimi bilmek istiyorum. Çünkü ağzımı kontrol altına aldığımda ve beni dölleriyile bulaştırdığında? Kendime dokunmak ve bacaklarımın arasında zonklayan ağrıyı dindirmek için yandım.

Koluma bir şey sürünüyör ve sıçırıyorum, sonra Lucy yanımda belirince nefesimi bırakıyorum. Kulaklığımı çıkarıp boynumda asılı bırakıyorum. "Ah, sensin demek."

Etrafını ve yanından geçen rastgele öğrencileri inceliyor. "Kim olacağını düşünmüştünüz?"

"Hiç kimse."

"Hiç sanmıyorum. Genelde gergin değilsin."

"Geç saate kadar uyanık kaldım." *Ki bu yalan değil.* "Peki, hain, bütün hafta sonu neredeydin?"

"Sana Reina'nın evinde yatıya kalacağını söylemiştim. Sonra annem ve babamla birlikte büyükannemi ziyarete gittim."

Gözlerimi deviriyorum. "Reina sana kasık kıllarından yapılmış kara büyü iksirleri mi içirdi?"

"Ew, hayır." Lucy gülüyor. "Güzeldi. Erkekler ve takım hakkında konuştuk." "Vay canına. Eğlenceyi kaçırdığıma sevindim."

"Hafta sonu ne yaptın? Seri katillere tapmaktan başka?"

"Haha. Çok komik. Ben de aynen öyle yaptım."

Sanki beni son gördüğünden beri uzun zaman geçmiş gibi dikkatle inceliyor. "Başka bir şey yok mu?"

"Hayır."

Keşke ona Sebastian'dan ve ormanda olan şüpheli şeylerden bahsedecek cesaretim olsaydı.

Gerçi telefonda televizyondaki öpücük hakkında konuşmuştuk. Sebastian'a binlerce isim taktım ve onu cehennemin en karanlık çukurlarına lanetledim. Zavallı Luce beni sakinleştirmek ve yaklaşan sınav için notlarını vererek bana rüşvet vermek zorunda kaldı.

Ona o pislikle tanıştığımı, ona sakso çektiğimi ve yüzüme boşalmasına izin verdiğimi söylersem bana deli diyebilir.

Ya da
sapkın. Ya
da anormal.

Gerçek şu ki, hafta sonu olan her şeyle ilgili duygularımı itiraf etmekten korkuyorum. Ya bende bir sorun olduğunu düşünürse? Bektan toplumumuzda erkeklerin yaptıkları yanlarına kâr kalıyor ama kadınlar en ufak bir sapkınlıklarından dolayı her zaman yargılanıyor, diğer kadınlar tarafından bile.

Lucy genellikle açık fikirlidir, ancak cinsel sikişin bu küçük kısmına gelince ne ölçüde emin değilim.

Ve bu küçük bir parça. O gece beni bıraktığında gözlerinde daha fazlasını vaat ettiğini gördüm ve heyecanlı mıyım yoksa dehşete mi kapıldım emin değilim.

Belki ikisi de.

Lucy omzunu kaldırır. "Sen öyle diyorsan." "Yine de tuhaf bir bağımsız film izledim." "Oh! Ne tür?"

"Eh, cinsel keşif görevine çıkan bir kadın vardı." Kıkırdıyor. "Aferin ona. Belki sen de peşine takılmalısın."

"Ben mi?"

Koluma vuruyor. "Seni seviyorum Nao, ama iş sekse gelince çok tutucusun."

"Buna tedbirli olmak deniyor."

"Belki de fazla temkinli."

"Bunu sadece ışıklar kapalıyken seks yapan kız söylüyor."

"Bu iffetli bir şey değil. Ben sadece... yüzlerine bakmak istemiyorum."

"Evet, evet, çünkü sen Prescott'un seni becermesini hayal ediyorsun, orada kim varsa onu değil."

Ellerini ağzıma kapatıyor ve muhtemelen birilerinin duyup duymadığını anlamak için etrafımıza bakınıyor. "Kapa çeneni. Bunu nereden biliyorsun?"

Gülerek ellerini çekiyorum. "Çünkü ben senin en iyi arkadaşınım, aptal. Seni tanıyorum."

"Ben de seni tanıyorum ve bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim." Gözlerini bana dikti. "Ne oldu?"

"Tuhaf film. Bana yapıştı ve onu kovamıyorum."

"Yapmak zorunda mısınız? Eğer bir şeyden hoşlandıysanız, o şey size yapışıp kalabilir."

"Hoşuma gitmedi." Sesim çok savunmacı. "Grafik detaylar yüzünden aklımda kaldı."

"Nao, tatlım, seri katillerin suçlarının acımasızca yeniden anlatıldığı filmleri izliyorsun ve gözünü bile kırpmıyorsun, ama grafik seks tetikleyici mi oluyor?"

Başkalarını ilgilendirdiğinde değil, ama muhatap ben olduğumda olabilir.

Konuşmayı hızla Reina ve amigo takımına yönlendiriyorum ve Lucy derse girdiğimizde memnuniyetle konuya dalıyor. Günün geri kalanında, Sebastian piçinin çalıştığı Siyaset Bilimi Bölümü'nden uzak duruyorum.

Neyse ki bölümümüz Sosyoloji ve Psikolojik Bilimler, onunla sadece kafeteryada karşılaşabileceğimiz kadar uzakta. Bu yüzden Lucy'ye öğle yemeğimizi binanın arkasındaki çeşmenin yanında yememizi önerdim, genelde kalori polisinin cadı avından kaçmak için oraya giderim- nam-ı diğer Brianna ve onun şişmanları utandıran ekibi.

Ama taktiksel kaçışıma rağmen, amigo antrenmanından kaçamıyorum.

Tam bugünü atlamayı düşünürken, Reina beni yakalıyor ve neredeyse yine lanet kulaklıklarına el koyuyor.

Futbol sahasına gittiğimde, duyularım onun saldırısına uğradı. Yakınımda bile değil ama onu *hissede biliyorum*.

Lucy bir şeyler söylüyor ama ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymuyorum.

Gözlerim anında onun ışıklık gözlerini buluyor. Owen'la konuşuyor ama keskin dikkati tamamen benim üzerimde.

Sebastian günlük kıyafetler içinde düpedüz güzel, ama gözlerinin altındaki iki siyah çizgiyle futbol forması içinde bir tanrı gibi görünüyor.

Göz kırpıyor ve sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum. Hemen göz temasını kesip amigo takımına koşuyorum.

Şimdi ondan hoşlandığımı falan düşünüyor olmalı.

Aferin, Nao.

Tüm pratik boyunca huzursuzum, nefes nefese bitmesini bekliyorum ki geri çekilip duvarlarımı yeniden inşa edebileyim.

Tüm dikkatini üzerimde hissetmeme rağmen ona bakmamayı zar zor başarıyorum.

Reina paydos dediğinde, neredeyse sahadan kaçacaktım.

Neredeyse herkes gidene kadar duşta gereğinden fazla zaman geçiriyorum.

Dışarı çıktığımda Reina ve Prescott soyunma odasının bitişiğindeki ofiste koçla konuşuyorlardı. Sesleri net ama kelimeleri değil.

Umarım ben bitirmeden giderler. Bugün laf sokma havamda değilim.
Ya da herhangi bir konuşma, aslında.

Benlik duygum darbe aldı ve bu parçamı hayata döndürmek için dikkatle beslemem gerekiyor.

Kapı açıldığında külotumu bacaklarımdan yukarı kaydırıyordum.

Havluyu yere bırakıp arkamı dönmeden konuşuyorum. "Bana bir dakika ver. Hemen geliyorum, Luce."

Bana cevap veren ses arkadaşımınkinden tamamen farklı.

Etrafımda yankılandığında omurgam dikleşiyor. "İhtiyacın olan tüm dakikaları al. Ben hemen geliyorum."

NAOMI

T Sebastian'ı soyunma odasında gördüğümde verebileceğim birkaç olası tepki var.

En mantıklısı öfke olmalıdır.

Eğer o değilse, belki de utanç. Hatta kafa karışıklığı.

Ama göğsümde yüksek sesle atan şey rahatlamaya o kadar benziyor ki.

Bu ne anlama geliyor? Bu koşullar altında mantıklı bir açıklaması var mı?

Sebastian'ın bakışları benim üzerimde gezinirken kararıyor, dili üst dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. "O göğüslerin güzel olduğunu biliyordum."

İşte o zaman önünde külotumdan başka bir şeyle durmadığımı fark ediyorum. Geriye doğru sarsılıyorum, havluyu kapıp çıplak göğsüme bastırıyorum.

Yaklaşıyor, sesinin tonu alçak ve ürpertici. "Seni er ya da geç çıplak göreceğim bebeğim. Saklanmanın bir faydası olmaz."

"Beni görmeni istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Oh, biliyorsun." Çenesini bana doğru salladı. "Heyecandan titriyorsun."

"Belki de öfkeden titriyorumdur."

"Gözbebeklerin büyümüş ve yanakların kızarmışken olmaz." Elini yüzüme doğru uzatıyor ve son anda irkiliyorum, bu yüzden sadece havayı tutuyor.

Bana dokunursa nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmemeyi tercih ederim. Bana kalsa, buradan kaçıp giderdim. çıplak halde. Ama yine de bacaklarım hareket etmiyor.

Kalbim durmadan çarpıyor, onunla en son yalnız kaldığım zamanı hatırlayarak gıcırıyor.

Karanlığın
içinde.
Dizlerimin
üstünde.

Onun ulaşamayacağı bir yerde dururken bu düşünceleri kovuyorum. Ama bunun beni onun pençelerinden kurtaracağını düşündüysem, yanlışmışım.

Eli bana doğru uzanıyor ve ben daha ne yaptığını düşünemediğn boğazıma sarılıyor. Parmakları nefesim neredeyse kesilene kadar nabız noktama baskı yapıyor.

"Karşı koymayı bırak, Naomi."

"Neyle savaşıyorum? Seninle mi?" Boğazıma sarılması uzuvlarımda tuhaf bir his uyandırır da, zehrime tutunmaya çalışıyorum.

"Hayır, sen."

"Ben mi?"

"Şu anda savaştığın ben değilim, Tsundere. Kendine karşı savaşıyorsun, ormanda kendini bırakan paranı silmeye çalışıyorsun. Şu anda bir paran bunun için titriyor olsa bile, cinsel arzularına boyun eğmekten hoşlanmıyorsun. Koun yan odadayken gözlerin seni küçük bir sürtük gibi arkadan becermem için bana bağılıyor olsa bile. Ve tahmin et ne oldu? Bu kısım sende gördüğüm en gerçek şey."

Sözleriyle birlikte midemin dibine karanlık ve uğursuz bir şey düşüyor, ama istediğim son şey onların içinde ya da tepkimdeki anlamın ardında kaybolmak, bu yüzden "Beni becermeni istemiyorum" diye geveliyorum.

"O kısma odaklanmış olmanız, bunu anladığınızı kanıtlıyor. Sadece bırakmakta zorlanıyorsun. Bu yönün hoşuma gidiyor ve seni ortaya çıkarıp bu cinselliğe sahip olmanı sağlamak niyetindeyim bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim."

"Artık öylesin. Havluyu bırakıp seni görmeme izin vermeye ne dersin?"

"Hayır. Ve eğer beni zorlarsan, dövüşürüm."

"Kavganızı, kıvrınmanızı ve beni nasıl sertleştirdiğinizi seviyorum, ama peşinde olduğum şey isteksizliğiniz değil. Seni gördüğümde, bu ikimizin de şartları altında olacak." Nabız noktayı okşuyor, göğsünden bir uğultu yükseliyor. "Kalp atışlarını duyuyor musun? İçindeki heyecanı? Ormanda olan buydu, biliyorsun. Kovalamaca ve güreş seni ateşledi ve rahatsız etti, dizlerinin üzerinde olmak da ateşini körükledi. Söyle bana, eve gelir gelmez kendine dokundun mu?"

"Hayır..." Sesim çok zayıf, çok utanıyorum.

"Yaptım. Bir orgazm yetmedi ve duşta senin sıcak küçük ağzının anısına mastürbasyon yapmak zorunda kaldım." Parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sikim dudaklarını özlüyor. Sanırım ilk görüşte aşktı."

"Kapa çeneni."

"Bunu yapabilmemin tek yolu senin tekrar dizlerinin üzerine çökmen." "Asla."

"Asla asla deme, bebeğim."

İki elimle göğsüne vuruyorum, bıkkınlığım daha da artıyor ama sesim hâlâ nefes nefese, anormal. "Neden ben?"

"Çünkü o sensin." "Bu bir cevap değil."

"Mükemmel derecede yeterli bir tane."

"Tüm kampüs senin emrindeyken benimle bu ahlaksızlığı yaşamak istemeni aklım almıyor."

"Tüm kampüs beni acemi bir saksodan sonra azdırmıyor. Sen azdırıyorsun. Yüksek ve kudretli kulenden inip benim seviyeme gelmeye ne dersin?"

"Böylece size *hizmet* edebilirim?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Alternatif bir gerçeklikte, belki."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Kesinlikle istiyorum. Hayır dediğimi duymak süperstar egonu zedeliyor mu?" "Bu benim egomla ilgili değil, senin egonla ilgili."

"Oh, beni rahat bırak."

"Bu doğru."

"Hayır dersem beni rahat bırakacağını mı söylüyorsun?" "Hayır."

"İşte. Egon zedelendi ve beni buna boyun eğmeye zorlayacaksın."

"Size söyledim, rızam olmadan almaktan zevk almıyorum. Aslında, bunun için savaşmak daha çok ilgimi çekiyor. Tahmin et ne oldu? Bana savaşmak için bir sebep verdin bebeğim ve seni yalnız bırakmayacağım."

Sözlerinin ardındaki anlam karşısında göğsüm kabarıyor. Şişmemeli. Yine de bir parçam kalbimin duvarlarını tırmalayan dürtüyü durduramıyorum.

Bitişik odadan koçun, Reina'nın ve Prescott'un sesleri yükseliyor ve bu beni sersemliğimden biraz olsun sıyırmayı başarıyor.

"Şimdilik git," diye fısıldadım.

"Havluyu çıkar."

"Eğer seni burada bulurlarsa..."

"Akıllı davranırsan soyadım bana ve sana bakar." "Bu bir zorlama."

"Eğer istemiyorsan olmaz. O güzel dudaklarını açıp koçu çağırabilirsin, gereksiz dramalara neden olabilirsin ya da ikimizin de istediğini verip o lanet havluyu bırakabilirsin."

Parmakları boğazımdan yavaşça sıyrılıp geri çekildiğinde, bir parçam ıssız dolaplar kadar boş hissediyor.

Nedense, beni boynumdan tuttuğunda, ormandakine benzer bir trans halindeydim. Kendimi bırakabildiğim ve sonuçları hakkında endişelenmeme gerek kalmayan bir trans.

Şimdi gitti ve ne pahasına olursa olsun geri istiyorum.

Derin bir nefes çekerek parmaklarımı havlunun etrafından açıyorum ve vücudumdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Meme uçlarım serin havayla hafifçe temas edince zirve yapıyor ve ürperiyorum.

Sebastian beni izlemek için başını eğiyor ve her parçam saklanmam için çılglık atsa da ellerimi iki yanımda tutuyorum.

Eğer yaparsam, güvensiz ve zayıf görüneceğim. Hayatım boyunca mücadele ettiğim iki şey.

Ateşli bakışları aşağıdan yukarıya doğru ilerliyor ve bakışları altında fiziksel olarak ağrıyan göğüslerimde duruyor.

"Vücudun sikişmek için yaratılmış, bebeğim."

"Ayrıca kasıklarınıza tekme atmak için de yapılmıştır."

Ondan bir kıkırdama kopuyor. Ani ve o kadar kaygısız ki hazırlıksız yakalandım, hem de olabilecek en kötü şekilde. Güldüğünde neden bu kadar güzel görünüyor? Bunun için bir tür tehlike uyarısı olması gerekmez mi?

"Sıcak ve soğuk davranmana bayılıyorum, Tsundere." Yaklaşıyor, kahkahası azalıyor ve beni elimden tutarak yavaşça bir banka atlamam için yönlendiriyor.

Önümde dururken artık ondan daha uzunum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni serbest bırakıyorum."

Ne olduğunu anlayamadan bacaklarımdan birini kaldırıyor ve sesi bastırmak için dudaklarımı ısırmadan önce ciyaklıyorum.

Sebastian bacağımı omzuna yaslayıp doğruca bacaklarımın arasına dalarken avuç içim denge için arkamdaki duvara çarpıyor.

Dişleri külotumun üzerinden kıvrımlarımı kemiriyor ve kalbim aşırı hızda sarsılarak inliyorum.

Beni nefessiz bırakan bir vahşilikle amımı yalarken ve kemirirken parmakları diğer uyluğuma giriyor.

"Oh, Tanrım..."

"Şşş... seni duyacaklar." Sesinin ağrıyan göbeğime karşı gürlemesi, zaten inşa edilmiş olan sansasyona daha fazla baskı ekliyor.

Bir parmağını ekleyip, tahrik edici bir ses havada yankılanana kadar kıvrımlarıma sürtünürken gözlerim açılıyor.

"Bunu hissediyor musun, bebeğim? Islak amın daha fazlası için bana yalvarıyor." "Kapa çeneni!"

"Bunu ne kadar çok istediğinden utanıyor musun? Bu sefahati gerçekten ne kadar seviyorsun?"

"Hayır..."

Külotu amımdan kaydırıyor ve tek seferde iki parmağını içeri sokuyor. "Dar amcığın aynı fikirde değil."

Bacaklarım o kadar güçlü sallanıyor ki ayakta zor duruyorum. Vücudum duvara yaslanıp gevşerken denge için Sebastian'ın saçlarından bir avuç tutuyorum.

Dili şişmiş klitorisimi yalıyor, sonra parmakları varlığından haberdar olmadığım yerlerime girerken dişleriyle kemiriyor.

Sert ve acımasız. Doğası gereği kesinlikle vahşi, öyle ki hissedebildiğim tek şey o ve koklayabildiğim tek şey onun baharatlı kokusu.

Beni o andan, çarpmakta olduğum darbeden kurtaracak hiçbir şey yok.

Daha önce hiç yaşamadığım bir dalga beni yakalıyor ve sürüklüyor. Kalbim öyle gürlüyor ki, tamamen duracak diye korkuyorum.

Belki de zevkin sancıları içinde öleceğim. Belki de her zaman böyle olması gerekiyordu.

Oluşum güçlü, ama orgazmın gerçekten kör edici bir güçle içime çarptığı zamanki kadar korkutucu değil.

İnlemelerim havada yankılanıyor ve bir elimi ağzıma **g ö t ü r m e k** için Sebastian'ın saçlarını bırakıyorum.

Koç ve diğerlerinin hemen dışarıda olduğunu, her an içeri girebileceklerini ve Sebastian'ın beni yerken aynı anda parmakladığını görebileceklerini unutmuştum.

Bu görüntü orgazmımı ve inlemelerimi daha da yoğunlaştırıyor. O kadar çok titriyorum ki, ayakta duran bacağım neredeyse bükülüyor.

Sebastian bacaklarımın arasından bakıyor ve dudaklarını imalı bir şekilde yalıyor. "Son zamanların en iyi yemeği."

NAOMI

S Bir şeyler ters gidiyor.
Ben.
Ben gidiyorum.

Sebastian'ın dili ve parmakları en hassas yerime girip çıktığından beri, sanki tamamen farklı bir insan oldum.

Çünkü devam etmesini istiyorum.

Hayır. Aslında ormandaki gibi bir sahne daha istiyorum, bu sefer alıcı tarafta ben olacağım. Ya da belki ormandaki gibi başlayıp az önceki gibi bitebilir.

Bahis hala bende, o yüzden sorabilirim.

Çılgınca başımı sallıyorum. Neyim var benim böyle? Orada gevşek bir vida mı var?

Sebastian sonunda beni yalnız bırakmak yerine, beni dışarıda bekleyeceğini söyleyerek önce soyunma odasından çıkıyor.

Beni nefes nefese ve ilk girdiği andan daha azgın bırakıyor. Dışarı çıkmadan önce kot pantolon giymek, bir gömlek ve deri ceketimi giymek için içimdeki her şeyi alıyorum.

Otoparka doğru ilerlerken öğleden sonra soğuğu hassas tenime saldırıyor. Sebastian Tesla'sının önünde bekliyordu. Lucy ile birlikte.

Onlara doğru acele ediyorum, yanaklarım alev almak üzere.

Neden onunla konuşuyor? Ona arkadaşının ne kadar utanmaz olduğunu ve beni yerken dilinin üzerine nasıl boşaldığımı mı anlatıyor?

Onları gülümserken ve canlı bir ruh hali içinde gördüğümde düşüncelerim dağılıyor. Sebastian'a bakmak ve hayranlık duymak genellikle çok güzel, tıpkı nüfusun çoğunluğu adına rüyayı yaşayan tüm o Amerikalı çocuklar gibi. Sadece bu da değil, gözlemlerime göre çok iyi *bir* konuşmacı ve etkileyici olabiliyor; bu özelliği senatör büyükbabasından miras almış.

Onunla ilgili her şey mükemmel. Keskin yüz hatları, tasarım kıyafetleri ve kimsenin onun kadar doğal bir şekilde yapamayacağı sofistike konuşma tarzı gibi.

Yine de, onun gizli bir tarafı var, son birkaç gündür bana gösterdiği kirli konuşan, sapkın ve tamamen yıkıcı tarafı. Kendime rağmen yönelmeye devam ettim bir taraf.

Lucy, tıpkı diğer herkes gibi, onun dünyaya sergilediği mükemmelliğe hayranlık duymaktadır. Yıldız imajı, geçmişi ve ailesinin sahip olduğu güç. Ama ben madalyonun diğer yüzüne sinir bozucu bir şekilde ilgi duyuyorum. Karanlık, gölgeli olan.

Ve bu tehlikeli.

Çünkü beni içine çekebilir ve asla bırakmayabilir.

Neden ben de Lucy ve diğer herkes gibi sadece onun sığ varlığına odaklanamıyorum?

Daha da önemlisi, neden sığ olamadı?

Çünkü şu anda beden dili bile rahat, kolları iki yanında, omuzları rahat ve yüz hatları misafirperver. En iyi arkadaşımı sözlerinden çok bedeniyle rahat hissettiriyor.

Onu bu şekilde cazibesine kaptıracak ne gibi bir gücü var?

Ve sen. Kendini unuttun, Nao.

En yakın arkadaşımın yanına kayarak onu kolundan tuttuğum gibi o küçük sesi uzaklaştırıyorum. "Hey, Luce. Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Sebastian bana planlarınız olduğunu söyledi." "Hayır, planımız yok."

"Evet, var." Sebastian Lucy'ye göz kırpmıyor. "Her zaman elde edilmesi zoru mu oynar?"

"Uh...evet, sayılır." Arkadaşımın gözleri dahil edilmekten duyduğu sevinçle parlıyor. Ona fikrinin önemli olduğunu hissettirdi. Sanki utangaçlığın onun zayıf noktası olduğunu çoktan anlamış ve arkadaşça davranarak brownie puanı kazanacaktı gibi.

"Ah. Bununla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum." Kendi omzuyla onun omzunu dürtüyor. "Bana birkaç ipucu verir misin?"

"Buradan nasıl çıkacağın konusunda sana yol gösterecek." Başımı arabasına doğru salladım. "Git buradan."

"Sensiz olmaz. Düzgün bir randevu istiyorum." "Ve ben bunu sana vermeyeceğim."

"Nao..." Lucy bileğimden tuttu ve "Bu kadar agresif olmana gerek yok" diye fısıldadı.

Hafta sonu ve birkaç dakika önce neler olduğunu bilseydi, Reina'nın bizi basabileceğini bilseydi, böyle konuşmazdı.

Sebastian bir omzunu kaldırdı. "Eğer benimle gelmezsen, burada kalırım."

"Keyfin bilir. Umarım donarak ölürsün."

"Zalim." Dudaklarını acıyan bir ifadeyle büküyor. "Lucy, onu ikna etmeme yardım eder misin? Karşılığında sana bacağı benim üzerimdeyken maskesini kaybettiği zamanı anlatacağım."

Elimi ağzına kapatıp söyleyeceği saçmalıkları kesiyorum. Allah belasını versin. Az önce olanları ona gerçekten anlatacaktı, değil mi?

Bu adamda hiç utanma yok.

Büyük eli benimkini kavırıyor ve yavaşça kaldırıyor. "Bu geliyorsun anlamına mı geliyor?"

"Peki." *Sanki başka seçeneğim varmış gibi.*

"İyi eğlenceler, Nao." Lucy bana sarılıyor, önüme atlıyor, sonra Sebastian'ın arkasından ciyaklıyor ve "FaceTime sonra" diyor.

Arabasına doğru gözden kaybolurken gözlerimi deviriyorum. "Sana Nao demesi hoşuma gidiyor. Çok şirin."

"Sadece Lucy ve annemin bana böyle hitap etme izni var." "O zaman ben de kendimi kısa listeye ekleyeceğim, Nao."

Lakabımın onun ağzından çıktığını duyunca yanaklarım ısındı. Ne zamandan beri bu beni ateşlendiriyor? Boğazımı temizleyerek, "Ya ben de sana bir lakap bulursam?" diye geveliyorum.

"Ailem beni tam adımla çağırır. Amcam bana Rascal der. Siz de kampüsteki herkes gibi bana Bastian ya da Seb diyebilirsiniz."

"Amcanın versiyonunu tercih ederim." "Neden şaşırmadım, Tsundere?" "Bana öyle demeyi kes."

"Ama sen öylesin." Parmaklarının ucuyla yanağımı okşuyor. "Benim kendi Tsundere'm."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama elini enseme dolandırıyor, yüzümdeki bakımına devam ederken beni yerimde tutuyor.

"Bu kelimeyi nereden biliyorsun ki?" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama o bunu önceden seziyor ve sırtarak vücudunu yoldan çekiyor.

"Eskiden çok anime izlerdim."

"Otaku," diye mırıldandım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve sen de bildiğine göre sen de bir ineksin. En sevdiğin anime hangisi?"

"Benim...yok."

"Benimki *Hunter X Hunter*."

"Mangası daha iyi."

"Aha. Demek mangayı tercih ediyorsun. Anlaşıldı. Hadi sana biraz alalım ve onların üstünde sevişelim."

Sesinin tonu karşısında gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Seninle her şey seksle ilgili olmak zorunda mı?"

"Zamanın yüzde sekseni. Ne de olsa uyuyan fantezilerinizi serbest bırakmaya çalışıyorum."

"Ben... Benim fantezilerim yok."

Başını eğiyor ve yalvaran bakışlarını gözlerimin içine dikerek beni şaşırtıyor. "Kekeleyen bunu kanıtlıyor. Senin özel olduğunu biliyordum."

O bu kadar yakinken, soluyabildiğim tek şey onun kokusu ve sıcak nefesleri. Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta, dudakları hafifçe ayrılıyor-

Lanet olsun. Dudaklarına bakmayı kes.

Tam ondan uzaklaşmak üzereyken, sinir bozucu bir ses bize doğru süzülüyor. "Bu Naomi değil mi?"

Brianna, Reina ve seçkin kulüplerinden birkaç kişi daha yanımdan geçerken Sebastian'ı itiyorum.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu hırsızlar çetesi tarafından Sebastian'ın yanında görülmek isteyeceğim son şey. Bunu yaşamama asla izin vermeyecekler ve onun benim ligimin dışında olduğu ve falan filan hakkında büyük bir dava açacaklar.

"Rei," Sebastian onu rahatça selamlıyor. Ama en azından bana dokunmaya çalışmıyor.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Hedefin büyük."

"Senin işkence edeceğin ya da hayatlarını zindan edeceğin insanlar yok mu?" Gülümsüyor. "Belki."

"Seninki de dahil, Naomi," diye bağıyor
Brianna. "Git bir yürüyüş yap, Bee."

"Bu Bree!"

Reina bana doğru yaklaşıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Kendini neyin içine soktuğuna dikkat et. Karanlık köşelerde ne olacağını asla bilemezsin."

O uzaklaşırken nefesim kesiliyor, ardından grubu geliyor. Aman
Tanrım.

Gördü mü? Hayır. Bu mümkün değil. Ormanda sadece ikimiz vardık.
Ama belki de kendimi role o kadar kaptırmıştım ki etrafımda neler olup
bittiğini fark etmedim.

Sebastian'a bakıyorum. "Ona söyledin
mi?" "Neyi söyledim mi?"

"Boş ver."

Biraz yakın olsalar da Sebastian ve Reina oturup birbirlerine sapkın
fantezilerini anlatacak kadar yakın değiller.

Sapkın fantezilerim.

"SENİN RANDEVU ANLAYIŞIN BU MU?" ETRAFIMIZA BAKIYORUM.

Yine orman.

Sebastian bizi bir tepenin dibindeki kuytu bir yerde bulunan gizli büyük
bir kayaya götürdü.

Hafta sonu beni kovaladığı yere yakın.

Öğleden sonra güneşi etrafımıza ve uzaklara pembe ve turuncu tonlar
saçıyor.

Endişelenmeliyim, hatta belki de korkmalıyım ama buraya geri dönmek,
daha önce soyunma odasına girdiğinde hissettiğim o rahatlama duygusunu
bir kez daha içime dolduruyor.

Yolda biraz McDonald's aldık ve yemek yerken kutuları aramızda
kayanın üzerine koyduk.

Ben acele etmezken Sebastian double hamburgerini birkaç ısırıkta
bitiriyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım seni bir restorana götürsem rahat edemezsin."

"Seçtiğiniz restoran, herkesin kışınızı öptüğü The Grill. Tabii ki orada rahat edemem."

Gülümsüyor. "Başka bir kız olsaydı, onlarla toplum içinde görünmek istemediğim için yaygara koparırlardı."

"Ben diğer kızlardan değilim ve halkı umursamıyorum."

"Yalnız olmayı tercih ediyorsun."

Bunu bir soru olarak dile getirmedi, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Onun bu kısmı korkutucu ve ondan olabildiğince uzağa kaçmak istiyorum ama yine de ayaklarım beni hiçbir yere götürmüyor.

"Sayılır." diye mırıldanarak yerime yapıştım. "Manga okumak için mi?"

"Ben... bunu yapmam."

"Onları istifliyor musun?" Ses tonundaki eğlence beni sinirlendiriyor.

"Evet, ve onlarla mastürbasyon yapıyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Şimdi kafamda bir imaj yarattınız, detaylara ihtiyacım var. Ya da bir gösteriye. İkisi de kabul edilebilir."

"Rüyada görürsün. Ayrıca, artık her şey dijital. Artık kimse fiziksel manga almıyor."

"İnekler yapar." "Ben..."

inek değilim." "Oh, pardon. Bir *otaku*."

"Siktir git."

"İnanın bana, yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok. Ama yüzde yirmilik seks dışı kısım için işleri dengelemeliyiz. Ya da belki yüzde ona indirmeliyim. Ne dersiniz?"

"Bence senin seks sorunların var."

"Ben yirmi bir yaşında sağlıklı bir erkeğim ve bu da güçlü bir cinsel dürtü ile birlikte geliyor. Ve benim görevim size bunun normal olduğunu hissettirmek. Doğal. Kimyasal."

"Ya normal istemiyorsam?"

Hamburgerini bitiriyor, gözleri muziplikle parlıyor. "O zaman sana anormal olanı gösterebilirim."

"Demek istediğim... bu değildi, seni sapık."

"Farklı pozisyonlar hakkında düşünüyordum. Kafan nereye gitti? *sapık?*"

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kendimi daha fazla suçlamamak için ağzıma birkaç patates kızartması tıktırıyorum.

Sebastian parmaklarının ucunu yanağımda gezdiriyor. "Çok tatlı bir allığın var."

"Sana söyledim, ben sevimli değilim!" "Sakin ol, Tsundere."

"Peki şimdi ne olacak? Sen beni kızdırırken burada öylece oturacak mıyız?" "Ben mi seni kızdıracağım?"

"Bu bir haber... çünkü?"

"Beni tanımıyorsun, Nao."

"Zengin bir aileden gelen zengin bir çocuk olduğunu biliyorum. Ayrıca kimsenin sesini çıkarmadığı ve benimki de dahil olmak üzere herkesin boğazına tıkmaya devam ettiği yıldız oyun kurucusun. Bu her şeyi özetliyor mu?"

"Yakınından bile geçmiyor. Az önce yansıttığım imajı tarif ettin, ki bu senin metalik Gotik, satanist takipçi imajına çok benziyor. Bu sizin içinizde kim olduğunuzu ifade ediyor mu?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman benimki neden öyle sanıyorsun?"

Çünkü öyle olmasını istiyorum. Çünkü hâlâ onun gerçekten de sığ biri olabileceği umudunu taşıyorum. Yine de onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, tam tersinin doğru olduğundan o kadar emin oluyorum.

Hamburgerimden bir ısırık aldıktan sonra kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Herkesin dış dünyadan sakladığı katmanları olduğuna inanıyorum."

"Kesinlikle. Tıpkı ikimizin de o kovalamacadan ve sonrasında olanlardan ne kadar keyif aldığımızı saklamamız gibi."

"Sebastian..."

"Utanç duyduğunuz için kabul etmeyi reddettiğiniz bir katman o."

"Sen... değil misin?"

"Hayır. Ben buyum ve bu konuda değiştirilecek bir şey yok."

"Ama bunu da saklıyorsun."

"Utanç duyduğum için değil." "O zaman neden?"

"Sosyal bir oyun oynamak için. Ama seninle oynamak zorunda değilim, çünkü biz uyumludur."

Homurdanıyorum. "Kaç kız buna kandı?"

"Yok, çünkü bunu söyleyecek kadar uyumlu birini hiç bulamadım."

"O zaman aramaya devam et."

"Tam karşımdayken neden yapayım ki?" "Ben senin oyuncaklarından biri değilim, Sebastian."

"Hayır, sen daha fazlasısın. Başka biri olsaydı, senden kaçmanı istediğim gece kanlı bir cinayet çılgılığı atarlardı, ama sen oynadın, savaştın ve pençeledin."

"Benim yerimde kim olsa bunu yapardı."

"Beni siken gözlere sahipken değil." Bir elini uzatıp enseme doluyor.

Boğazıma takılan yemek lokmasını yutarken nefesim kesiliyor. Nabzım kontrolden çıkıyor ve sanki sadece bir jestten farklı bir zihin durumuna düşünüyorum.

Herhangi bir jest değil.

Elini boğazıma dolamıştı; ayartıcı, havada asılı, tehditkâr.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde nefesimi kesebileceği düşüncesi beni korkutucu derecede heyecanlı bir şekilde diken üstünde tutuyor.

"Ve onları boğmaya çalıştığımda kesinlikle o kadar da iyi hissetmiyorlar."

"Ne diyorsun sen?"

"Benzer olduğumuzu söylüyorum Nao, sen ve ben. Ve yapacağım son şey olsa bile bunu benimsemişimi sağlayacağım."

SEBASTIAN

C The Grill'e gelmek eskiden normaldi. Burada ilgi odağı oluyorum ve bunun umursamazlığından da keyif alıyorum.

Etrafımdaki herkesten bana ulaşan duygular, uğursuz duygularımdan çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı.

Geçmişimden gelen ve büyükannem ve büyükbabamın en sevdiği hayırseverlik vakası olmak beni hissetme yeteneğimi kapatmaya zorladı. Ya da daha doğrusu, başkalarıyla ilişki kurmayı bırakıp onları sadece klinik bir bakış açısıyla izlememe neden oldu.

Arkadaş grubumla birlikteyken, onları gözlemleyerek ve duygularının üzerimden akıp gitmesine izin vererek rahatlayabiliyorum.

Mesela Owen gibi. Gürültücü, kaba ve tek düşüncesi sikini ıslatmak ve NFL'e seçilmek.

Şu anda kızlara babasıyla birlikte bir ayı öldürdüğü meşhur hikâyesini anlatıyor.

Genelde egosunu tekrar dinler ve hatta devam etmesi için onu cesaretlendirirdim ama şu anda hiç havamda değilim.

Düzelتيyorum. Naomi'yi kaçııp kovalamak için havamdayım. Ya da onu arabasının kaputuna yaslayıp sikmek. Ya da benimkine.

Ama en kötüsü bu bile değil. Eğer bana kalsaydı, bunu ve daha fazlasını yapardım. Beni bir daha gördüğünde kaçmasın diye ölümcül düşüncelerime tutunuyorum.

Onun için planladığım çok daha fazlası var ve günde en az bir kez sikimin etrafında olmasını istediğim o somurtkan dudaklar.

Ama son bir haftadır tedbiri elden bırakmadım, onu öğle yemeğine götürdüm ya da sadece konuşmak için ormandaki o kayaya gittim.

Bazen onu öpüyorum ve o kayanın tepesinde tekrar üzerine indim, sonra ağzını becerdim, ama daha ileri gitmedim.

Çünkü birincisi, canavarımı serbest bırakmak üzere olduğum anda anında geri çekiliyor. Sanki tehlikede olduğunu hissediyor ve hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor.

Bu da beni geri durmamın ikinci nedenine getiriyor. Önce kendini güvende hissetmesi gerekiyor.

Benim tarafımdan herhangi bir zorlama olmadan kendi kendini bırakabilmeli. Çünkü uyumlu olduğumuzdan emin olsam da, sakladığım ahlaksızlığı arzuladığından neredeyse emin olsam da, daha fazla kanıt istiyorum.

Herhangi bir şey yeterli olacaktır. Bir jest, bir kelime ya da sessiz bir anlaşma bile yeterli olacaktır. Bunların hiçbirisi olmadan, onu tımar etmekten ve iradesine el koymaktan hiçbir farkı yok ve bir kabukla ilgilenmiyorum.

Onun kavgasına, tekmelerine ve pençelerine ihtiyacım var. Benim için çelik gibi eğilmesine ihtiyacım var çünkü o da bunu istiyor.

Ama en önemlisi, onun gerçek çılgınlıklarını istiyorum. Onun korkusunu.

Her şeyini.

Ve bana bunu verebilmesi için, isteyerek açılması gerekiyor.

Okul ve ev hakkında konuşmasına bakılırsa, o aşamaya yaklaştığımızı söyleyebilirim.

Asıl soru, ne kadar yakın olduğu.

Eskiden sabırlı yapımla gurur duyardım ama Naomi söz konusu olduğunda bu özelliğim yok oluyor.

Dudaklarını yalayıp yutmak ve akşam yemeği için tatlı amını yemek artık yeterli değil. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü sıkmemeye izin verdiğinde ne kadar itaatkâr olduğu da öyle.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ona bütünüyle sahip olmak için.

Her şeyini tatmak için.

Biramdan bir yudum alıyorum ve kabine yaslanıp rahatlıyorum. Belki bir korku hikâyesi anlatmaya başlarsam Owen tek kişilik gösterisini bırakır.

Ya da burayı seviyormuş gibi davranmayı bırakıp sadece ona gidebilirim.

Eğer bugün beni özlemesini sağlamayı planlamamış olsaydım, bu çok iyi bir fikir gibi görünebilirdi. Hafta sonu olduğu için maçıdan sonra onu evine bırakıp verandada anlamsızca öptüğümünden beri onu görmedim.

Tüm oyun boyunca, o gözümün önündeyken konsantrasyonumu zar zor sağlayabildim. Minicik kıyafetlerine bakmaktan ve onu çıplak ya da koşarken hayal etmekten kendimi alamıyordum.

O anda, oyuna orta parmağımı vermeyi, onu saha kenarından kaçırmayı ve oradan siktir olup gitmeyi hayal ettim.

Bu düşünce bile endişe vericiydi ama her gün onun yüzünü görmeyi ne kadar arzuladığımdan daha fazla değil. Ya da inek tarafının manga, anime ve seri katiller hakkındaki konuşmalarını dinlediğim basit platonik yemekleri nasıl dört gözle beklediğimden.

İkincisini istediğimden daha çok seviyor. Ve hayır, lanet seri katilleri kıskanmıyorum.

Dün gecedен sonra, beni hafife almaya başlamış olabileceğine karar verdim. Onu ilk gözüme kestirdiğimden beri her konuda isteksiz davranıyor, amcığı parmaklarımın ve dilimin etrafında sıkılaşıırken bile beni ya da sunduğum şeyi istemiyormuş gibi davranıyordu.

Bu yüzden mesafe yarattım. Her zamanki gibi aramadım ya da mesaj atmadım.

İlk önce iletişime geçmesinin zamanı geldi.

Telefonumu karıştırıyorum ve büyükannemin bana günaydın diyen ve parti programını hatırlatan mesajlarını buluyorum. Sonra Nate'den bir mesaj ve kampüsteki rastgele insanlardan birkaç mesaj daha var.

Naomi'den bir şey yok ama.

Koca bir gün oldu ve hala bir haber yok.

Dudaklarım bükülüyor. Gerçekten beni görmezden mi gelecek?

İnatçılığının canı cehenneme. "Havada yenilgi kokusu mu alıyorum?"

Bakışlarım Reina'nın kendine bir koltuk yaptığı sağ tarafıma kayıyor. Bir bacağını diğerinin üzerine koyarak, kayıtsız gibi görünen ama aslında kurnaz doğasını gizleyen bir tavırla beni izliyor.

O kan kokusu alan bir köpekbalığı. Kokusunu aldığı an, hiçbir şey onu saldırmaktan alıkoyamaz.

Beni anladığını düşünse de, bu tam olarak doğru değil. Ormandaki o geceye kadar içimde gizlenenleri hiç göstermemiştim. Ve sadece Naomi ile.

Herkesin dikkati, hâlâ ayıyı nasıl öldürdüğünden habersiz bir şekilde konuşan Owen'ın üzerindedir.

Sırıtiyorum, telefonumu Black Devils ceketimin içine rahatça yerleştiriyorum. "Yenilgi benim inandığım bir kelime değil."

"Hâlâ var." Çenesini telefonumu sakladığım yere doğru eğdi. "Kırılması zor bir ceviz, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman onunla yattın mı?"

Yine şu lanet bahis. Bu konu hakkında hiç düşünmemişken neden çocukça bir şeyde bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum. Artık bir önemi yok. Muhtemelen hiç olmadı.

"Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum?" diye soruyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kenar konseptini hiç duydun mu Rei? Av, kovalandıktan ve diz çöktürüldükten sonra daha lezzetli olur."

"Ve bunun Naomi ile mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bunu yapabilecek biri varsa, o da benim."

Reina bana meydan okurcasına mükemmel bir kaş kaldırıyor, ama konuyu zorlamıyor.

"Ne olmasını sağlayacaksın?" Owen şovunu bitirdikten sonra sol tarafıma düşüyor.

Reina kırmızı tırnaklarını bardağının kenarında gezdiriyor ama içmiyor. "Naomi."

"Dostum!" Arkadaşım omzunu benimkine vuruyor. "Hala o Asyalı hatuna dokunmadın mı?"

Damarlarımda yanan ateş, tüm masayı söndürmekle tehdit ediyor ama dışarıya hiçbir şey yansıtmıyor. Bunun için lanet olsun, yani yetiştirilme tarzıma.

Onların önünde onu savunursam ya da ona ilgi gösterirsem geri teper. Reina tüm bu bahsi başlattığı kanın kokusunu alacak ve diğerleri kötü niyetli olacak.

Bunun sadece bir bahis olduğunu düşünmeliler.

"O tam bir sürtük, yemin ederim." Brianna çatalını salatasına saplıyor. "Onun parçalara ayrılışını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bree," diyor Prescott yarı uyarıcı bir ses tonuyla. "O hâlâ ekibin bir parçası."

"Uzun sürmeyecek." Ağartılmış saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Sebastian onu yok ettikten sonra bırakacağını mı düşünüyorsun?"

"Yapmayacak." Reina iç çeker.

"Ama bütün mesele bu değil mi Rei?"

Amigo takımının kaptanı bana bakıyor. "Kim bilir?"

Bu da ne demek şimdi?

"Hadi ama çocuklar," diyor Owen. "Kız çok güzel."

Brianna gözlerini deviriyor. "Etek giyen herkesin güzel olduğunu düşünüyorsun." "Sen değil."

"Bu yüzden mi bana oral seks için yalvarıp duruyorsun?"

"Yalvarma vardı ama benden değil." Onu başından savdı. "Ve senin konuyu tekrar kendine çekmeye çalışmana narsisizm deniyor, Bree. Naomi'nin güzel olduğunu söyledim diye kıskançlık yapma."

Takım arkadaşım Josh dudaklarını yalıyor. "Bana şu Japon porno aktrislerini hatırlatıyor. Sence onlar gibi erotik sesler çıkarıyor mudur?"

Zihnimde masanın üzerinden atlıyorum, onu boynundan yakalıyorum, sonra kafasını yere vuruyorum. Bir, iki, alındaki çatlaktan kan sızana kadar. Sonra dişlerinin bir kısmını kaybedene ve lanet bir orospu gibi feryat etmeye başlayana kadar devam ediyorum.

Gerçekte, hareketsiz kalıyorum. İçkime uzanmıyorum bile. Vücut dilimdeki herhangi bir değişiklik düşüncelerime ihanet edecektir. Sadece duygularımı gizlemeyi değil, aynı zamanda kimsenin onları okumasına izin vermemeyi de öğrendim.

Şiddet uygulamayı düşünmek, tüm sahneyi ve yansımalarını hayal etmek, baş etmeme yardımcı olan şey.

Ama şimdi değil.

Josh'un sözleri hala kafamın içinde çınlıyor. Naomi'yi bir porno senaryosunda hayal etmesi ve bu konuda basmakalıp konuşması damarlarımda ateş gibi yanıyor. Bunu atlatabilmem için önce intikam almam gerekiyor.

Japon pornosu ve nasıl bir uzman olduğu hakkında konuşup dururken masadakilerin çoğu gülüyor. Konuyu değiştirirsem belli olacak ama daha fazla sessiz kalmamın imkanı yok.

Kafasının yerde yarıldığı senaryo hızla yüzeye çıkıyor ve gerçeğe dönüşmeyi talep ediyor.

Prescott, "Bu sesler sahte," diyor.

"Nereden biliyorsun?" Josh birasını ona doğrultuyor. "Japon bir kızın egzotik kıkırına mı dokundun?"

"Hayır, ama şu anda ırkçı bir bağınaz olduğunu biliyorum, bir pislikten bahsetmiyorum bile."

"Ohh, güzel çocuk tetikte mi hissediyor?" diye alay ediyor takım arkadaşımız.

"Kapa çeneni Josh. Kendinle dalga geçiyorsun." Ayağa kalktım ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Bir saniye daha kalsaydım, fantezimi gerçekleştirebilirdim ama cinayet, büyükbabamın beni kurtarmasını istediğim şeyler listesinde yok.

Ona hayatım boyunca borçlu olurdum, şu anda olduğumdan daha fazla. Arabamın önüne geldiğimde, keskin bir nefes almak için bir an duruyorum. Yalnız olmamalıydım, başka bir şiddet fantezisini gerçekleştirmedikten sonra olmazdı.

Belki de gidip Nate'i rahatsız etmeli ve onun kanepesinde uyumalıyım. Arınma ihtiyacımı anlayan ve bunun için beni yargılamayan tek kişi o.

O gecenin anıları bana çok ağır geldiğinde ona giderim. O biliyor. Dinliyor.

Tek bir sorun var. Şu anda görmek istediğim kişi Nate değil.

Son bir çabayla telefonumu elime alıyorum ve Naomi'den gelen mesajı görünce duraklıyorum.

Bütün gece boyunca göğsümü daraltan baskı yavaşça kalkıyor.

Önce o mesaj attı.

Bu bir resim. Daha doğrusu bir taslak.

Bana eskiz defterini göstermesi için onunla alay ediyordum ama o hep saklıyordu. Tabii ki bir keresinde tualete gittiğinde gördüm. Resimler beni çok şaşırttı. Çizim konusunda doğal bir yeteneği olan gizli bir cevher.

Elbette, tekniği üzerinde çalışılması gerekiyor, ama yetenek kesinlikle orada.

Arkasından eskizlerine göz atması, şimdi bana isteyerek bir tane göstermesinden farklı.

Çizimde koyu renk kapüşonlu bir tişört giyen ve bir odanın ortasında duran bir adam görülüyor - arka plan dokusuna bakılırsa geleneksel Japon. Yüzü gölgeli ve elinden kanlı bir bıçak sarkıyor.

Naomi: Buna gülersen seni öldürürüm.

Dudaklarımı kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum. Onun sert aşk kişiliği o kadar çekici ki, dişlerimi etine geçirip yakından ve kişisel olarak tatmak istiyorum.

Ona dokunma düşüncesiyle patlak veren tüm bu şiddet düşünceleri muhtemelen yanlış, ama istesem de onlarla savaşamam.

Ne zaman zihnimi istila etse -davetsiz olarak- tek hayal edebildiğim onu yere fırlatmak, boğazından yakalamak ve kabaca ve hiçbir sınır tanımadan almak.

Bu senaryolar, bilincimin bilinçaltıma karıştığı noktaya kadar tekrarlanıyordu ve şu konuda en çılgın rüyaları görmeye başladım

Onlar.

Bana göre seks her zaman şiddetle ilişkilendirilmiştir ama Naomi'de ikisi bir ve aynı şey.

Seks, şiddet için kullanılan başka bir kelimedir.

Karanlık, özgürlük için başka bir kelime.

Arabama yaslanıp yazıyorum.

Sebastian: Tsundere.

Mesajı hemen geliyor.

Naomi: Gerçekten mi? Tek cevabın bu mu?

Sebastian: Ne söylememi istiyorsun? **Naomi:**

Bilmiyorum. Fikrini, belki?

Allığının narin boğazından yanaklarına doğru süzüldüğünü hayal edebiliyorum.

Ve onu diken üstünde tutmayı sevdiğim için tam bir dakika bekliyorum, sanki lanet olduğunu varsaydığım şeyleri yazıp siliyormuş gibi noktaların belirip kaybolmasını izliyorum.

Sonunda bir mesaj gönderdi.

Sen lanet bir pisliksin.

Sebastian: Fikrimi kendime sakladığım için mi?

Naomi: Çünkü her zaman sana göstermemi istiyorsun ve gösterdiğimde bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok, seni yıldız imajı megalomanisi ve zengin çocuk sorunları olan Makyavelist pislik.

Benim için seçtiği kelimeleri tekrar okurken yüksek sesle güldüm. Sadece Naomi bana isim takarak beni güldürebilirdi.

Sebastian: Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek güzel. Göğsünde çok şey var gibi görünüyor, bu yüzden hepsini dışarı çıkar.

Naomi: Ayrıca büyükannen ve büyükbabanın bir psikiyatrist bulması gereken narsisistik sorunların olduğunu düşünüyorum. Ama hey, belki de aileden geliyordur ve bir sonraki sinir bozucu politikacı olmak için doğru genleri almışsındır.

Sebastian: Sıradaki sinir bozucu politikacı, ha? Fena fikir değil, çünkü en iyi kukuyu biz alırız.

İyi eğlenceler. Barış.

Naomi: Aslında, sana huzur yok.

Sebastian: Skeç hakkındaki fikrimi duymak istemiyor musun?

Naomi: Onu alıp kıcına sokabilirsin.

Kıcına sokmama ne dersin?

Belki müsait olan son penis sen olduğunda.

Sebastian: Son alet senin için uygun mu? Bunu gerçekleştirebilirim. Ve beni sadece kıcımdan ve amımdan değil, istediğim her yerden alacaksın.

Naomi mesajı görür ama cevap vermez. Suskun kaldığında ya da utandığında böyle yapar. Sessiz kozasına çekilir, bu da genellikle bir şekilde tahrik olduğu anlamına gelir.

Onun kıcı ve sikişi hakkındaki tüm konuşmalar beni acı verici bir şekilde sertleştirdi. Aletim kotuma karşı kalınlaşıyor ve onu yeniden ayarlarken homurdanıyorum.

Eğer bu konuda bir şey yapmazsam, bütün geceyi işkence içinde geçireceğim.

Değişikliği, onun bana ulaşmasını bekledim ve oldu. Belki de bu işi bir sonraki aşamaya taşımanın zamanı gelmiştir.

Yine de Naomi olayların değişmesinden hoşlanmayabilir.

NAOMI

"İyi olacaksın anne." Bir elimle gazozu, diğer elimle kumandayı alırken telefonu omzumda dengeliyorum.

"Kilitle ve balkon kapılar ve yapmak Tabii ki ve etkinleştirir alarm o ldi."

"Yapacağım."

"Pencereleri de Nao. Onları hep unutuyorsun."

"Unutmayacağım."

Öksürmeye başlıyor ve boğazını temizleyemeden kriz geçiriyor. Ona sigarayı bırakmasını, bunun sağlığı için kötü olduğunu söylemek istiyorum ama endişemi gösterme konusunda berbatım. Sanki kavga çıkarıyormuşum ve onu sinirlendirmeye çalışıyormuşum gibi görünür. Sanırım bu konuda ona çekmişim. Çünkü annemi sevmeme rağmen bunu ona söylemiyorum. O da söylemiyor. Hayatımı yaşanmayı bekleyen bir trajediye dönüştüren o kırmızı geceden beri aramızda sevgi beyanları nadiren oluyor.

Bana bir hikaye okumadan ya da benimle birlikte televizyonda bir şeyler izlemeden asla uyuyamazdım ve sonra birbirimize hem Japonca hem de İngilizce iyi geceler derdik.

O geceden sonra ondan uzaklaştım ve iyi geceler demeyi bıraktım. Annem ilk birkaç yıl bana ulaşmaya çalıştı, birlikte yapmak için yeni aktiviteler icat etti, ancak tam olarak işbirliği yapmadığım için durdu.

"Sana daha sonra hatırlatırım," diyor nöbeti geçince.

"Tamam. Senin hazırlaman gereken bir gösteri yok mu?"

"İstiyorum."

"Devam et o zaman."

Tereddüt ediyor. "Nao..."

Kanepede doğruldum ve kutu ağzımın yarısına kadar gelmişken durakladım. Dehşet kaslarımı kilitliyor ve kafamda her türlü senaryo dolaşıyor.

Özel dedektif tuttuğumu öğrendi mi?

Kai ona söylemezdi. Neredeyse her gün karşılıklı e-posta gönderiyoruz ve bana nerelerde olduğunu ve hangi ipuçlarını takip ettiğini anlatıyor. Şimdiye kadar fotoğrafı inceledi ve arka plandaki arabanın plakasını çıkarabildi. Babamın New Jersey plakalı bir araba kullanmış olabileceğini öğrendi, yani onun Amerikalı olduğuna dair teorim büyük olasılıkla doğru.

Kai bu detayları epey araştırdıktan sonra buldu. PI işinin bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum, ancak yapması gereken tüm teknik ayrıntılar ve etrafı araştırması mantıklı.

Annem onunla görüşmüş ya da bankadan para çektiğimi öğrenmiş olamaz, çünkü bunları sadece küçük dozlarda yapıyorum ve Kai'ye nakit ödeme yapıyorum. Bu sadece benim paranoyam.

"Ne?" Kelime ağzımdan çıkarken boğazımı tırmalıyor.

"Kaliforniya hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kaliforniya mı?"

"Harika bir havası var ve o çok nefret ettiğin küçük kasabadan ayrılabilirsin."

"Taşınıyor muyuz?"

"Sadece soruyorum, Nao."

"Daha çok, şimdiden bin evi araştırdın ve taşınabilmemiz için üç emlak acentesiyle anlaştın."

"Üç değil. Sadece bir tane."

"Anne! Karar vermeden önce bunu konuşmamız gerekiyordu." "Bu ikimiz için de daha iyi."

"Bizi bir eyaletten diğerine taşıdığınız çocukluğumdan beri bu cümleyi duyuyorum ve bundan çok sıkıldım."

"Kızgınsın. Anlıyorum. Yarın eve geldiğimde konuşuruz."

"Unutun gitsin. Taşınmak istiyorsan, bunu kendin yap. Artık reşit değilim ve kendi başıma yaşayabilirim. Aslında üç yıl önce taşınmam gerekirdi ama biri gitmemem için bana yalvardığı için kaldım. Kim olduğunu bir düşüneyim. *Sen!*"

"Nao-chan..."

Gözümün kenarına sıkışan yaşları siliyorum. "Ders çalışmam lazım. Güle güle."

"Tamam." Sesi yenilmiş gibi geliyor. "*Gambatte*."

Kanepeye uzanıyorum, telefonumu elime alırken başımı elimle kucaklıyorum. Lucy'yi aramak istiyorum ama bugün ailesiyle dışarıda olacağını söyledi.

Yaklaşık yarım saat önce Sebastian'la yaptığım son görüşmeyi gözden geçiriyorum. Annem bu gece eve gelmeyeceğini söylediğinde, bir bardak tekila içmek gibi bir hata yaptım. Yalnız kalmak beni her zaman tuhaf bir ruh haline sokar. Hayatımın saklamak için elimden geleni yaptığım kısımlarını düşünmeme neden oluyor. Ben de *bir bardak tekilanın beni daha iyi hissettireceğini* düşündüm. Görünüşe göre beni aptal da yaptı, çünkü bilinçaltımın korkunç bir bölümünden bir şeyler çizdim ve Sebastian'a gönderdim.

Dün gece maçıtan sonra beni eve getirdiğinden beri ondan haber alamamıştım. Gün boyu bir şeyler eksikmiş gibi geldi ve kendimi bunun onun sürekli rahatsız etmesine katlanmaya şartlandığım için olduğuna ikna etmeye çalıştım. Artık her hareketimi takip etmediği için huzurlu hissediyordum. Ama o içkiden sonra, dürtülerime yenik düştüm ve ona mesaj attım.

Ona dolaylı da olsa bir parçamı gösterdim ve onun buna yanıtı bir pislik olmak oldu. Sapık bir sapık. Son satırlarını okurken yanaklarım ısınıyor. Cevap vermeyi düşünüyorum ama tıpkı daha önce olduğu gibi söyleyecek söz bulamıyorum. Neden benim üzerimde böyle bir etkisi var?

Başka biri bana bunu söylese ya da benim hakkımda cinsel içerikli konuşsa gözlerini oyardım. Şaka yapmıyorum, bir keresinde istemediğim bir penis fotoğrafı aldım ve ona bu görüntünün akşamımı nasıl mahvettiğine dair bir monolog gönderdim.

Sebastian bana bir penis resmi gönderirse.

Başımı salladım. Neden Sebastian'ın bana sık resmi gönderdiğini düşünüyorum ki?

En son izlediğim gerçek suç programının sesini yükseltiyorum. Uğursuz olaylar gözümün önünde cereyan ediyor ve hayatta kalan kurbanlardan biri kaçırıldığı gecenin koşullarını anlatırken yutkunuyorum.

Zihnim bulanıklaşıyor ve onu mu dinlediğimi yoksa gerçekten olanları mı tekrarladığımı bilmiyorum. Karanlıktı ve orada başka kimse yoktu. Uzuvarımı hissetmeye kadar koşmak zorundaydım.

Ben hasta bir insanım.

O gece ormanda hissettiğim heyecanı, başka biri gerçek hayatta çok daha travmatik bir şeyden muzdaripken tekrar yaşadığıma inanamıyorum.

Ben ne zaman böyle oldum? Ne zaman bir şeyler için obur oldum?

benim bile tanımadığım? Çocukluğum beni yakalamaya mı başladı? Kabuslarımdaki canavar şimdi gerçek mi?

Ekranı yukarı kaydırmadan önce telefonumu parmaklıyorum. Sebastian'a gönderdiğim çizime, görünmez gözlere ve anonimliğine bakıyorum. Bunca zaman o parçamı gömmeye çalıştım ve yalnız kaldığım anlarda ve kâbuslarımda ortaya çıkmaya devam ettiğinde onunla savaştım. Sonra inkar ettim.

Ve yine de, hala yaşıyor.

Aslında, başından beri içimi kemiriyordu.

Belgelese tekrar odaklanmak için başımı sallıyorum. Olayların anlatımına geçmeden önce bir görüntü bulanıklığı var. Çekim karanlık, gölgeli ve gerilim dolu müzik ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Ekranın kenarında karanlık bir figür belirir ve sonra...

Işıklar söner.

Sadece televizyon değil. Tüm evin ışıkları söndü.

Kalp atışlarım hızlanırken donup kalıyorum. El fenerini açmak için telefonumu el yordamıyla buluyorum ama yere düşüyor.

"Kahretsin."

Yere dizlerimin üzerine çöküyorum ve bu ses bile sessiz karanlıkta rahatsız edici.

Parmaklarım kaskatı kesiliyor ve geçmişten gelen karanlık görüntüler kafamdan geçerken nabzım kulaklarımda uğulduyor. Gazete kokusu, bir bedenin ağırlığı ve kan.

Bir sürü sıcak kan.

Elim yapış yapış, sanki tekrar dokunuyormuşum gibi, sanki hareketsiz beden üzerimde geziniyor ve beni parçalamak üzereymiş gibi.

Derin bir nefes alıyorum. *Bu gerçek değil. Her şey bitti.*

Kafamda bu sözleri tekrarlamama rağmen parmaklarımdaki yapışkanlığı, sıvı sıcaklığını ve bir havuza damlayan kan damlacıklarının sesini hissetmeden duramıyorum.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Sonra bir ses bana artık her şeyin bittiğini söyledi. Artık kimsenin beni incitemeyeceğini.

Ya da psikiyatristin dediği gibi, kendimi daha iyi hissetmek için

halüsinasyon görüyor da olabilirim. Kurbanlar böyle yapar. Daha iyi hissetmek için gerçeklikten kaçarlar.

Ama ben değilim. Hayır.

Terli avucum sonunda telefona kilitleniyor ve sert parmaklarım el feneri simgesini kaydırırken neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

İşte o zaman hissediyorum.

Onu görmek için arkamı dönmeden önce bile, arkamda bir varlık hissediyorum, geziniyor, bekliyor, zamanını kolluyor.

Belki de başından beri oradaydı. Gitmeme izin vermek için zihnimle savaştığımdan beri. Beceriksiz, titreyen bir karmaşa olduğumdan beri.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama güçlü bir el arkadan boynuma dolanıyor ve nefes almamı kesiyor. "Şşşt. Tek kelime etme. Bu gece benim yöntemimle yapacağız."

NAOMI

Sebastian.

Şu anda arkamdan yaklaşarak hava kaynağımı kesen kişi Sebastian'dan başkası değil.

Tekmeleyip pençelemeye, bırakması için ona bağırmaya niyetlenmişim ama boğazımı sıkarak oksijenimin çoğuna el koymakla kalmadı, iki bileğimi de arkamdan çekip hapsetti.

Telefonum yere düştü ve el fenerim karanlık gölgeler çiziyor.

Benim ve onun.

Karşımızdaki duvarda devleşiyoruz, geceleri içgüdülerini serbest bırakmak için dışarı çıkan bazı canavarlar gibi.

Başka biri olsaydı, yabancı biri tarafından karanlıkta hareketsiz bırakıldığı için paniğe kapılırdı. Ve bu his kan dolaşıma karışsa da, tek his bu değil.

Önde gelen bile değil.

Hayatım boyunca kaçtığım cazibe içimde yanıyor, diriliyor ve bir anka kuşu gibi küllerinden doğuyor.

"Se...bastian..." İzin verdiği küçük hava boşluğundan idare ediyorum.

Ben.

Ve buna izin verdiğini biliyorum, çünkü eğer isterse beni boğabilir. kısa sürede ölümüne.

Sıcak nefesler hassas kulağıma saldırırken karanlık kelimeler fısıldıyor,

"Şşşt.

Benim adım söyleme. Şu anda hiç kimseyiz."

"Ne?"

"Yeterince uzun süre evcilik oynadık. Kovalamaca oynama zamanı." "Kovalamaca derken neyi kastediyorsun?"

"Gitmene izin vereceğim ve sen kaçacaksın. Eğer seni yakalarsam, seni alacağım, kullanacağım, taciz edeceğim, amını döllerimle dolduracağım ve ağlayıp durmam için yalvarana kadar sikimde boğulmanı sağlayacağım." Sesi tehditkâr bir aralığa alçalıyor. "Ama durmayacağım."

Midem daha önce hiç hissetmediğim hislerle kasılıyor ve bu his içime kadar uzanıyor. Sadece onun sözleriyle bile o kadar uyarılıyorum ki delirdiğimi düşünüyorum. Bir şeyler hayal ettiğimi.

Ama burada yanımdaysa bunu hayal edemiyorum. Düşünceleri benimkilerle oynuyor, onları baştan çıkarıyor, onları bir kısılcacın içine hapsediyorsa.

Gerçek anlamda.

Mecazi anlamda.

Sözlerindeki vaat benim en kötü kabusum ve en çok arzuladığım rüyam gibi.

Yanlışta doğru.

Doğru içinde

yanlış. Yin ve

yang.

"Ya durmak istersem?" Sesimdeki muhtaçlığı fark etmedim ve işte o zaman anladım.

Beni *gerçekten* etkiliyor.

Belki de en başından beri ihtiyacım olan şey buydu.

Pahalı terapistler, grup toplantıları ya da annem içimde nasıl bir canavar olduğumu görmesin diye saklanmak değil.

Belki de çözüm, gençliğimden beri hissettiğim o dürtüleri harekete geçirmektir.

Sebastian kulak mememi ısıırıyor ve ben inliyorum. "Tek bir kelime."

"Ne?"

"Her şeyi durdurman için sana tek bir kelime veriyorum. Eğer onu kullanmazsan, her şey oyun olur."

"Ne oldu?"

Dilini yukarı kaydırıyor ve bu kez kabuğu ısıırıyor, sesi düşerken irkilmeme neden oluyor. "Gerçeklik."

Titriyorum, sırtım onun sert göğsüne karşı sertleşiyor. Bana dokunmuyor bile, ama klitorisim zonkluyor ve hastalıklı bir beklentiyle karıncalanıyor.

Derin bir nefes alarak fısıldıyorum, "Ben... ben sınırları anlamıyor muyum?"

"Sadece o kelimeye sahipsin. Onu akıllıca kullan." Beni serbest bırakıyor ve sesinin gürültüsü karanlıkta yankılanırken tökezleyerek ilerliyorum, "Şimdi koş."

Bir an duraksıyorum, telefonumu almak için zamanım olup olmadığını düşünüyorum. Arkamdan gelen ayak sesleri bu fikri siliyor.

İkinci kez düşünmeden ileri atılıyorum, bir şeye takılana kadar mecazi anlamda karanlıkta bıçaklanıyorum. Bir masaya.

Acı ayaklarıma yayılırken yüzümü buruşturuyorum ama durmuyorum. Etrafımı yokluyorum, adrenalini seviyem uzuvlarımda nabız gibi atana kadar yükseliyor. Gözlerimi kısarak karanlıkta bir şeyler seçmeye çalışırken kalbim güm güm atıyor.

Görüşümüz kaybolduğunda duyularımızın keskinleşmesi çok tuhaf. Havanın tenimde tüylerimi diken diken ettiğini hissedebiliyor ve kaşlarımın arasından süzülen terin kokusunu alabiliyorum. Ama en önemlisi, arkamdan gelen ayak seslerinin gümbürtüsünü duyabiliyorum, peşimden gelen birinin sesini.

Tıpkı ormandaki o gece gibi, garip bir aura beni sarıyor ve duyularım korkutucu olana kadar keskinleşiyor.

Bir şeye dokunana kadar ileri atılıyorum. Korkuluklara. Merdivenleri tırmanırken onlara tutunuyorum. Arada bir arkama bakıyorum ve kuyruğumda bir gölge hayal ediyorum.

Ama bu benim hayal gücüm
değil. O tam arkamda.

Onları ikişer ikişer almaya başlarken çığlık atıyorum. Gümbürdeyen ayak sesleri hemen ardından geliyor. Sert. Ses kulaklarımda ve göğsümde yankılanıyor.

Enerji patlaması o kadar yüksek ki fiziksel olarak başım dönüyor. Bacaklarım acıyla çığlık atıyor ve tökezleyerek dizlerimin üzerine düşüyorum. Dengemi kaybediyorum ve geriye doğru düşmek üzereyim ama son anda kendimi yakalıyorum.

Ama ayakta
duramıyorum. Daha
doğrusu,
dayanamıyorum.

Sebastian beni saçlarımdan yakalıyor ve beni yüzüstü merdivenlere iterken çığlık atıyorum. Çenem sert zemine çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle gözlerim yaşıyor. Bir yerimi kırdığımı düşünüyorum ama görünüşe göre kırmamışım çünkü odaklanabildiğim tek şey arkamdan beni saran iri beden.

Beni yutuyor.
Beni

cüceleştiriyor.

Bana *hükmediyorsun*.

Sert göğsü sırtıma lav gibi çarpıyor. Gürültülü gumbürtüler kulaklarımı delip geçiyor ve kalp atışlarımın benim mi yoksa onun mu olduğundan emin olamıyorum.

Ya da ikisinin karışımı.

Kürek kemiğimi sertçe kavradı. "Nereye gittiğini sanıyorsun, benim pis küçük sürtüğüm?"

Nefesim kesiliyor, hem sözleri hem de sesindeki yeni derinlik yüzünden. Sanki gerçekten farklı bir insanmış gibi.

Bir yabancı.

Bu oluyor.

"Çıplak sikimi o daracık amına sokup seni parçalayacağım ve sen de o pis fahişe gibi bunu kabul edeceksin."

Lanet olsun.

Sadece onun sözleriyle ve bana tutunmasıyla gelmek mümkün mü? Çünkü sanırım oraya doğru gidiyorum.

Bu delilik.

Delirmiş.

Ben deliyim.

Yine de ona karşı koyuyorum, kığım onun sikinin sertliğine sokuluyor.

O kadar kalın ve büyük ki, şortumun içinden hissediyorum. Ne kadar acıyacağını, bundan ne kadar sağ çıkamayacağımı hissediyorum.

Ama bu kadar ileri gitmişken durmak imkansız.

"Gerçekten benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, sürtük?"

Beni neyin kopardığını bilmiyorum. İsim takmak mı yoksa küçümsemek mi bilmiyorum ama boş karanlıkta bir kükreme yankılanırken kıpırdanıyorum.

Benimkini.

Etrafımda dönüyorum, ona dokunabildiğim her yere vurup pençelerken çığlık atıyorum. Koluna, yüzüne, omzuna. Bilmiyorum ama sanırım gömleğini bile yırttım.

Çılgınca hareketlerim saf içgüdüye dayanıyor, sanki mantıklı, insani tarafımı kaybetmişim ve artık sadece bir hayvanmışım gibi.

Onun gibi.

İkimiz de saf lanet hayvanlarız.

Her iki bileğimi de kavıyor ve karnının gölgesi üzerimde esnerken başımın üstünden merdivenlere çarpıyor.

Kıpırdanırken onu tekmelemeye çalışıyorum, hayatta kalma ihtiyacıyla dolu iğrenç hırıltılı pantolonlar çıkarıyorum.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik." Sesimin derinliğini ve gırtlaktan çıktığını fark etmiyorum. Sesim gerçekten tehlikedeymişim gibi geliyor. Ve belki de öyleyim.

Tek sorun onu istiyor olmam.

Göğsümün karanlığının derinliklerinde, buna ihtiyacım var.

Tokat!

Acı yüzüme yansıyınca nefesim kesildi. Bana tokat attı ve ben ıslandım.

Vay anasını. Gerçekten delirdim.

"Bir daha ağzını açarsan seni kışından sikerim." Nasırlı parmaklarıyla çenemi tutup beni sarsıyor ve yemin ederim şortumun içine damlatıyorum.

Bir an için dövüşmeyi bırakıyorum ve o da bu zamanı bileklerimi serbest bırakmak, saçlarımı tutmak ve beni merdivenlere çarpmak için kullanıyor. Çığlık atıyorum ve ellerim çılgınca bir savunma hareketiyle ona doğru savruluyor ama çok geç. Çoktan şortumu yırtmaya başlamıştı.

Bacaklarımı havaya kaldırıp tüm gücümle savaşıyorum. Bundan kurtulmak istediğime, bunun o lanet kelimeyi söylemeyerek zaten kabul ettiğim bir şey olmadığına gerçekten inanana kadar daha önce hiç savaşa madığım gibi savaşıyorum.

Delirmiş olsam bile, gücüm onunkiyle boy ölçüşemez. Şortumu çekip çıkarıyor ve fırlatıp atıyor, sonra da külotumu yırtıp atıyor. Bu hareket şişmiş klitorisime sürtünme yarattığında nefesim kesiliyor.

Kukuma bir tokat atıyor ve ben ciyaklıyorum, sırtım kamburlaşıyor. Merdivenler sırtıma çok sert geliyor ama onlar bile garip bir uyarılma hissi veriyor.

"Benim için ağlayan amına bak. Ne pis bir sürtük."

"Ben... ben sürtük değilim..."

En mahrem yerime tekrar vuruyor ve iki parmağını vahşice içime sokarken inleyip ciyaklıyorum. Kendi kendimi idare ettiğimden çok daha sert, ilkel ve kör edici bir kontrolle dolu.

"Parmaklarımanın kanalını nasıl gerdiğini hissediyor musun? Yakında benim aletim olacak ve daha büyük ve daha sert olacak. Sularının beni kapladığını ve içeri davet ettiğini hissediyor musun?" İki acımasız parmağıyla içime girerken aynı anda avucunun topuğunu klitorisime sürtüyor ve ben gidiciyim.

Lanet olası bir gidici.

Ağzım açık kaldığında ve çığlık attığımda onun duygusuz hizmetinin altında birkaç saniye bile dayanamıyorum.

Uyarılma şimdiye kadar yaşadığım en güçlü uyarılma ve sonuç olarak şimdiye kadarki en sert ve en güçlü şekilde boşalıyorum. Bayılacağımı düşünene kadar dalgalar üzerimde yuvarlanıyor.

"Evet, kalın sikimi bu dar amcığa sokmadan önce parmaklarımı boğ."

Sözleri orgazmımı körüklüyor ve fermuarının sesi kulağıma ulaştığında orgazmdan düştüğümü sanmıyorum.

Kalçalarımı ayırmaya zorluyor, çok nazikçe değil. "Onları benim için iyice aç ve orada tut."

Karşı koymaya çalışıyorum, ama klitorisimi çimdikliyor ve benden bir hıçkırık kopmasına neden oluyor.

Bir eli saçlarımdayken, diğer elini boğazıma doluyor ve acımasız bir hamleyle içime giriyor.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açık kalıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Doğru, ıslanmıştım. Doğru, hazırdım ve orgazmımdan dolayı uyarılmıştım, ama hiçbir şey, *kesinlikle hiçbir şey*, beni onun büyük horozunun ihlali için hazırlayamazdı. Parçalanmanın ve her saniyesini hissetmenin gerçek tanımı bu.

"Mmm...lanet bir bakire. Daha da iyi." Ses tonundaki tatmin ve saf sadizm beni soluk soluğa bırakıyor. "Kanının sikimi kapladığını hissedebiliyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kayganlaştırıcı."

Neredeyse sonuna kadar geri çekiyor ve tekrar sokuyor. Bunun acısıyla gözlerimde yaşlar birikiyor.

Tanrım, çok acı verici.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar acı verici.

Bağırsaklarımı kusacak ve boğulacakmışım gibi acı veriyor.

İşin en berbat kısmı ise, tüm bu alçaklık ve ahlaksızlığı arzuluyor olmam. Beynim ve bedenim birer bağımlıya dönüştü ve bu da benim ilacım.

Sanki gerçekten etimi parçalamaya ve beni yerde kanlar içinde bırakmaya çalışıyormuş gibi, yenilenmiş bir enerjiyle üzerime geliyor.

Nefes nefese kalıyorum, sıçıyorum ve hıçkırıyorum ve bu bile hırpalanmış ruh halime çok fazla geliyor.

"Acıyor... oh, lütfen, acıyor..." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Onun durmasını istediğimden değil. Aslında, itiraf edebileceğimden daha fazla acının içine düşüyorum.

Ama yine de yavaşlamıyor. Nefesim kesilene kadar bir sonraki seviyeye taşıyor.

Ta ki ruhumun derinliklerinden gırtlaktan gelen sesler çıkana kadar. O zaman anladım.

Asla durmayacak.

Ben her şeyi bitirecek kelimeyi söylemedikçe olmaz.

Ama şu anda gerçekliği istemiyorum. Acı çeksem bile, bu alternatif dünyada kalmayı tercih ederim.

"Mmm... evet, çok sıkısın." Sesi daha derin, daha karanlık ve korkutucu bir şehvetle dolu.

Hayvani, hatta.

Kalçalarını döndürüyor ve sonra tekrar içeri giriyor, zifiri karanlıkta yıldızları görmemi sağlıyor. Merdivenler sırtıma batıyor ve boynumdaki tutuşu ve başımın dönmesi nedeniyle hava kaynağım her geçen saniye daha da azalıyor.

Karanlıkta bir gölge tarafından anlamsızca becerildiğim gerçeği, akli başında her insanın kabusu olmalı. Beni bükmeli ve aşağı çekmeli. Acıdan ağlıyor olmalıydım ve ağlıyorum ama sadece bu değil.

Beni soğutmuyor. Tam tersi.

O kadar ıslağım ki sikinin duyulabilir giriş çıkışları havada yankılanıyor. Seksin ve terin somut kokusu, soluduğum tek şey bunlar olana kadar etrafımızı sarıyor.

Ve onu.

Her zaman o var, üzerimde geziniyor, beni olduğum yerde hareketsiz bırakıyor ve tekrar tekrar içime giriyor.

Devam ediyor, beni cezalandırır gibi içime giriyor. Sanki boşalmak için kullandığı bir delikmişim gibi. "Aletimi boğduğunu hissediyor musun? Bakireyken bile tam bir orospusun."

Avuçlarımı göğsüne vurup hıçkırarak ağlıyorum. "Dur... dur..."

"Ahhh... çok iyi." Boğulacağımı, bayılacağımı ya da öleceğimi düşünene kadar boğazımı sıkıyor.

Ama tamamen farklı bir şey oluyor. Ben geliyorum.

Bu orgazm daha önce yaşadığım her şeyden farklı. Beni etkisi konusunda uyaracak bir birikim ya da zirveye ulaşmak üzereyken içimde hissettiğim o karıncalanma yok.

Bu seferki çok ani, çarpan bir dalgaya kafa üstü çarpmak gibi. Nefes alma, düşünme ya da tepki verme yeteneğimi alıyor. Gevşiyorum, her şeyi sindiremiyorum. Çığlık atıyorum ama oksijen yetersizliğinden sesim boğuk çıkıyor.

İtişlerinin hızını artırıyor ve sırtımın merdivenlerde bir aşağı bir yukarı kaymasına neden oluyor. Orgazmım boyunca sürüyor, onu körüklüyor, yükseltiyor, o çekilmeden önce.

Amımın sinirleri karıncalanarak ne kadar acıdığını ve hırpalandığını gösterdiğinde bir inilti kaçıyor benden. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum, ona bakarken hala orgazmın neden olduğu sersemliğe kapılmış durumdayım. Çoktan boşaldı mı?

Soruma cevap verircesine boğazımı serbest bırakıyor ama saçlarımı bırakmıyor ve vücuduma tırmanıp dizleri yüzümün iki yanında olacak şekilde üstüme yerleşiyor.

Bir eliyle sert sikini kavrayıp dudaklarıma vuruyor, ben de o sırada meninin tadını alıyorum. "Aç şu ağzını ve iyi bir fahişe gibi al beni."

Tereddüt ettiğimde, dudaklarıma art arda üç kez vuruyor. Bir nefesle ağzımı açıyorum ve anında boğazımın arkasına vurarak içeri giriyor.

Boğuluyorum ve kıvranmaya çalışıyorum, ama saçımı tutuşu bir direksiyon görevi görürken çılgın bir güçle içeri giriyor. Ağzımı mümkün olan en acımasız şekilde kullanıyor, salyalarım ve gözyaşlarımla öğürmemeneden oluyor. Tekrar içeri girmeden ve her şeyi tekrar yapmadan önce bana zar zor hava veriyor.

Ve tekrar.

Çenem uyuştı ve amım ağrıyor, ama içimdeki kaşıntı hâlâ orada.

Bekliyorum.

Araştırıyorum.

Daha fazlasını

talep etmek.

Tam gece boyunca yüzümü sikmeye devam edeceğini düşünürken, çekiliyor. "Ağzını iyice aç. Dilini göreyim."

Bana söylediğini yapıyorum, yüzüm buruşuyor. Saçlarımı o kadar güçlü tutuyor ki bazı köklerin kopacağını düşünüyorum.

Kendimi zihinsel olarak hazırlayamadan, ağzıma ve çeneme sıcak döller fişkırıyor.

"Her damlasını yala."

Deniyorum, dilimi dudaklarımdan kıvrımlarında düşüncesizce gezdiriyorum ve onu tadıyorum... ve kendimi.

Vay anasını. Şu an ikimizin de tadına bakıyorum.

Sikiyle ağzıma vuruyor, şimdi çok sert değil ama dikkatimi çekmeye yetiyor. "İyi sürtük."

Ve böylece gölgesi üzerimden kayboldu.

Yerimde kalıyorum, çenemden aşağı akan döl, salya ve gözyaşlarıyla merdivenlere yayılıyorum.

Orada nefes nefese ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika sonra ışıklar yanıyor ama ondan hiçbir iz yok.

Dudaklarımdaki döl kalıntılarını yalarken sert nefes alışım düzensizleşiyor. Hayal kırıklığı midemin tabanını çekiştiriyor. Gerçeklik burada.

NAOMI

"Nao?"
"Ne?" Son yarım saattir konuşan en iyi arkadaşına bakıyorum ama görünüşe göre onu dinlememişim

Hiçbir şey.

Yemek masasına doğru ilerlerken Lucy omzunu benimkine çarpıyor.

"Neyin var senin?"

"Yok bir şey. Sadece fazla uyuyamadım." "Yine seri katilleri mi izliyorsun?"

Hayır. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını düşünüyorum.

Sebastian iki gün önce beni evimin merdivenlerinde, kalçalarım kan içinde ve yüzüme boşalmış bir halde bıraktığından beri, ciddi ciddi halledilmesi gereken bir sorunum olduğunu düşünüyorum.

Yani hayır, uyumadım. Bunun yerine, her anımı olanları takıntı haline getirerek, her dokunuşu ve her acımasız itişini yeniden düşünerek geçirdim.

Her vuruş ve her orgazm.

Ve... bu sırada ıslandım. Hatıra olarak kendime de dokunmuş olabilirim.

Bu normal değil.

İnsanlar hayatları boyunca seks konusunda paranoyak olduktan sonra ilk kez vahşice becerilmeye böyle tepki vermezler.

Birinin bekareti böyle alınmamalı.

Ama şimdi oldu, başka türlü olduğunu isteyeceğimi sanmıyorum. O gece bir şeyler değişti.

Sebastian ve ben geri dönüşü olmayan noktayı geçtik ve şimdi, sadece büyük bir karmaşa var.

Beni zorlasaydı durum farklı olurdu. Onu ihbar ederdim ve kasabamızda bir kargaşa başlatırdım. Bu süreçte kendimi yok etmek anlamına gelse bile ona ve siyasi bağlantılarına karşı çıkardım.

Ama durum öyle değil.

Bana bir seçenek ve çıkış yolu verdi. Beni o merdivenlerde becermeden önce kullanabileceğim bir yol. Kovalamacayı daha başlamadan bitirebileceğim bir yol.

Ama ben yapmadım.

Heyecana çok bağımlıydım ve her bağımlı gibi daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Yeniden yapmak için.

Bir sonraki seviye için.

İstedikimi ve daha fazlasını aldım.

Kendini tutmadı, işi ağırdan almadı ve kendimi acımasız bir alternatif gerçekliğin içinde buldum.

Bittiğinden beri düşündüğüm bir şey.

Gözlerimi her kapattığımda rüyamda gördüğüm biri.

İstedikini elde ettiği için ortadan kaybolacağını ve beni görmezden geleceğini düşünmüştüm ama dün bana mesaj attı.

Çizim hakkında fikrimi almak istemediğine emin misin?

Beş dakika boyunca telefonuma baktım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Evime girip beni bir fahişeymişim gibi becermeden önceki konuşmamıza kaldığımız yerden devam ediyor olamazdı.

Onun fahişesi.

Ama ikinci mesaj geldiğinde tam olarak bunu yaptığını doğruladım.

Dikkat. Ben senin bir numaralı hayranınım, bu yüzden manga sanatçısı olursan beni unutma.

Ne olduğunu açıkça söylemediği için kanım dondu.

Nasıl yapabildi?

Bunu nasıl bu kadar kolay atlatabildi?

Bu konuda ne kadar takıntılı olduğumu düşünürsek, o aşamaya yaklaşmış değilim.

Ve Sebastian en çok konuşmak istediğim kişiydi. Anneme söyleyemedim ya da Lucy'yi arayıp "Merhaba. Tecavüze uğradım ve hoşuma gitti." *Ya da tecavüze uğradım ya da her neyse.*

Her iki durumda da, bu konuyu açabileceğim tek kişi oydu. Yine de hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ben de kanlı kurşunu ısırdım ve o görüşmede kullandığım tonla cevap verdim.

Seni hayranım olarak istediğimi kim söyledi?

Sebastian: Hayranlarının kim olacağını seçemiyor olman çok kötü. Bir gün bir imza günü düzenleyeceksin ve ben de elinde eserinin bir kopyasıyla gelip seni diğer tüm hayranlarının önünde öpeceğim. Muhtemelen kargaşa çıkaracaklar ve ben de onlara bunun bir numaran olmanın avantajı olduğunu söyleyeceğim.

Naomi: Sanki beni öpmene izin verecekmişim gibi.

Seçme şansın olmayacak.

Naomi: Seni yasaklayacağım ve güvenlikten sana eşlik etmesini isteyeceğim.

Sebastian: Bu beni durdurmayacak bebeğim. Her zaman geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Ne zaman onun sözlerini düşünsem kalbim hala küt küt atıyor.

Başka seçeneğim olmadığı gerçeği. Her zaman içeri girmenin bir yolunu bulacağı gerçeği. Benimle hastalıklı bir akıl oyunu mu oynuyordu? Ya öyle ya da gerçekten kaybediyorum.

Belki de hafta sonu olanların hiçbiri gerçek değildir. Belki de çok fazla şiddet içeren şeyler izliyorum.

Ama bacaklarımın arasındaki ağrıyı hala hissedebiliyorum. Banyo yapmama ve ağrıyı nasıl dindirebileceğime dair internetteki yazıları okumama rağmen günlerdir bu ağrı var.

İlk gece, kelimenin tam anlamıyla sürünmek ve sonra bacaklarımın arasındaki kanı yıkamak zorunda kaldım, bu yüzden bu bir halüsinasyon veya içgüdüsel bir rüya olamazdı.

Sırrım olduğunu düşündüğüm şeyi kaybettiğimi hissettim.

Evet. Güven sorunları olan yirmi bir yaşında bir bakireydim, çünkü bir erkeğin bana on bir yıl önceki o pislik kadar fiziksel olarak yakın olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Ama Sebastian'la durum farklıydı.

Belki seçme şansım olduğu için, ama tam olarak değil. Belki de beni parçaladığı ve bana ihtiyacım olanı verirken istediğini aldığı içindir.

Ya da belki, sadece belki, meşgul beynim işlevini yerine getiremediği içindir.

Çünkü hayır desem bile durmadı. Yalvardığımda, beni daha sert sikti.

Ağladığımda, daha fazla aldı.

Bunu sona erdirmenin tek yolu bizi gerçekliğe geri dndürmemdi.

Ama ben
yapmadım.
Gerçeklik berbat.
"Hey, Nao."

Kafeteryaya dağılmış geveze öğrencilerin yanından geçerken kendimi tekrar Lucy'ye odaklanmaya zorluyorum. "Evet?"

Alt dudağını ısıyor, dişleri etine batıyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama elimde kanıt yok."

"Ne hakkında bir şey?"

Yana doğru bir bakış atıyor, yanaklarının kızarmasıyla birlikte çilleri de koyulaşıyor. "Bu şey hakkında..."

"Lucy!"

Brianna'nın cırtlak sesini duyunca içten içe ürperiyorum. Odanın karşısındaki pozisyonundan arkadaşşıma parmaklarını şıklatıyor ve onu yanına çağırıyor.

Arkadaşıma köpeğiymiş gibi hitap ettiği için ona gidip bileğini kırmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Lucy ise gülümseyerek kolumdan tutuyor ve beni kraliçe arının masasına doğru sürüklüyor. Her zaman yaptığım gibi kendimi kurtarmak ve onların şişmanları utandıran ve üstü kapalı ırkçı sözlerinden kaçınmak için oradan ayrılmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu.

Daha doğrusu, biri.

Ponpon kızlar futbol takımıyla birlikte oturuyor. Yani, Sebastian ve takım arkadaşlarıyla.

Bu mesafeden sadece geniş sırtı görünüyor, ama boğazımı kurutmaya ve uzuvlarımı titretmeye yetiyor.

Varlığım onunla dolana kadar beni zamanda geriye itmeye yetiyor.

Futbol takımı sık sık Reina ve en sevdiği ponpon kızlarla birlikte oturduğu için bu bir sürpriz olmamalı. Görünüşe göre, bu onların Reina'nın nişanlısı onlarla oynadığından beri lise günleri.

Tabii ki bu ortamdan vebadan kaçır gibi kaçardım. Sadece amigo kızların zehirli dilleri yüzünden değil, aynı zamanda futbol takımıyla arama biraz mesafe koymak istediğim için.

Yine de başarısız oldu. Ve şimdi, bu durum mümkün olduğunu düşünmediğim yüksekliklere ulaşıyor.

Lucy'nin beni masaya sürüklemesine izin verdim. Sebastian'ı bir an için gördüğümde nefes alışım hızlanıyor, derinleşiyor ve çukurlaşıyor. Owen'ın bir ayı hakkında hararetli konuşmasını dinlerken patates kızartmalarını ağzına atıyor.

Sadece patates kızartması yiyor. Hareket o kadar basit ki, yine de manzaraya bakmaktan kendimi alamıyorum. Black Devils ceketini geniş omuzlarını, gelişmiş göğsünü ve kollarını sarıyor. Zayıf parmakları patates kızartmasını ağızına götürmeden önce etrafını sarıyor.

Yutkunuyorum, o şehvetli ağız şimdiye kadar duyduğum en aşağılayıcı ama en tahrik edici şeyleri söylerken içimdeki aynı parmakları hatırlıyorum.

Sebastian'la ilk tanıştığımndan beri onu koyu sarı saçları, keskin yüz hatları ve gelmiş geçmiş en egzotik denizi andıran gözleriyle hep güzel bulmuşumdur. Ama onu göremeyene kadar bu güzelliğin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiştim.

Benden tekrar tekrar alana kadar bunun ne kadar zarar verici olabileceğini fark etmemiştim.

Güzellikte fiziksel olanın ötesine geçen dereceler vardır ve o artık yeni bir zirveye sahiptir.

Çünkü onun kaslarını sadece göz alıcı olarak görmüyorum. Artık bir silah.

Ağızından koca ellerine ve kocaman sikine kadar tüm vücudu öyle.

Sebastian yavaşça başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşup beni derinliklerine hapsederken ve hareketlerindeki duraklama sırasında donup kalıyorum. Sonra gülümsüyor ve son birkaç haftadır yaptığı gibi göz kırpmıyor.

"Buraya gel, Lucy." Brianna solunda arkadaşım için bir yer açıyor ve Lucy kendisine ayrılan yere doğru ilerlerken bana özür dileyen bir bakış atıyor.

Brianna diyet kolasından bir yudum alıyor. "Gördüğün gibi, burada sana yer yok Naomi. Kışt."

Masadakilerden bazıları Snickers patlatır. Ancak Sebastian onlardan biri değil.

Tanrı'ya şükür.

Reina da sakinliğini koruyor, bana hitap etmeden önce sessizce salatasını çiğniyor. "Zaten bize katılmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, teşekkürler. Sürtük pilim bugünlük dolu." Artık ona doyduğuma ve bunun gerçek olduğundan emin olduğuma göre, bahçeye çıkıp huzur içinde yemek yiyebilirim.

Gitmek için döndüğümde güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni çılgın atarak durduruyor.

Sebastian'a ve onun beni tutuşuna bakarken dudaklarım aralanıyor. Beni yalnız olduğumuz zamanlardaki gibi yakalıyor, vahşice, bana hiç yer bırakmadan...

İddialı sesi havada yankılandığında düşüncelerim dağılıyor: "Ama kalmanı istiyorum bebeğim."

Masaya sessizlik çöktü.

O anda utancımdan ölmek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi ne kadar sosyal oyunların üstünde görsem de, ben bile onun tüm yetkili arkadaşlarının önünde üzerine titrenmesini ve 'bebeğim' diye çağrılmasını kaldıramıyorum.

Çoğu benden nefret ediyor.

Lucy koltuğunda kıpırdanıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki bir şey yapmam için bana yalvarıyor. Ne, bilmiyorum.

"Oturacak bir yeri yok," diye tersliyor Brianna, pembe dudaklarını bariz bir onaylamazlıkla bükerek.

"Evet, öyle." Ben kucağına düşene kadar bileğimden çekiştiriyor. Sıcak bir çıkıntıya doğru inerken nefesim kesiliyor.

O...sert.

Oh, Tanrım. Konuşmanın hangi noktasında bu kadar sertleşti?

Sebastian'ın kolları belime dolanıyor, böylece beni arkadan kaşıkıyor. Bu pozisyona hiç alışık olmadığım için yer değiştiriyorum ama o bana sarılışını rahatça sıkılaştırıyor. Eğer gitmeyi planlamış olsaydım, şimdi bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Brianna bir şeylerden yakınıyor ve Owen da konuyu değiştiriyor ama ne konuştuklarını bir türlü çözemiyorum.

Tek duyabildiğim sırtımdaki sıcaklığı, göğsünün inip kalkması ve kırımın yanaklarında zonklayan siki.

Ya da belki de nabızı atan benim çekirdeğimdir.

Sanırım deliriyorum, çünkü şu anda hayal edebildiğim tek şey onun içimde olması.

Her yerimde.

Beni hiç acımadan alıyorlar.

Sebastian tabağını önüme koydu. "Ye."

"Konuşmayı tercih ederim," diye fısıldıyorum, gözlerimi ona dikerek.

Burnunu yanağıma sürtüyor ve ben ürperiyorum. "O zaman konuş."

"Burada olmaz. Özel bir yerde."

Duraklıyor ve bakışlarımdaki çaresizliği okuyup okumadığından emin değilim, ama sonra karanlık bir tonda mırıldanıyor, "Orman. Saat yedide."

O hafta sonundan görüntüler bana tekrar saldırırken yutkunuyorum. "Neden yedide?" diye sormak için tüm irademi kullanıyorum.

Burnuyla yanağımı okşuyor ve beni ürpertiyor. "Çünkü gece oldu ve sen geceleri benim fahişem oluyorsun."

SEBASTIAN

I Böyle olmaması gerekiyordu.
O gün Naomi'nin evine gittiğimde ve balkon kapısından onun yalnız olduğunu gördüğümde, onu biraz korkutmayı planladım. ışıklarını kesip önüne atlayarak bir şaka yaptı.

Ama onu arkadan yakaladığım anda, çocuk oyuncağının yeterli olmadığını *biliyordum*. Parmaklarımın altında nabzının atması ve nefesinin kesilmesi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Korku.

Korku filmlerinde bile olmayan ham korku.

Daha fazlasına ihtiyaç duyan bir keş gibi beslendiğim derin bir korku. Ben de aldım.

Çılgılık attığında bile.

Özellikle de çılgılık attığında.

Her hıçkırığında ve feryadında amcığı daha da daralıyordu. Amını yırtarken bacaklarının titrediğine ve bacaklarının sallandığına inandım.

Ama durmadım.

Ne sınırına geldiğinde, ne ağladığında ne de durmam için yalvardığında.

Ve kesinlikle bakire olduğunu fark ettiğimde değil.

Sık beni. Bunu hiç umursamadım ve sonuçta deneyimli kızları tercih ettim, ama kanı aletimi kapladığında, içimde bir ecstasy patladı.

Ben onun ilkiyim.

Neden bu kadar uzun süre beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama sikimin ilk kez içine girmesine izin vermesi umurumda bile değildi.

Ve şimdi, bunu son yapmak için çok istekliyim.

Bu düşünceler berbat şehvetimi daha da arttırdı. Kucaklayabileceğimi düşünmediğim bir canavara dönüşene kadar aldım ve aldım.

Görünüşe göre, ben bile yeni seviyelere ulaşabilirim. Çünkü bu gece ona yeni bir sürprizim var.

O gece eve gittikten sonra kendime bunun tek seferlik bir şey olacağını, ikimizin de birbirimizin karanlığından nasıl beslendiğimizi unutacağımızı ve bu deneyimi geçmişe gömeceğimizi söyledim.

Yine de, bunu tekrarlama düşüncesi içimde durmaksızın titreşiyor. Uyanık olduğum her anı işgal etti. Daireme geldikten hemen sonra duşa girdim ve onun kanını sikimde görerek mastürbasyon yaptım ve dayanıklılık sorunu olan ergenlik çağındaki bir gençten daha hızlı boşaldım.

Ama onun evine geri dönmek ve penceresine tırmanmak için savaştım. En azından denedim.

Yarım yamalaktı ama hiçbir şey olmamış gibi mesajlaşmamıza kaldığım yerden devam ettim.

Bu şekilde kalmasını istedim.

Ama sonra onu bugün kampüste gördüm.

Onu kısa siyah eteği ve beyaz üstüyle görmek bile onu tekrar döllerime bulaştırmayı düşünmeme neden oldu.

Düşünce sürecim, onu anlamsızca becerirken tekmeleyip pençelerken onu tutmaktan ibaretti.

Ve böylece, o gece olanları unutmak için yaptığım her türlü girişim yok olup gitti. Çünkü gerçek şu ki, doyamıyorum.

Yakın gelecekte bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

Kalbim bir kovalamaca vaadiyle gümbür gümbür atarken değil. Onu saçlarından yakalamak ve hem korku hem de acı içinde çılgık atarken sikimi daracık amına sokmak.

Bu beni berbat mı yapıyor? Muhtemelen.

Umurumda mı? Sikimde değil.

Sayamayacağım kadar çok kızla yattım ama yine de hep bir şeyler eksikmiş gibi hissettim. Sert ve çılgınca yaptım. Onları hareket edemeyecek hale gelene kadar becerdim, ama bu beni tatmin etse de özel değildi. Naomi'nin kızlık zarını yırttığımda, onu mecazi ve gerçek anlamda kırdığımda hissettiğim çılgınca zevkle karşılaştırılmaz bile.

Bir bakıma, sanki onun gibi birini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Çarpık şeylerden en az benim kadar zevk alan birini. Çılgılık atan, ağlayan ve pençeleyen, hatta içten içe bunun her saniyesini seven birini.

Bana durmam için yalvaran ama her şeyi bitirecek kelimeyi kullanmayan biri.

Hırpalanarak gelen biri.

Kapüşonumun fermuarını çekerken loş ışıklı kapı aynamın önünde duruyorum. Yüz hatlarımı bir gölge kaplıyor. Tercih ettiğimden daha sık övgü aldığım bir yüzüm var. Bana seksi, yontulmuş, güzel bir yaratık deniyor.

Modern bir Adonis.

Ancak kimse fiziksel mükemmelliğin altında nasıl bir canavarın saklı olduğunu bilmiyor.

Tsundere'm dışında kimse.

Weaver klanı güzel ama barbar olma konusunda çok başarılı. Güçlü ama yozlaşmış.

Sanırım onlara düşündüğümde daha çok benziyorum.

Genelde atalarımın aynı kefeyle konulmaktan hoşlanmam ama şu anda umurumda bile değil.

Damarlarımda dolaşan tek ihtiyaç Naomi ile kaldığım yerden devam etmek ve belki de onu daha yükseklerle taşımak.

Saatime bakıyorum ve saat 7:15. Bilerek geç kaldım ki küçük oyuncağım ayaklarının üzerinde durabilsin.

Ayakkabı bağcıklarını bağladıktan sonra dairemde çıkıyorum. Büyükbabamın bir arkadaşına ait binalardan birinde yer alıyor. Çünkü o ve büyükannem, evlerinden taşındıktan sonra bile bana her zaman göz kulak olmak zorundalar.

Asansör açılıyor ve amcam elinde bir paket servis çantasıyla dışarı çıkarken duraklıyorum.

Nathaniel Weaver, güzel dış görünüşün ardına ne kadar iyi saklandığımızın bir başka örneği. Şık takım elbiseleri ve bakımlı görünümü ona bir zamanlar bir dergide 'en çok aranan avukat' unvanını kazandırmıştı.

Büyükbabam gurur duyduğu ve binlerce kez gönderdiği için aynen aktarıyorum: "Senatör Brian Weaver'ın oğlu Nathaniel Weaver, Brooklyn'in kalp atışı, her sosyetenin hayali ve ulaşılması en zor meyvesi. Bir Yunan tanrısının görünüşüne sahip ama bir o kadar da soğuk."

Ve bu doğru.

Nate, ailemin yokluğunun geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışmış olabilir, ancak yabancılarla - ya da kendi ailesiyle - hiç iyi oynamıyor. Duygusuz ve mesafeli, sakın ve hesaplı.

Ve zihin okuma gibi yabancı bir yeteneği var. Bu yüzden onunla şu anda karşılaşmak en kötü senaryo.

Gözlerimde parlayan hain şehveti görebilir mi? Ya da belki de tekrar tekrar acı çektirme ihtiyacımın şifresini çözebilir mi?

Karanlık bakışları beni aşağı yukarı ölçüyor. Bunu çok yapar, rakiplerini kendi başlarına çatlayana kadar sessiz bir gözlemle korkutur.

"Nereye gidiyorsun, Rascal?"

Boynumu büküyorum ve kolumu arkaya doğru uzatıyorum. "Koşu."

"Şimdi mi?"

"Evet. İnsanlar evlerine gittikten sonra daha iyi koşuyorum."

"Ayrıca kimse bakmadığında bir suçu daha iyi gizleyebilirsiniz." Sırıtiyorum. "O da var."

"Neyin peşindesin? Avukatın olmama gerek var mı?"

"Hayır."

"Ama sen bir şeylerin peşindesin."

"Bu yasal, ama biraz ahlaksızca olabilir." *Hem de çok.* Ama Nate'in ebeveynlik parametresini yükseltmek benim oynayacağım bir şey değil.

"Yasal olması, doğru olduğu anlamına gelmez."

"Bana yasal ya da yasadışı fark etmez, çünkü adalet tesadüfidir diyen sen değil miydin?"

"Ve yine de, işte buradasınız, ikinci dereceden inançları kendi lehinize çeviriyorsunuz." "Bu yüzden söylemedin mi?"

"İçinde yaşadığınız dünya hakkında yanlış anlamalarınız olmasın diye söyledim." "Hakikat kavramının artık modern toplum için geçerli olmayan modası geçmiş doğru bir inanç olduğundan da bahsettiniz. Hakikat, dünyanın sert gerçekliğinden kaçmak için kendimizi içine soktuğumuz bir kalıptır. Yani, bir anlamda, biz

Hepimiz kendimizce kaçmaya çalıştığımız yanılgılara sahibiz." "Bu çok uzak bir ihtimal."

"O zaman bu sözleri ders çıkarmam için söylemediğinizi mi ima ediyorsunuz? Yoksa üst düzey yargılarınıza körü körüne güvenerek onları kabul edeceğimi mi düşündünüz?"

Gülümsüyor, genellikle sert olan gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifliyor. "Tartışmacı."

Ben de sırttım. "En iyisinden öğrendim."

"Politikayı bırakıp bana katılmalısın. Çok eğleniriz." "Bay ve Bayan Weaver tarafından yok edilmekten mi bahsediyorsunuz?"

"Aynı takımdayken bizi yok edemezler." "Akıllı oynamayı tercih ederim."

"Bu da güvende olmanın başka bir adı. Seni meydan okumaları reddeden biri olarak düşünmemiştim, Rascal."

"Zorlukları severim ama beni mahvettiklerinde değil." Omzunu okşadım. "Sonra konuşuruz, Nate."

Karşılığında omzumu tutuyor, mizah anlayışı kayboluyor. "Aptalca bir şey yapma."

"Bayan Weaver tarafından sözlüğümden çıkarıldı." Büyükanne arkasından böyle deriz, aramıza mesafe koymak gibi bir şey.

"Görünüşe göre, kalıntıları bırakmış. Düşüncesizce yapılan aptallığı gördüğümde tanırım ve şu anda gözlerin bu aptallıkla parlıyor."

"Merak etmeyin. Her şey kontrol altında."

"Baban da böyle demişti ve ikimiz de onun sonunun nasıl olduğunu biliyoruz." Çenem sıkıştı. "Ben o *değilim*."

"Güzel. Çünkü Bay ve Bayan Weaver affedici tipler değiller. Babanla birlikte değillerdi ve seninle de olmayacaklar."

Göz kırpıyorum. "Yakalanmadığım sürece her şey oyun."

Başını bir kez sallıyor.

"Ne? Müşterilerinize öğrettiğiniz bu değil mi?"

"Hayır. İfadenizde neyin yanlış olduğunu görmüyorsanız, bunu sizin için hecelemeyeceğim."

Ve böylece ikimiz de apartmandan ayrıldık. Kendi arabama gitmeden önce Nate'in arabasına binmesini bekliyorum.

Ormana koşmayı planlamıştım ama onun beklenmedik ziyareti bana sahip olmadığım zamanı kaybettirdi.

On beş dakika sonra yolun aşağısına park ediyorum ve yolun geri kalanını yürüyorum. Güneş ufuktan aşağı inişini tamamlamış, uzakta küçük bir mor çizgi bırakmıştı.

Siyah renk, uzun ağaçlar ve toprak patika üzerinde yavaş yavaş hakimiyetini kuruyor. Adımlarımı olabildiğince sessiz tutarak yukarıya doğru koşarken kaslarım eforla geriliyor.

Zor bir şey değil. Hatta gölge olmak için fazla çaba sarf etmek gerekmez.

Ailemin kaderiyle karşılaşmamak için ortadan kaybolmak zorunda kaldığım andan beri içimdeydi.

Bir gölgeye dönüştüğüm ve boş gözlerinin kanla gölgelenirken hiçbir yere bakmadığını izlediğim an.

Mantıksal olarak, şiddet ihtiyacım o zaman başladı.

Bunu çocukken fark ettim ve ilkokulda sınıf arkadaşlarımdan birini dövdükten sonra bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kaldım. Büyükbabam ve büyükanne beni başa çıkma terapisine soktu ve ondan sonra bir sürü şey yaşadım.

Ancak incitme ihtiyacımı yavaş yavaş aşabilmemin tek yolu sporu benimsememdi. Nate benimle yakalamaca oynar, sonra beni yere yatırıp güreştirir, tekmeletir ve çılgılık attırırdı.

Ben de futbolu seçtim.

Sürekli şiddet ihtiyacımı azaltacak kadar şiddetli bir oyun. Çocukken boks oynamak istemiştım ama büyükbabam incilerini tutuyordu, bu da dolaylı bir hayır demektir.

Bunca zaman hayatta kalmayı

başardım. Ona kadar.

Naomi.

Konu ona gelince artık şiddet dürtülerimi kontrol edemiyorum. Onu bu ormanda ilk kez kovaladığımda çiçek açtılar. Sonra onu merdivenlerde bir hayvan gibi yakaladığımda zirveye çıktılar.

Ve şimdi, sadece yukarı çıkabilirler.

Karanlıkta onun silüetini seçtiğimde ayaklarım bir ağacın arkasında durdu. Kayanın yanında duruyor, yanlara doğru bakarken kollarından birini tutuyor.

Yarım saatten fazla geciktim ama o gitmedi. İyi bir

av gibi bekledi.

Karanlığı tanımak için yüzünü görmeme gerek yok. Buraya kadar bile hissedebiliyorum. Havada tadını alabiliyorum ve eğer ona dokunursam, beni parçalayacak ve içimdeki canavarı çekip çıkaracak.

Nefesim derinleşiyor ve yavaşça mecazi prangalarımın çözülmesine izin veriyorum.

Şu anda bir maske takmak ya da derimin altında gizlenen çarpık his orada değilmiş gibi davranmak zorunda değilim.

Kendimi bırakabiliyorum, başka bir insanın çılgınlıklarından ve kavgalarından beslenebiliyorum.

İşim bittiğinde, fanteziyi sonlandırmamanın büyük bir hata olduğunu anlayacak.

İkimizin de ödeyeceği bir şey.

NAOMI

Tamam, ben avım.
Tekrar.

Görüşüm çaresizce bir gölgenin izini ararken ayaklarım düz spor ayakkabılarımın içine kıvrılıyor.

Karanlıkta akıllı saatimin parıltısı otuz yedi dakika geciktiğini gösteriyor.

Şimdiye kadar pes edip eve gitmeliydim. Biraz cips alıp televizyonun karşısına kıvrılmalı ve annemin asistanlarıyla son programı hakkında konuşmasını dinlemeliydim.

Ama ben yapmadım.

Ayaklarım ayakta durmaktan ve volta atmaktan uyuştı ama oturmaya çalıştığımda birkaç saniyeden fazla hareketsiz kalamadım.

Nefesime el koyan enerji vızıltısı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Ama o burada değil.

Belki de kafeteryada söylediklerini yanlış okudum ve burada buluşup kaldığımız yerden devam etmemizi kastetmedi.

Belki de sadece kendi berbat isteklerimi yansıtıyordum.

Tanrım. Bunu biriyle konuşmam lazım. Akira dışında. Çünkü ben bir korkağım, yıllardır mektuplaştığım bir arkadaşşıma bile. Sadece kovalanmak ve yakalanmak gibi kimsenin politik olarak doğru bulmayacağı garip fantezilerim olmasının delilik olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum.

Hâlâ postaneye gidip o mektubu geri almak için yalvarsam mı diye düşünüyorum. Belki Akira tuhaf biri olduğumu düşünür ve mektubu kaybederim.

sahip olduğum iki arkadaşımdan biri-

Arkamdan bir hışırtı geliyor ve kayanın arkasına atlamadan önce bir anlığına donup kalıyorum. Çömelirken ne yaptığımı bile bilmiyorum. Sert, kararsız parmaklarım kenarı kavırıyor ve yavaşça üzerinden bakıyorum.

Hiç kimse yok.

Belki de hayal kuruyorum ve bekleme süresinin beni etkilemesine izin veriyorum.

Belki de gece yaratıklarından biridir.

Güçlü bir el beni saçlarımdan sıkıca yakalamadan hemen önce arkamda bir varlık hissettiğimde yoğun düşüncelerim dağılıyor.

Çıglık atıyorum ama bir avuç ağzıma çarpınca sesim kesiliyor. Tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir koku. Bergamot ve amber Sebastian'ın imza kokusu, ama şu anda burun deliklerime nüfuz eden tek şey bu değil. Aynı zamanda elle tutulur bir misk kokusu, beni tutuş şekliyle vurgulanan hayvani bir erkeksilik de soluyorum.

Bildiğim normal futbol yıldızı imajından farklı olan sadece kokusu değil. Nefes alış şekli, göğsünün yükselip alçalması da var. Sert ve şiddetli ama aynı zamanda sakın ve toparlanmış.

Hesaplandı.

Öldürmek için dışarı çıkan akılsız bir canavar değil. Hayır, o avıyla oynamak isteyen manipülatif biri.

Ben.

Saçlarımı tutuyor ve başımı geriye doğru çekerek yüzünün benim yüzüme bakmasını sağlıyor. Başını örten kapüşon dışında pek bir şey göremiyorum ama gözlerindeki kıvılcımı neredeyse seçebiliyorum. İçindeki sadizm çok derin ve bu beni saçlarımdan ne kadar sıkı tuttuğuna da yansıyor.

Bugün kafeteryada bana dokunuşundan farklıydı. Beni beslerken karnımı okşaması ve parmaklarını dudağımın üzerinde nazikçe gezdirmesi. O zamanki ve şimdiki arasındaki zıtlık o kadar yüksek ki bir çeşit kırbaçlanma yaşıyorum. Sanki bölünmüş bir kişiliği varmış gibi.

"İyi bir sürtük gibi bekliyor muydun?" diye fısıldarken dudakları kulağımı buluyor.

"Hayır!" Göğsüne dirsek atıyorum ve saçlarımı kurtarmak için kıvranıyorum, ama bu sadece çıglık atana kadar daha sıkı kavramasına neden oluyor. Gerçekten.

Acıyor. Çok kötü acıyor.

Ve yaptığım her mücadele sadece kökleri çekiştirmesine, başımı daha da geriye yatırmasına neden oluyor, ta ki tek düşünebildiğim acı olana kadar.

Serbest avuç içi göğüslerimin üzerinde kayıyor, sonra bir tanesini öyle vahşice kavırıyor ki inliyorum. Parmakları yumuşak deriyi kazıyor ve kıyafetlerin arasından geçmesine rağmen bunun acımasızlığını iliklerime kadar hissediyorum.

"Kes şunu!" Kıpırdanıyorum ama bana bir şey yapmam için yer bırakmıyor.

"Şu memelerin canının yanması için nasıl yalvardığına bak, diğerlerin gibi kullanılmak ve istismar edilmek için, benim pis küçük oyuncağım."

"Hayır, kes şunu-ahhh!" Sütyenimin içinden meme uçlarımdan birini sıkıştırıp çekiştirdiğinde çığlık atıyorum.

Tam buna odaklanmışken, üstümü çekip ortadan yırtıyor ve göğüslerimi sütyenden kurtarıyor.

İri avucunu ağrıyan meme uçlarıma dayayıp onları birbirine öyle bir sürtüyor ki, neredeyse o anda boşalıyorum. Sürtünme o kadar kışkırtıcı ki amımı yakıyor. Sürekli olarak sapkın bir kargaşanın ve hastalıklı bir zevkin eşiğinde olmak gibi.

"Hmm. Kocaman göğüslerin sikişmek için yaratılmış. Sikimi içine alacaksın, değil mi?"

"Hayır..."

Ağrıyan meme uçlarıma tokat atıyor ve ben ciyaklıyorum. "Az önce ne dedin sen, sürtük?" "Hayır!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Dudakları kulağıma değerken şöyle fısıldıyor: "Sence umurumda mı? Ne kadar çok hayır dersen, aletim o kadar sertleşir. Ne kadar çok yalvarırsan, *hayır, lütfen*, hiçbir şey kalmayana kadar o amcığı o kadar sert yırtacağım."

Bu iğrenç. Bu çok iğrenç ama yapıyorum. Onu kışkırtıyorum.

Başımı geriye atıp, kükreyerek çenesine vuruyorum. İlk başta bunu onu kışkırtmak için yapıyorum ama çok geçmeden gerçek oluyor.

Kendimi onun elinden kurtardığımda ve ona tokat atıp pençelerimi geçirdiğimde adrenalini seviyem tavan yapıyor. Çığlıklarım ve feryatlarım yükseliyor ve berbat bir karanlık senfoni gibi havada yankılanıyor.

Adrenalinden kaynaklanan yanımin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim için nereye şaplak attığımdan bile emin değilim.

Ama darbelerim kısa sürdü.

Beni kolumdan zorla tutuyor ve beni kayaya doğru iterken döndürüyor. Yüzüm ve göğsüm sert yüzeye çarptığında nefesim ciğerlerime kaçıyor ve sonra eli boynuma dolanıyor, eteğimi karıştırıyor.

Bacaklarımı havaya kaldırıyorum. "Hayır, hayır, hayır..."

"Haddini bilmenin zamanı geldi." İki parmağını dudaklarıma arkadan bastırıp dişlerimin arasına sokarken sesi boğuk ve tahrik edici. "Isırırsan seni kışından çiğ çiğ sikerim. Eminim o da bakirdir, kalın sikimin onu yırtmasını bekliyordur."

"Hayır, lütfen, dur... canımı yakma... canımı yakma..."

"Kapa çeneni ve bir sürtük gibi sikimi al." Ve sonra sikini amıma sokuyor ve aynı anda parmaklarını ağızıma sokuyor.

Nefesim kesiliyor, "lütfen" diye feryat ediyorum ama ancak mırıldanabiliyorum.

Aleti içime girmeye zorlarken bacaklarımı aralıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar girişiyle beni parçalıyor. Merhamet etmesi, canımı yakmaması için yalvarıyorum ama bu sadece sesler ve hıçkırıklardan oluşan bir mırıltı.

Arkalarındaki anlam kadar işe yaramazlar.

Her itişinde leğen kemiğim kayanın sert kenarına çarpıyor ve oluşan morlukları hissedebiliyorum. Kıvranmaya çalışıyorum, ama dirseğini sırtımın küçük kısmına sıkıştırarak beni sıkıştırıyor.

Meme uçlarım sanki kayanın sert yüzeyi tarafından kesiliyormuş gibi hissediyorum. Beni nefessiz bırakan bir sertlikle içime girerken tamamen ona maruz kalıyorum.

Güvenli kelimesi dilimde, bekliyor, bu çılgınlığa son vermem için zaman kolluyor. Cehennem gibi acıyor ve acı her geçen saniye artıyor.

Çığlıklarım ve feryatlarım sağır kulaklara düşüyor gibi görünüyor, ya da daha doğrusu, ne kadar yüksek sesle çığlık atıp bağırırsam, hızı o kadar sertleşiyor. Elini gözyaşlarım ve salyalarımınla ne kadar ıslatırsam, ağrıyan amıma o kadar hızlı giriyor.

İlk seferden beri hâlâ ağrım var, ama şimdi, acıyı karanlıkta sahip olduğum tek yoldaş haline getirerek bir çentik atıyor.

Konuşmaya, bana zarar vermemesi için yalvarmaya çalışırken parmaklarını ısııyorum. Donup kaldım.

Oh, Tanrım. Hayır. Onun boynunu kışımında taşıyamam.

"Özür dilerim, çok özür dilerim!" Parmaklarına karşı konuşuyorum. "Bunu yapmak istememiştim!"

Boğazının derinliklerinden gelen inilti hayvani bir nitelik taşıyor. Eli kışımına iniyor ve ben çığlık atıyorum. "Lanet olası diş yok dedim."

Tokat. Tokat. Tokat.

Kıçımdaki el izlerinden ateş yanıyor. Sesim kırık çığlıklarımınla boğuklaşıyor ve yardım için, bunu durdurması için yalvarıyorum.

Beni bir kez daha tokatladı ve boşaldım. Aynen böyle, acı kör edici bir zevke dönüştü.

Kalçalarım ve bacaklarım titriyor, o hızını artırdıkça kalbim neredeyse taşa çarpacak.

Ben onun etrafında sallanırken çılgınlık devam ediyor. Yavaşlamıyor. Asla yavaşlamadığını öğrenmeye başlıyorum. Her parçamı kırmak için bir görevdeyken değil.

Beni parçalamaya niyetliymiş gibi daha hızlı, daha sert vuruyor ve nedense bu başka bir orgazmı tetikliyor.

"İşte böyle, kaltağım. Bu dar amcıkta çıkmasını hiç istemiyormuşsun gibi sikimi boğ."

Onun etrafında kenetleniyorum, acıdan burnumu çekerken bile orgazmımı yaşıyorum. Aletini çekip çıkarırken alçak hırıltısı karanlık ormanda yankılanıyor. Dölünün ilk fişkırması kıçımı boyuyor, ardından alçak sesle küfrederken ikincisi ve üçüncüsü geliyor.

Sıcak sıvı, elinin neden olduğu sıcak yaraya batıyor. Parmaklarını onlardan çekerken dudaklarımdan kırık çığlıklarla karışık bir iç çekiş çıkıyor.

Onları tekrar içimde istiyorum.

Şu anda beni demirlemesine gerçekten ihtiyacım var, böylece onun ve karanlığımızın ötesinde hiçbir şey düşünemeyeceğim.

Onun ve benim.

Çünkü artık bundan hiç şüphem yok.

Söylediği gibi uyumluyuz.

Hasta.

"Lütfen..." Yalvarıyorum. "Dur."

Durma. Lütfen. Bırak yaşayayım.

Saldırıya uğramış kış yanaklarımı tutuyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ama acıya odaklanamadan tekrar amımın içine giriyor.

Ve çok sert.

Vay anasını.

Üzerime boşaldıktan hemen sonra nasıl bu kadar hazır olabiliyor? "Hayır, hayır, lütfen..."

Avuç içiyle sırtımı kavırıyor, böylece beni arkadan yarı örtüyor ve havamı çalan bir vahşilikle içime giriyor.

"Lütfen... Her şeyi yaparım... Sadece dur..."

"Her zaman yapman gerektiği gibi, bir oyuncak gibi sikimi alacaksın.
Yapacağın şey bu."

"Hayır...hayır...lütfen...Tanrım...acıyor. Çok acıyor."

"Ve bundan sonra daha da çok acıyacak. Çünkü daha başlamadım bile,
sürtüğüm."

NAOMI

I Hareketlerin bulanıklığı.

Üçüncü orgazmdan sonra, gerçekte ne olduğunu unuttum.

Beni kaç kez toprağa ittiğini sayamadım.

ve beni daha derinden becerebilsin diye bacaklarımı ayırdı.

Ya da beni ağaca ne kadar süreyle çarptığını ve deli gibi içime girerken bir eliyle boğazımı sıktığını.

Ya da kaç kez göğüslerimi tokatladı ve beni meme uçlarımdan tutup yukarı çekti, sonra beni aletini boğazımın arkasına almaya zorladı ve beni onunla boğdu.

Ben "Lütfen, hayır" diye yalvardıkça o daha da acımasızlaştı. Ben ağladıkça, dokunuşu daha da acımasızlaştı.

Bir canavarla uğraşıyordum, kapatma düğmesi olmayan ve onu durduracak hiçbir şeyi olmayan bir canavarla.

İnatla kullanmayı reddettiğim küçük bir güvenli kelime dışında.

Çünkü bunu yaparsam, tüm bunlar buhar olup uçacak. Artık kovalanmayacağım ve vahşice becerilmeyeceğim.

Artık yaşadığımı hissetmeyeceğim.

Ve tüm oyun boyunca yaşadığımı hissediyorum. Her itişte ve her tokatta. Her kirli kelime ve her aşağılama.

Görünmez prangalar ayak bileklerimi hapsedmiyor ve hiçbir gizli korku beni felç etmiyor. Acı benim afrodizyağım ve sertlik benim ilacım.

Ve ben sadece gitmesine izin veriyorum.

Sebastian bitirdiğinde, kalçalarımın arasından akan dölleri kıcımdan aşağı süzülürken kayanın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmışım.

yanaklarıma ve göğüslerimin uçlarına yapıştı.

Sanırım üç kez orgazm oldu ve iki kez boşaldı. İşini bitirdikten hemen sonra nasıl toparlanabildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre bu mümkün. Onun dayanıklılığı şimdiye kadar karşılaştığım en çılgın şey.

Bakire olabilirdim ama porno izlerdim ve o bundan tamamen farklı bir seviyedeydi. Sapkın bir şekilde hardcore şeylerle ilgileniyorum, ama onlardaki yoğunluk bile bu gece olanlarla ya da onun yapabilecekleriyle kıyaslanamaz.

Hareket edemememin şakası yok. Nefes alıyorum, soluk soluğa kalıyorum ve hala içimdeki nabız atarken usulca ağlıyorum.

Ve en sapkın kısmı da bunu tekrar yapardım. Durmasaydı bile umurumda olmazdı.

Bu beni öldürür. Gerçekten. Fantezideki gibi değil.

Yan taraftan giysilerin hışırtısı geliyor ve başımı hafifçe o yöne eğiyorum. Eşofmanını yukarı çekiyor ve karanlıktaki silüetinden iç çamaşırı olmadığını anlayabiliyorum. Komando. Beni tamir edilemeyecek şekilde mahvetmeye hazırlıklı geldi.

Bunu neden bu kadar çok seviyorum?

Kapüşonunu başını örtecek ve gözlerini gölgeleyecek kadar indiriyor ve sonra dönüyor.

Gitmek için.

Olan her şeyi silmek için.

Geçen sefer zar zor hayatta kaldım ama artık bunu yapamam. Onun tacizlerine katlanıp sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davranırsam kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Ağzım açılıyor ama doğrulmaya çalışırken sadece irkiliyorum. Konuşabilmem için birkaç derin nefes almam gerekiyor. "Bekle..."

Durur, sırtı yarım ayın gümüş rengiyle gölgelenir ama arkasına dönmez.

"I..." Kelimeler kayboluyor. Ne istiyorum ben? Konuşmak mı? Nasıl iyi, pis bir sürtük ve oyuncak olduğumdan başka bir şey söylediğini duymak mı?

Tanrım. Mağdur gibi konuşmaya başladım ve bu duygudan nefret ediyorum. Mağdur olmak istemiyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Sonunda mırıldandım.

"Tek bir kelime," diyor kulağıma müstehcen kelimeler fısıldarken hiç kullanmadığı bir sakinlikle. "Sadece buna hakkın var."

"Ama..."

"Bir dahaki sefere daha sıkı dövüşürsen, tadını çıkarmana izin verebilirim." Ve bununla birlikte ağaçların arasında kaybolur.

Yutkunuyorum, acı tat boğazımın arkasında takılı kalıyor. Peşinden gitmek istiyorum ama hareket edemem beni yerimde sabit tutuyor.

Birkaç dakika boyunca öylece uzandım. Bakışlarım ormanın karanlığında ve yukarıdaki yıldızların tozlu örtüsünde kayboluyor. Bir rüzgâr nemli saçlarımı savuruyor ve çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor.

Yavaşça oturma pozisyonuna geçiyorum, bacaklarımın arasındaki, meme uçlarımdaki, kıkımdaki, boğazımdaki, çenemdeki acıdan dolayı hafifçe sızlanıyorum. *Her yerimde.*

Ayağa kalkmak ve kendimi toparlamak için çaba sarf etmem gerekmiyor. Yırtık şortumu ve külotumu düşünürsek, mümkün olduğunca.

Buraya geldiğimde kayanın kenarına sakladığım telefonumu almak için eğildim. Aşırı heyecanlandığım için aptalca bir şekilde saat altı kırk beşte gelmişim.

Ve bu heyecan duygusu günlük hayatıma da sirayet etmişti.

Bugün, daha önce hiç fark etmediğim insanları fark ettim. Nasıl yürüdüklerini ve konuştuklarını, nasıl güldüklerini ve kaşlarını nasıl çattıklarını fark ettim. Hatta Blackwood ormanının ve uzun ağaçlarının güzelliğine hayran olmak için durdum.

Ve yıllarca sadece var olduktan sonra yaşadığını hissetmekten kaynaklanıyor. Çaresizlikten sonra gelen coşku.

Önceden sadece hava soluyordum; şimdi ise hayat soluyorum. Geri alabilmek için sayısız terapistte gittiğim ama asla başaramadığım o hayatı.

Berbat bir fanteziye rıza göstermenin en başından beri cevap olabileceği ortaya çıktı.

Ve daha fazlasının beni beklediği düşüncesi içimi hastalıklı bir beklentiyle dolduruyor. Ama aynı zamanda beni terk ettiğinden beri kaybolmayan acı bir tat da var.

İkinci kez.

Elimdeki telefonda birkaç cevapsız arama bulduğumda duraksıyorum. Biri annemden, biri Lucy'den, biri de Kai'den.

Arabamı bıraktığım yere doğru yavaşça ilerlerken Çağrı düğmesine tıkladığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Boğazımı birkaç kez temizliyorum, kısa bir süre önce yaşanan onca çığlık ve hıçkırıktan sonra sesimin nasıl çıkacağından korkuyorum.

Özel dedektif birkaç kez çaldıktan sonra cevap

verir. "Kai konuşuyor." "Benim, Naomi. Beni mi aradın?"

"Evet."

Temkinli bir şekilde "Yeni bir şey v a r mı?" diye sorarken bir rüzgâr kemiklerime çarpıyor.

"İlerleme var, evet."

"Neden sesin bu kadar... ciddi çıkıyor?" "Ben her zaman ciddiyeimdir."

"Biliyorum ama bu her zamankinden daha fazla. Beni korkutuyorsun."

"Haberı vermenin başka yolu yok Bayan Chester, o yüzden veriyorum. O resimden çıkarmayı başardığımız arabanın sahibini buldum ama ölmüş."

Fiziksel olarak geri çekiliyorum, boğazımda vahşi bir nabız atıyor. Her zaman babamı bulmayı düşünmüştüm ama ölmüş olabileceği fikrini hiç aklıma getirmemiştim.

Belki de bunca zaman annem onunla ilgili her türlü bilgiyi saklamayı kendine görev edindiği için onun başka bir yerde yaşadığını düşünmüştüm. Benim onu bulmak istediğim kadar o da beni bulmak istiyordu ama annem buna engel oluyordu.

"O... ölmüş olamaz." Sesim kırılgan. "Tekrar bak."

"Bu arabanın sahibi yirmi yıl önce bir trafik kazası sonucu öldü."

Ben doğduktan bir yıl sonra.

Bu, onunla bebekken tanıştığım ve sonra öldüğü anlamına mı geliyor?

İçimden başımı sallıyorum, babamın öldüğüne inanmayı reddediyorum. Eğer öyle olsaydı, annem bundan bahsederdi, değil mi?

"Tekrar bakın lütfen."

"Gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim, ama iyimser olmazdım."

Kai telefonu kapattıktan sonra yanaklarımdan iki damla yaş süzülüyor. Yüzümden hiç kurumayan zevk gözyaşlarından çok farklılar.

Arabamın önünde çömelıyor ve kararsız avuçlarımdan içine sessizce ağlıyorum. Göğsüm çatlıyor ve çıkardığım rahatsız edici sesler etrafımda yankılanıyor.

Göğsümde her zaman, ne denersem deneyeyim dolduramadığım bir boşluk vardı. Sadece babamın doldurabileceğini düşündüğüm bir boşluk, ama görünüşe göre bu artık mümkün değil.

O deliğin boş kalması gerekiyordu, çünkü annemin her zaman söylediği gibi, babam diye biri yok.

"Nao."

Başımı kaldırıyorum ve daha on beş dakika önce kötü niyetli olan gözlerime bakıyorum.

Elinde bir fener var ve kapüşonlu tişörtü açık, beyaz bir tişört görünüyor. Parlak koyu sarı saçları geriye doğru taranmış ve çenesi sabitlenmiş.

Sebastian.

Bana sürtük diyen ve onunla boşalmamı sağlayan fantezilerimdeki canavar değil, yıldız oyun kurucu olmaya geri döndü.

"Ne oldu bebeğim? Neden ağlıyorsun?" Sesi sakın, neredeyse yatıştırıcı.

Babamı öğrenmenin verdiği stres mi yoksa daha önce hissettiğim acı mı bilmiyorum ama hepsi yüzeye çıkıyor ve beni bir arada tutan son vidayı da söküp atıyor.

Ayaklarıma sıçrayarak karşısına dikiliyorum ama sanki saldırıyı bekliyormuş gibi irkilmiyor bile.

"Az önce hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım Sebastian? Yine mi?"

Yüz ifadesi aynı kalır. "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum." "Belki de istediğin budur."

Gözleri kasıtlı bir yavaşlıkla üzerimde geziniyor. "Aynı şeyi istiyoruz."

"Olan biten her şeyi sanki... sanki..." diye geçiştirmek istemiyorum.

"Fantezi mi? Tabu mu?"

"Sanki hiçbir şey değilmiş gibi," diye burnumu çekerek nefes alıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey değil."

"O zaman öyle davran. Bunun hakkında *konuş*. Aklımı mı kaçırdım yoksa kendimi bir akıl hastanesine mi kapatmalıyım diye düşünmeme izin verme."

Çenesi sertleşiyor ve tam da yapmam gerekenin bu olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum ama gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifliyor. "Sırf farklı olduğun için psikiyatriste ihtiyacın yok."

"O zaman bu çılgınlıkta başka neye ihtiyacım var?"

"İhtiyaçlarınızı anlayan ve onları karşılayan biri." "Ama... yaptığımız şey berbat."

"En iyi şeyler öyledir."

"Bu konuda tereddütleriniz yok mu? Herhangi bir tereddüt?" "Topluma göre bir anomali olduğumu kabul edecek kadar iddialıyım. bizden bekliyor ve ben bununla iyiyim. Benim için tasarlanmamış bir kalıba sığmaktansa anormal olmayı tercih ederim."

"Birine tecavüz etmek anlamına gelse bile mi?" "Birine değil. *Sana*."

"Yarın başka biri olabilir."

Başını iki yana sallar. "Biz o kadar yaygın değiliz, Tsundere. Deliliği benimkine uyan birini bulmam mümkün değil."

"Yani böyle biriyle karşılaşırsanız gider misiniz?" "Asla."

Nefesim kesiliyor ve istemsiz bir hıçkırık beni terk ediyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben buyum. Kendime yalan söylemem, bu yüzden sadece seni istediğimi söylediğimde. Ciddiyim."

"Yani bana mı kaldın?"

"Hayır. *Benimle* kaldın bebeğim."

İçimden sızlanmayla karışık yavaş bir iç çekiş yükseliyor. "Ama bu... anormal. Cinsel sapkın davranışları tanırım. Seri katilleri onlar yapan şey bu ve bu hastalıklı, çarpık ve..."

"Hasta ve sapkın sadece bizi kontrol altına almaya çalıştıkları etiketler. Rızaya dayalı olmayan cinsel aktivitelerden hoşlandığımız için seri katil değiliz. Bizler fantezilerimizin farkında olan yetişkinleriz ve bunu sadece hayal eden korkakların aksine, bunu gerçekten gerçekleştiriyoruz."

"Ama ya bundan daha fazlasıysa? Ya bu sadece farklı davranışların başlangıcıysa?"

"Bu neden sorun olsun

ki?" "İnsanlara zarar

verebilirsiniz."

"İnsanları incitmekle ilgilenmiyorum. Sadece canlarını yakmakla ilgileniyorum.

Sen."

Kalbim küt küt atıyor ve içimdeki her şey bu etkinin altında eriyormuş gibi görünüyor. Tanrım. Beni tekrar incitmesine izin vermekten başka yapmak istediğim bir şey yok.

"Belki de çoktan yapmışsındır."

Kaşlarını çatıyor. "Sen... o kelimeyi kullanmadın, ben de hala o."

"Ö y l e demek istemedim." Boğazımı temizliyorum. "Beni bir şey yapmadan siktin.

prezervatif

."

"Yani?"

"Merhaba, hamilelik

mi?" "Ah, şu."

"Evet, o. İçimdeki yumurtanı vurmuş olsaydın ne yapardın?"

"Geldiğinde icabına bak."

"Bu kadar gençken çocuk istediğimi nereden çıkardın?"

"Planlı bir şey değil, yani olacaksa olur."

"Ciddi misin sen?" "Hem

de çok."

"Ama sorumlu olmamız gereken başka bir hayat daha olacak."

"Öyle olsun. Neden bunu lanet bir olaya dönüştürmek zorundasın?"

"Bilmiyorum, bir düşüneyim, belki de öyle olduğu içindir? Biz üniversite öğrencisiyiz Sebastian ve bir ilişkimiz bile yok."

"Öyleyiz. Sadece bunu kabul etmeyi reddediyorsun ve ne harika ebeveynler olurduk, Tsundere."

"Şaka yapmanın sırası değil! Evlilik dışı bir çocuk ailenizde siyasi bir skandala neden olur."

"Bu umurumda bile değil." "Neden umurunda olmasın ki?"

"İşte aramızdaki fark bu Naomi. Benim odak noktam sadece sen ve ben, ama senin dikkatin başka yerlere dağılmış durumda."

"Gebe kalmam gerçekten umurunda olmazdı." Bu bir soru değil, çünkü cevabını rahatlatmış yüz hatlarında açık ve net bir şekilde görüyorum.

"Bunu senin yaptığın gibi bir mesele haline getirmezdim, ama şimdi bunu kafama soktuğuna göre, seni merak ediyorum..."

"Aklından bile geçirme. Doğum kontrol iğneleri kullanıyorum."

Yüzü sanki hayal kırıklığına uğramış gibi bomboş. "O zaman tüm bu drama ne içindi?"

"Prezervatif!"

"Evet, hayır. Seninleyken onları sevmiyorum."

"Becerdiğin onca kızı düşününce bana bir şeyler verebilirdin."

"Korunmadan kimseyi becermedim."

Yutkunuyorum. "Kimseyle mi?"

"Senden başka kimse yok ve bunu böyle tutacağım," diyor sanki tartışmak istemediği yerleşik bir gerçekmiş gibi. "Tıbbi kayıtlarıma gelince, okul başlamadan önce yaptırdığım muayeneden bir tane göndereceğim. Sağlıklı ve formda olduğumu söylüyor."

"Ben de sıçtım," diye mırıldandım.

"Bu ikimizi de yapar, bebeğim. Ben seni incitmeyi seviyorum, sen de incinmeyi seviyorsun."

"Neden?"

Mırıldanıyorum.

"Neden ne?"

"Neden beni incitmekten hoşlanıyorsun?"

"Çünkü bunu yaptığında savaşıyorsunuz ve sizi bastırmak şiddete olan ihtiyacımı azaltıyor."

"Sana hayır dediğimde ve durman için yalvardığımda bile mi?"

"Özellikle o zaman." Sesi değişmiyor ama sanki sözleri göğsümün karanlık bir köşesini okşuyor.

Belki de bu konuda konuşmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Şu anda kendimi açmaya ya da yüzeyi delmeye çalışan gömülü anıları eğlendirmeye dayanacak gücüm yok.

"Peki ya sen?" diye sorar.

"Peki ya ben?"

"Sert olduğumda hoşuna gidiyor. Daha sert boşalıyorsun ve amın korkmuş ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyor."

Yanaklarım yanıyor. "Kes şunu."

"Konuşmak istedin. Konuşuyoruz."

"Geri alıyorum." Arabama döndüm. "Yorulдум."

Beni bileğimden yakaladı. "O kadar hızlı değil, Tsundere. Kaçıp gidemezsin."

"Neyden?"

"Böyle olma sebebinle yüzleşmekten." "Bir nedeni olduğunu sana kim söyledi?"

"Daha önce emin değildim ama şimdi parmaklarımin altında nabzının hızlanması haklı olduğumu kanıtlıyor."

Elimi çektim. Çıkarıcı pislik. "Ben... hakkında konuşmak istemiyorum o."

"Henüz."

"Hiç."

"Eninde sonunda bana söyleyeceksin." "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü karşılığında ben de sana nedenlerimi söyleyeceğim." Eğildi ve bir

Elini boğazıma doladı, yavaşça nabız noktamı okşadı. "O yola girmeye hazır olana kadar, yok etmek için benimsin."

AKIRA

DKulak Yuki-Onna.

Yaptığın şey tamamen normal. Tecavüz fantezisi diye bir şey var ve bu tamamen sağlıklı.

Araştırdım ve psikoloji raporları bunun kadının kontrolü ele geçirme ve teslim olma yolu olduğunu söylüyor. Ayrıca mazoşizm, geniş hayal gücü ve geniş bir BDSM yelpazesi ile de ilişkili.

Aynı zamanda cinsel travma geçirmiş bir kişinin ilgilendiği bir şey de olabilir çünkü geçmişte yapamadıkları bir duruma benzer bir durum üzerinde kontrol sahibi olmalarını sağlar.

Yani tamamen sağlıklı. Sizi mutlu eden şeyi yapmalısınız.

Cevap yazmamı umduğun şey bu muydu? Oturup bana çarpık bir acıklı hikaye versiyonunu yazarken aklından geçen bu muydu?

Bunu söylerken neyi başarmaya çalıştığınızı bile bilmiyorum. Aklınızdan ne geçiyor? Siz ve bu iğrenç düzenlemeye göz yuman her kimse sapıksınız.

Ve bunun seninle ilgili olmadığı ya da varsayımsal bir durum olduğu saçmalığını bırak. Seni üç yıldır tanıyorum ve bir bok için yalan söyleyemezsin.

Bir süredir sorunlarınızla ilgili olarak sizinle yüzleşmek istiyordum ama bunu şimdi de yapabilirim. Çok gecikti.

Arkadaşların olduğunu söylediğinde, saçmalık dedim. Gerçekten çok basit ve bunu anlamak için çok fazla zihinsel çalışma gerekmiyor. Eğer arkadaşın olsaydı, dünyanın öbür ucundan rastgele bir yabancıyla konuşuyor olmazdın. Yalnızsın ve bu sevimli ya da tuhaf bile değil. Bu senin seçimin.

Buna devam edin ve insanların sizi anlamadığına dair saçmalıklarla kulaklarımı (ya da daha doğrusu gözlerimi) kanatmayı bırakın.

İnsanları anlıyor musun ki? Evet, anlamıyorsun. Çünkü kendinden başka kimseyi yeterince önemsemiyorsun.

İşte bazı gerçekler, Naomi. Sen bencilsin. Seni bu hale getiren ne oldu ya da genlerinde mi var bilmiyorum ama sorunların var.

Bana her yazdığında, tek yaptığın kendinden bahsetmek ve komik olduğunu düşünmek, çünkü kendin de dahil olmak üzere her şey hakkında doğal olarak alaycısın.

Erkeklerden nefret ettiğini söylediğinde gözlerimi oymak istiyorum. Erkeklerden nefret etmiyorsun. Etmiş olsaydın başka bir yöne sapardın ya da hiç sapmazdın ama porno izliyorsun.

Düz porno.

Hardcore heteroseksüel porno.

Sakın inkâr etmeye kalkmayın, çünkü iki ayda bir favori sitelerim için öneri istemenin tesadüf olduğuna inanmıyorum.

Yani, hayır, erkeklerden nefret etmiyorsun. Sadece aşağılık kompleksinizden nefret ediyorsunuz. Bir sohbeti başlatacak cesareti toplayamamaktan ya da birinin size yaklaşması için dinlenen kaltak suratını yeterince uzun süre kaybetmekten nefret ediyorsunuz.

İçine kapanık kelimesini bambaşka bir seviyeye taşıdınız ve onu artık kaçamayacağınız düşmanca bir duruma dönüştürdünüz.

Gerçek suçlara ve seri katillere olan sevginiz sizi sinirli ya da zeki yapmıyor, sadece hayattaki her durum hakkında alaycı olmanıza neden oluyor.

Yani temel olarak, hobileriniz bile sizi toplumdan uzaklaştırmak ve çevrenizdeki her şeye şüpheyle yaklaşmanızı sağlamak için bir yöntemdir.

Kendi annen de dahil. Göç ettiğini, doğurduğunu ve seni tek başına büyüttüğünü söylediğin kadın.

Annenizin her zaman gelmediğini ve size zaman ayırmadığını söylüyorsunuz. Ama sizin iyiliğiniz için programında bir değişiklik yaptığında ne yapıyorsunuz? Artık onunla yalnız vakit geçirmekten çok rahatsızsınız çünkü ona karşı hala kin besliyorsunuz.

Bana ne tür bir kin olduğunu söylemedin. Hatta o kelimedden bile bahsetmedin. Ama ben aptal değilim. İkinizin arasında bir husumet olduğunu biliyorum ve hincını ondan çıkarıyorsun.

Amigo takımından ve amigo kızlardan nefret ettiğinizi söylüyorsunuz, ancak tüm zaman boyunca onların kötü davranışlarını yansıtıyorsunuz. Ve derinlerde bir yerde

Kaptan çünkü o senin olmadığın her şey. Her fırsatta ona küfrediyorsun ama onun kendi derisinin içinde ne kadar rahat olduğuna da hayranlık duyuyorsun.

Ki bu senin için söylenemez.

Sadece kendinizden nefret etmekle kalmıyor, bazen kendinizi yok etmeye de çalışıyorsunuz.

Ve bunun için kullandığınız son yöntem de kovalanmak ve sonunda yakalanıp tecavüze uğramakla ilgili bir tür fetiş. Hangi dünyada biri bunu normal kabul edebilir ki?

En başta bunu istemeniz bile kırmızı alarm olmalı. Dur.

Bir psikiyatriste git ve yardım al.

Çünkü bu noktada kontrolden çıkıyorsun. Ve yakında bu fetişten sıkılacak ve başka bir yöntem kullanarak kendinizi yok edeceksiniz.

Sırada ne var? Alkol mü? Uyuşturucu mu? Fuhuş mu?

Belki de o psikiyatri koğuşlarından birinde kendi bokunu yiyerek son bulursun. Oh, özür dilerim. Acıdı mı?

Umurumda değil. Size yazmaya, acıma partilerinizin ya da kendinizi gerçekte olduğunuzdan daha görkemli hissetme çabalarınızın tek izleyicisi ben olayım diye başlamadım.

Bu benim, gerçek ve filtresiz, ve bundan sonra böyle olacağım. İyi davranmaktan ve aldığın boktan kararları onaylıyormuşum gibi davranmaktan bıktım.

Şu andan itibaren, benden bir gerçeklik kontrolü alacaksın. Eğer nefret ediyorsan, umurumda değil.

Cevap yazma.

Ama yazmaya devam edeceğim. Kırılgan egonuzu zedeliyorsa mektuplarımı okumayın, ama yazmaya devam edeceğim.

Git gümrükte şikayet et.

Ciddiyim. Bu noktada verecek hiçbir sikimim yok. Bundan sonra, benim yöntemimle y a p a c a ğ ı z .

Not: Bu benim gerçek kişiliğim. Önceki mektupların hepsi benim alttan almam ve iyi davranmamdı. Son zamanlarda bir uyanma çağrısı aldım ve her zaman bir piç olduğumu fark ettim, bu yüzden olmadığım biri gibi davranmak anlamsız.

BİR DAHAKİ SEFERE KADAR, YUKI-ONNA.

Aşk (ama pek değil),

Akira

NAOMI

I Aklımı kaybettiğime dair bir şüphem varsa, o da gitti.
Ben deliyim.

İki haftadır tam bir çılgınlık içindeydik. Ormanda koşmak ve Annem evde yokken karanlık evimde kovalanmak.

İki hafta boyunca canavarım kampüsteki herkesin ağzının suyunu akıttığı futbol yıldızı değilmiş gibi davrandım.

İki haftalık sürüklenme.

Ve bu haftalarda kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar canlı hissettim.

Ya da daha doğrusu, o kırmızı gecede içimden çekilip alındığından beri.

Ama hayatta olma hissi bile başka bir şey tarafından gölgeleniyor.

Ürkütücü ve kasvetli bir şey.

Kötü bir şey.

Fanteziye, bağımlılığa tutunmaya çalışsam da bunun farkındayım. Diğer binlercesinin ortasında yüzen bir varlık olmadığım gerçeğine.

Ben özelim. Ben farklıyım. En azından onun için. Sebastian'a göre değil, onun canavar tarafına göre.

Hayır cevabını kabul etmeyen ve beni sikiyle boğarken ağlayıp kıvrınmamdan zevk alan, sonra da beni sikiyle parçalayan kişi.

Beni o kadar çok istiyor ki, benden başka her şeyi görmezden geliyor.

Canavar ve benim ortak bir noktamız var. O avlanmaktan ve şiddetten zevk alıyor ve ben de sonunda kovalanmaktan ve aşağılanmaktan zevk aldığımı itiraf edebilirim. Kullanılmaktan, hırpalanmaktan, şehvetli bir şekilde ırzıma geçilmesinden.

Canavar ve ben karanlıkta, ormanda buluşuyoruz ve tabu ritüelimizi o kayanın üzerinde ya da pis toprağa karşı yapıyoruz.

Canavar ve benim bir anlaşmamız var. Ben onun karanlığını alıyorum, o da benimkini yutuyor. Ben onun sınırsız egemenliğinden, o da benim koşulsuz teslimiyetimden zevk alıyor.

Canavar beni kayaya çarpmış halde terk ediyor ve bana doğru iki kez bile bakmıyor.

Ama kısa bir süre sonra, adam ortaya çıkar. Sebastian.

Beni arabasına taşıyor, temizliyor ve eve götürüyor. Hatta bazen bana eczaneden merhem bile alıyor. Ama bana bir kez bile acıma ya da suçluluk duygusuyla bakmadı.

Onun bu duyguları yaşayabileceğini sanmıyorum ve işin bu tarafıyla uğraşmak zorunda olmadığım için şükrediyorum.

O anda, onun içindeki canavar ve benim içimdeki fanteziler doyurulduktan sonra, yemin ederim bizi çevreleyen bir tür parıltı var.

Yüksek.

Çarpık bir tatmin duygusu.

Aramızda olan ahlaksızlıklar gerçekte olmamış gibi davranabiliriz. Normal, işleyen üniversite çocukları olarak geri döneceğiz.

Ama belki de Akira'nın açıkça söylediği gibi yardıma ihtiyacım var.

Bir hafta önce mektubunu aldığımdan beri öfke doluyum. Sadece incitici dürüstlüğü ve yıllardır içine attığı her şey yüzünden değil, aynı zamanda bir şey söylemek için bunca zaman beklediği için de.

Her zaman ruhumu açabileceğim birini istemişimdir. Beni yargılamadan her şeyi anlatabileceğim birini. Lucy o kişi olamaz, çünkü derinlerde bir yerde o saf. Normal biri. Beni anlamaz.

Ayrıca, onu her gün görüyorum ve yüz yüze konuşursak bu çok hızlı bir şekilde garipleşebilir.

Akira yavaşça açılabilirdim ve hatta porno ve benzeri şeyler hakkında konuşabildiğim tek kişiydi. Beni görmedi ve yargılayamadı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Belli ki beni bir mektupla yeterince iyi yargılayabiliyor ve ondan aldığım ilk mektupta öyle olmadığını söylediğinin aksine büyük bir pislik olabiliyordu.

Ama nedense bu beni sadece kızdırmadı, aynı zamanda rahatlattı da. Bir süredir, etkileşimlerimizde konuşan tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Sanki ben onu canlı tutmak için çok çabalıyormuşum gibi durgunlaşmışlardı.

Belki de bu yüzden o hareketi yaptım ve ona berbat fantezimi anlattım. Onda bir tepki uyandırmak istedim.

Tamam, anladım.

Hem de çok kaba bir şekilde. Ama yine de sayılır.

Başkalarını aşağıladığı için ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama bunu kelimelerle ifade edecek kadar sakinleşmedim.

Lucy ve ben öğle yemeğinden sonra sınıfa girerken Owen'ın yakında vereceği bir partiden bahsediyor ve beni gitmem için ikna etmeye çalışıyor. Sebastian orada olacaksa, belki ben de giderim.

Sadece onun yüzünden mi bilmiyorum ama son zamanlarda kendimi o kadar da asosyal hissetmiyorum. Hala küçük baloncuğuma ihtiyacım olsa bile.

Futbol takımı şu anda koçlarıyla bir toplantı yapıyor ve bu berbat bir durum çünkü bugün Sebastian'ı görme şansım olmadı.

Asık suratımın bir nedeni de bu olabilir.

Futbol takımı ve ponpon kızlarla birlikte ya da tek başımıza, genellikle birlikte oturuyoruz - ya da daha çok beni kucağına oturtuyor, herkesin fısıldamasından ve bize laf atmasından habersiz. Ve ben onun bu özelliğini, kimsenin zırhını delmesine izin vermemesini seviyorum.

Yemek yemek ve siyaset, hukuk, manga ve anime hakkında konuşmak normal hale geldi. Birlikte geçirdiğimiz zaman her gün iple çektiğim bir şey.

Bazen, annem evde yokken aniden evimde beliriyor ve ya bana tecavüz ediyor ya da oturup benimle seri katilleri izliyor.

Beni o programlara dalmış halde izlemenin eğlenceli olduğunu söylüyor.

Lucy konuyu Netflix'te izlediği bir İspanyol dizisine çeviriyor ama her zamanki enerjisinden yoksun. Akira'yla olanlar konusunda paranoyak olmasaydım, onun da uzaklaştığından emin olurdum.

Bir sonraki dersimizin hemen dışındayken, futbol takımından Josh önümüze geçerek yolumuzu kapatıyor.

Uzun bir yapısı var ama devetüyü gibi değil. Yüz hatları tilki gibi bir görünüme sahip ve sırttığında daha da tilki gibi oluyor.

"Ne?" Doğrudan savunmaya geçiyorum. Öğle yemeğinde birlikte oturuyor olabiliriz ama hiçbir şekilde yakın değiliz. Aslında, o da kıs kıs gülüyor ve

Brianna ve diğ erleri tarafından

kü çümseyici sözler. "Hadi ama Naomi. Biz arkadaş ız." "En sevdiğ im renk ne?"

"Siyah."

"Lacivert. En sevdiğ im rengi bile bilmiyorsan nasıl arkadaş ım olabilirsin?"

"Sanki Kaptan da biliyormuş gibi davranıyorsun." Kendi ş akasına gülerek alay ediyor.

Bu doğru olabilir, ama Sebastian'la aramızda b ir ilişki falan yok. Tek bağ landığ ım şey içindeki canavar, gerçekten.

Yani hayır, Josh haklı oldu ğ u ve Sebastian en sevdiğ im rengi bile bilmedi ğ i için gerçekten incinmedim.

Bir elimi kalç ama koyuyorum. "Bir şey mi demek istiyorsun?" "Seninle iş i bittiğ inde bana da bir parç a ayır."

"Josh..." Lucy bakış ları ikimizin arasında gidip gelirken azarlamaya devam ediyor.

"Hadi ama, hepimiz bunun bir yalan oldu ğ unu biliyoruz." Tüylerimi diken diken eden pespaye bir tavırla beni sü züyor.

En iyi arkadaş ımın yüzü buruş uyor ve kendisini sakat hissetmesine neden olan yoğun dönemlerindeki gibi görünüyor.

Ya da geçen gün Prescott'u bir ikinci sınıf öğrencisiyle ö püşürken gö rdüğ ünde. Bir elimi kalç ama koyuyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"O kadar aptalsın ki farkında bile değ ilsin." Josh baş ını yavaş ç a sallar. "Ya da belki kör olmuştundur."

"Hadi git, Josh."

Dikkatimiz, baş ında hayali kraliç e arı tacıyla kü çük grubumuzun ortasına doğru vals yapan Reina'ya yöneliyor.

Çarpıcı pembe deri bir etek ve dantel kollu ş eftali rengi bir üst giyiyor. Diz hizasındaki çizmeleri ona sadece onun baş arabilece ğ i sofistike bir hava katıyor.

Josh teslimiyetç i bir hareketle ellerini havaya kaldırır. "Sadece saatleri sayıyorum."

"Git," diye tekrarlıyor ve ç enesiyle ince bir hareket yapıyor. Omuz silkiyor ve dudaklarını ıslatıyor.

"Sıradaki ben olmak istiyorum."

Ve bununla birlikte koridora yöneldi.

Lucy, kutsal onayını arar gibi Reina'ya bakarken sesli bir nefes bırakır.

Kaptanımızın dikkati benim üzerimde, "Önden git Lucy. Naomi'yle konuşmam gerek."

"Hayır, teşekkürler." Saçımı geriye atıyorum. "Tam olarak kanka sayılmayız ve son baktığımda yalnız zamanımız yoktu."

Arkadaşım ise gülümsüyor. "Sakin ol Nao. Ben içeride olacağım."

O benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum, ancak herkesin kazanan olarak çıkması gereken pasifize edici tavrını bırakması gerekiyor.

Sadece Reina ve ben kaldığımızda, sanki duvarlar yavaş yavaş üzerime kapanıyor. Yine de cesaretimi topluyorum. "Şimdi ne olacak? Beni takımdan atmakla mı tehdit edeceksin?"

"Neden Sebastian?"

Sorduğu soru beni tamamen şaşırttı. Konuşma tarzı mesafeli ve soğukkanlı, ki bu onun her zaman nefret ettiğim yönüdür. *Ya da Akira'nın güzel bir şekilde ifade ettiği gibi hayranlık.*

O kadar şaşıyorum ki cevap vermem biraz zaman alıyor. "Ne tür bir soru bu?"

"Yeterince basit bir şey. Kendini her zaman herkesten bir adım önde görüyorsun, peki nasıl oluyor da Sebastian'a aşık oluyorsun?"

"Ona aşık olmayacağım!"

"Ona nasıl baktığını görmeseydim buna inanabilirdim. Sanki tüm hayatın boyunca onu beklemişsin gibi."

Kahretsin. Lanet olsun. "Bu doğru değil."

"Ve şimdi, bunu inkar ediyorsun ve bu beni kızdırıyor."

"Oh, seni kızdırıyor muyum? Güzel. İpucunu alıp beni yalnız bırakmaya ne dersin?"

"Bana söylersen benden kolayca kurtulabilirsin, neden o?" "Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Beni rahatsız etti."

"Yani farklı koşullar altında kabul etmez miydiniz?"

"Tabii ki hayır. Fiziksel görünüşünün arkasında hiçbir şey olmayan sığ bir oyun kurucu. Benim tipim değil."

Bakışları benimkilerden ayrılıp arkama geçerken gülümsüyor.

"Duydun mu Bastian? Sen hanımefendilerin tipi değilsin."

I Kırlangıç olarak onun Koku istila eder benim Burun delikleri. Reina verir Ben Beni geçip sınıfa girmeden önce küçümseyici bir bakış attı.

Yüzümü buruşturarak ona doğru dönüyorum. Yüz hatları, içinden çıkamadığım duyguların eğreti bir karışımı.

Reina'yı sırtımdan atma çabamda, özümde tuttuğum düşüncelere karşı konuştum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. Genelde bizim bölüme gelmez.

Elini cebine atıp en sevdiğim elma suyundan bir şişe çıkarıyor ve bana doğru fırlatıyor. Sesi boğazıma bir ilmik gibi dolanırken nemli parmaklarımın arasından yakalıyorum. "Birlikte öğle yemeği yemediğimiz için seni görmeye geleyim dedim. Görünüşe göre bir sürprizle karşılaştım."

"Duyduklarınız hakkında..."

"Senin tipin olmayan sık bir oyun kurucu olduğum gerçeğini mi kastediyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Her zaman kastetmediğin şeyleri mi söylersin?"

Evet, bu yüzden bana Tsundere diyor. Ama şu anda onda şakacı bir şey yok. Aksine, bunu kişisel olarak algılamış gibi görünüyor.

Ve nedense bundan nefret ediyorum.

Özellikle benimle monoton bir şekilde konuşmasından nefret ediyorum. Canavar olarak, büyümüş, sert ve talepkâr. Erkek olarak, esprili ve şakacı. Bazen bir pislik, ama asla bu kadar kapalı değil.

Ben bir şey söylemeyince arkasını döndü ve gitti.

"Bekle..." Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum.

Geniş gövdesi koridorda yavaşça kayboluyor ve içimdeki gerginlik alev alıyor. Sanki bir parçam onunla birlikte yok oluyor.

Ya da belki de bizim bir parçamızdır.

Sınıfa zar zor bir göz atıyorum ve onu terk etme kararı çok kolay geliyor. Sebastian'a yetişmek için yarı koşu yapıyorum.

Neyse ki arabasını nereye park ettiğini biliyorum ve tam motoru çalıştırırken ona yetişiyorum. Nefes nefese yolcu koltuğuna atlarken iki kere düşünmedim.

Bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Seninle geliyorum."

"Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

"Umurumda değil."

"Tehlikeli bir yer olabilir."

Alay ediyorum. "Sanırım buna çoktan alıştım."

"Bazı bağımlılıkların ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok Naomi."

"Sahip olduğumuz şey bu mu? Bir bağımlılık mı?"

"Bir bağımlılık. Bir saplantı. Bir çılgınlık. İstedığınızı seçin. Oh, ya da belki sıgılık da olabilir."

Titrek bir nefes veriyorum. "Reina tarafından tedirgin edildim ve sadece onun bilmesini istemedim..."

"Neyi biliyorsun?"

Bizim için gerçekten ne kadar derin. Ya da en azından benim için.

Ama bunu söylemiyorum yoksa yüzleşmek zorunda kalacağım bir gerçek haline gelecek. "Sahip olduğumuz şey," diyorum sessizce.

"Yani aramızda bir şey var. Ben de senin tipin olmadığımı sanıyordum." "Alaycı olmana gerek yok."

"Çünkü senin olayın bu mu?"

"Kes şunu."

Gözleri kararıyor. "Bu kelimeyi sevdiğimi biliyorsun."

Kan yüzüme ve boynuma pompalanırken midemin tabanı büzüşüyor. Kendisini anlatması karşılığında bana olanları anlatmamı istediği geceden beri Sebastian canavar benliğini kim olduğundan ayrı tutuyor.

İlk kez yıldız oyun kurucu olarak karanlıkta ne yaptığımızı ima etti.

Bu bir ilerleme mi yoksa sadece... tehlikeli mi?

Boğazımı temizleyerek, "Hiç başkalarına zarar vermeyi düşündün mü?" diye soruyorum.

"Tabii ki var. Her zaman." "Neden harekete geçmiyorsun?"

"Çünkü bu bana bir etiket ve kötü bir ün kazandıracak."

"Ve bu çok mu kötü?"

"Soyadıyla birlikte anılınca öyle oluyor. Kimsenin benden şüphelenmemesi için iyi bir üne sahip olmam gerekiyor."

"Vay be." Park yerinden çıkarken elma suyu şişesini parmaklayarak koltuğumda rahatlıyorum. "Ne zamandan beri bu sonuca vardın?"

"İlkokuldaki bir çocuk burnumu kanattığı için bana zorba dediğinden beri. Oysa gerçekte ben onun oyuncağını kırmıştım. Beni dövdükten sonra kimse ona inanmadı çünkü dünyanın gözünde onun kötü bir ünü vardı ve ben kurbandım."

"Değildin."

Bir omzunu kaldırıyor. "Buna inandılar. Önemli olan da bu."

"Bu yaptığınız her şeyin hayal ürünü olduğu anlamına mı geliyor?" "Bir dereceye kadar."

"Yani... senin gerçek benliğin canavar mı?"

Gülümsüyor, yırtıcı bir gülümseme. "Kafanda bana böyle mi sesleniyorsun?" "Sadece soruya cevap ver," diye geveliyorum, iliklerime kadar utanıyorum.

"Tamamen o olduğumu söyleyemem. Tıpkı senin her parçanın av olmadığı gibi."

"Bana öyle mi diyorsun?" "Bu ya da oyuncak."

Nedense bu bana garip ya da aşağılayıcı gelmiyor. Seks sırasında isim takmaktan hoşlanırım ama bu farklı hissettiriyor. Neredeyse gizli dilimiz gibi.

Sebastian'a bakıyorum. Ona ve mankenlere taş çıkartan yontulmuş güzelliğine gerçekten bakıyorum. Onun gibi biri neden bu ahlaksızlığı yapsın ki? Okulda dayak yiyen çocuğu canavara dönüştüren neydi?

"Bu iki yönünüzü tamamen ayrı mı tutuyorsunuz?" diye sordum.

"Belki."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Cevap sizin cevabınıza bağlı." "Neye cevabıma?"

"Sana ne oldu?"

Parmaklarım titriyor ve pipeti meyve suyu şişesine sıkıştırıp uzun bir yudum alıyorum. "Ben babasız doğdum ve... bu beni mahvetti. Küçükken diğer çocuklara bakar ve bir babam olmasına izin vermediği için annemden nefret ederdim. Sonra beni döllenme kliniklerinden birinde doğurmuş olabileceğini ve babasız olmam gerektiğini düşündüm. Bunun önemli bir şey olmadığını söyleyebilirsiniz. Bir babam olsaydı aynı olmayacağımı fark edene kadar ben de öyle düşünmüştüm. Belki de sadece bir bahane bulmaya ve normal olmaya çalışıyorum. Çünkü normal ailelerin başına kötü şeyler gelmez."

"Öyle." Sesi sessiz. "Annem ve babam fazla hırslı olmayan normal insanlardı. O kadar normal ve dürüstlerdi ki, yavan bir hayat yaşamak için büyükannem ve büyükbabamın yanından ayrıldılar ama yine de bir kazada öldüler. Normal olmak için çabalamak onları kurtarmadı. Belki de ölümlerini daha da yakınlaştırdı."

"Ben... üzgünüm."

"Neden?"

"Ha?"

"Neden üzgünsün?"

"Böyle durumlarda insanlar böyle demez mi?"

"Bunun arkasındaki duyguyu anlamıyorum. Onlar benim ailemdi ve artık onları düşünmüyorum bile. Onları tanımadığınız ve ölümleriyle hiçbir ilginiz olmadığı halde neden ölümleri için üzülesiniz ki?"

Oh, Tanrım. Daha önce şüphelenmiştim ama şimdi neredeyse eminim. "Empatiden yoksun olabilir misin?"

"Bir başkasının duygularını anlama ve paylaşma yeteneği."

"Tanımını istemiyorum. Hissediyor musun?"

"Sanırım değil."

"Bu... bir tür antisosyal özellik." "Bana öyle söylendi."

"Kim tarafından?"

"Sayısız terapistim ve amcam. **B ö y l e** olmamı istemiyorlar, ben de onlara empati kurduğumu düşündürmeyi başardım."

"Ama sen bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun? Senin önünde de rol yapmamı mı istiyorsun?" "Hayır. Bunu yapma."

"Güzel. Bunu planlamıyordum bebeğim." Gülümsüyor ama ben karşılık vermiyorum.

Zihnim onun hakkında binlerce teoriyle dolu. Kafamda canlandırıdığım Sebastian Weaver'dan tamamen farklı ve nedense bu versiyonu fanteziden çok daha fazla tercih ediyorum.

Kusurları bile onun çekici kişiliğine daha çok şey katıyor. O farklı, ama bu konuda özür dilemiyor.

O farklı ama sahte değil. Benim gibi değil.

SEBASTIAN

S Zaten kaçtığımız için Naomi'yi şeytan inime götürüyorum.
Şaka yapıyorum. Sadece benim dairem.

Ormanda onu kovalamayı sevsem de, evimin içinde onu mümkün olan her şekilde ayartmak istiyorum.

Evimin modern ortamını incelerken onun meraklı bakışlarını izliyorum. Her şey gri, siyah ve beyaz. Gerçi ben ondan önce dünyayı sadece bu renklerin iki ucunda görüyordum.

Her zaman bir çıkış seçeneği olduğundan emin olmak istercesine etrafını izlerken gözleri biraz daha açılıyor. Güvensiz doğası sevimli ama benim yanımdayken bundan kurtulması gerekiyor.

Sanırım bu zamanla olacak.

Buzdolabından bir şişe elma suyu alıp ona atıyorum. Yakalıyor, sonra birlikte televizyonun karşısındaki kanepeye oturuyoruz. Onu içime çekiyorum, ciğerlerimi zambak ve şeftaliyle dolduruyorum. Artık bir ilaç haline geldi, sürekli dozuna ihtiyaç duyduğum ama yine de asla doyamadığım bir ilaç

"Beni neden buraya getirdin?"

"Ne tür bir soru bu? Seni sikip atmak için tabii ki." Yanaklarını narin bir kızarıklık kaplıyor. "Kaba olmak zorunda mısın?"

"Benim işim kabalık."

Meyve suyundan höpürdeterek içiyor ve çenesini kaldırıyor. "Önce en yeni gerçek suç programını izlemek istiyorum."

"Cidden sikişmek yerine gerçek suçu mu seçiyorsun?"

"Herkesin farklı öncelikleri vardır," diye takılıyor, gülümsemesini saklamaya çalışıyor ve başaramıyor.

"O seri katillerle ve onları şeker gibi ürettikleri için Netflix'le konuşacağım."

"HBO Max de var. Ve Hulu." "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uzaktan kumandaya uzanıp Netflix'i açarken kocaman bir sırtışıla başını sallıyor. Kumandayı elinden alıyorum. "İddiaya girelim."

"Sen ve bahislerin. Şimdi ne olacak?" "Korkak bir kedi misin?"

Çenesini savunmaya geçer.

"Hayır!" "O zaman bunu kolayca kazanacaksın." "Neyi kazanacağım?"

"Gerçek suç yerine, bir korku filmi izleyeceğiz. Eğer çılgılık atar, gözlerini kapatır ya da saklanırsan, ben kazanırım. Bu da demek oluyor ki, sayısız orgazm içeren 'seni sikip atma' planımı uygulayacağız. Bunların hiçbirini yapmazsan, gerçek suçları izleyeceğiz. Bir bölüm izledikten sonra benim planıma geri döneriz."

Gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dışarıda kapalı bir insan olduğunu ama benimleyken duygusal bir kız olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Sadece *ben*.

Bahsi kabul ettikten sonra The Conjuring'i açtım. Owen'ın anlattıklarına göre bu şey amigo kızlardan birkaçını korkudan ağlatmış, bu yüzden işe yarayacağına inanıyorum.

Yine de izlemiyorum. Tüm dikkatim onun üzerinde.

Hâlâ meyve suyunu höpürdeterek içiyor ama zaman geçtikçe pipet orada duruyor ama meyve suyu yerine kendi tükürüğünü yutuyor.

Filmden gelen uğursuz müzik odayı dolduruyor, bu da birazdan ürkütücü bir sahne olacağı anlamına geliyor. Bir elimi yavaşça arkasına uzatıp kanepenin üzerinde tutuyorum. Atlama gerçekleşmek üzereyken omzuna dokunuyorum.

Naomi çılgılık atıyor, ayağa fırlıyor, sonra meyve suyu şişesini fırlatırken başını kucağıma saklıyor. Göğsü kalçama çarpıyor ve hızla yükselen nabzını hissedebiliyorum.

Kolumu sırtına doladığımda bir kakhaha patlattım. "Sen kaybettin, bebeğim."

"Canın cehenneme, tamam mı?" Ekranla göz teması kurmamaya dikkat

ederek bana bakıyor. "Bu hile yapmaktır."

"Ben buna sistemle oynamak
diyorum." "Pislik."

"Gerçek suç tapınağında ibadet eden biri için çok korkak bir kedisin."

"Aynı değiller." Hâlâ saklanmakta olan televizyonu işaret ediyor. "Şunu kapatabilir misin?"

"Belki de izlemeye devam etmek istiyorum."

"Sebastian!"

"Evet, bebeğim?"

"İstemiyor musun... biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Neden bana hatırlatmıyorsun?"

Naomi elini aletimin üzerinde gezdiriyor ve pantolonumun kumaşından olmasına rağmen sanki çıplak tenimi okşuyor gibi. Ereksiyonum canlanıyor ve o da bunu hızını arttırmak için bir teşvik olarak alıyor.

Başımı kanepeye yaslayarak inliyorum.

Dokunuşu hala ilk seferki gibi masum, ama şimdi daha keşifçi, meraklı. Hızlı öğreniyor, Naomi'm.

"Kapat şunu," diye mırıldanıyor nefes nefese bir ses tonuyla.

"Beni o güzel boğazının arkasından mı alacaksın?"

Dudaklarını yalıyor. "Eğer istersen."

"Seni becereceğim zaman beni güzelce ıslatacak mısın?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Beni zorlayacaksın." Alt dudağını ısırtıyor. "Lütfen beni yap."

Hay sikeyim.

Sadece o bana böyle şeyler sorar ve bunu erotik bir rüya gibi anlatırdı. Ne de olsa onun çılgınlığı benimkiyle örtüşüyor ve ben de bunu keşfettiğim için şanslı bir piçim.

Kumandayı bulmaya çalışırken içimden kısık bir inilti dökülüyor. Filmi kapattığım anda yüksek bir ses havada yankılanıyor.

İlk başta bomba falan olduğunu düşündüm. Ama tekrar geldi. Lanet kapı zilim.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Aç ağzını." "Kim olduğunu görmen gerekiyor mu?"

"Umurumda değil. Onlar gidecek."

Bir an için emin olamadı ama kemerimi çözdüm ve sikimi serbest bıraktım.

Naomi söz verdiği gibi beni boğazının arkasına götürdü.

Onu saçlarından tuttum. "İşte böyle. Güzel ve ıslak olsun."

Emerken ve yalarken gözleri benimkilerle buluşuyor, yanakları çukurlaşıyor. Onu dört ayak üzerine itmeme ve yerde hayvan gibi sikkeme iki saniye kaldı.

Bir 'Bip' sesinin ayırt edici sesi sessizlikte yankılanıyor ve donup kalıyorum.

Acil bir durumda dairemin şifresini sadece bir kişi biliyor.

Ve tabii ki, elinde çantasıyla oturma odamın eşiğinde belirdi. Önündeki manzarayı incelerken yüz ifadesi aynı kaldı. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

"Siktir, Nate." Naomi'yi vücudumla gizliyorum ki kızarmış yüzünü ya da sikimin etrafındaki dudaklarını görmesin. Nate de dahil olmak üzere herhangi bir erkeğin onun bu haline şahit olması isteyeceğim son şey.

Beni bırakıp kaçıyor, yüzü kızarmış.

Acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi içeri sokuyorum ve amcama, yani sik engelleyicisine ters ters bakıyorum. "Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kapıya ya da telefona cevap vermiyordun, ben de acil bir durum olduğunu düşündüm." Eleştirel bakışlarını Naomi'nin üzerinde gezdiriyor. "Gördüğüm kadarıyla farklı türde bir acil durum."

Yüzünü buruşturuyor, sonra ayağa kalkıyor. "Ben... Ben gidiyorum."

Onu bileğinden tutup yanıma çekiyorum. "Gitmesi gereken biri varsa, o da odur."

"Saçmalık." Nate evrak çantasını kanepenin üzerine bırakır. "Hadi yemek yapalım ve konuşalım."

"Ya da kapıdan çıkıp bizi yalnız bırakabilirsin?" Ben öneririm.

Beni görmezden geliyor ve Naomi'ye elini uzatıyor. "Nathaniel Weaver. Ben bu serserinin amcası ve bir nevi vasisiyim."

"Yirmi bir yaşıdayım. Bir vasiye ihtiyacım yok."

"Sana söylediklerine inanma. O inanıyor," diye fısıldıyor Nate büyüleyici gülümsemesiyle.

Naomi gülümseyerek onun elini tutar. "Naomi Chester. Sebastian ve ben... aynı kampüste okuyoruz."

"Televizyondaki kızın bir adı var," diyor Nate ve kız yine kızarıyor.

Ayağa fırlayıp onları ayırıyorum. Nadir bulunan nazik kişiliğini kullanmasından hoşlanmıyorum ve kızımın onu asla çekici biri olarak düşünmesini istemiyorum.

O benim amcam ve şu anda ondan nefret ediyorum.

Dava et beni. "Alçak herif kız arkadaşlarını eve getirmiyor."

"Biz gerçekten..."

"Öyleyiz," diyorum kararlı bir şekilde, sözünü keserek.

Nate sırtıyor ve ben onu tersliyorum. Piç kurusu karakterime aykırı davrandığımı biliyor ve bunu yaşamama izin vermeyecek.

"Hadi şu yemeği yiyelim," diyor ve mutfığa yöneliyor. "Elbette."

Naomi onu takip etmeye başlıyor ama ben onu yanımda tutuyorum.

"Benim tarafımda mısın yoksa onun mu?" Kulağına tısladım.

"Amcanla tanışmak istiyorum. Ayrıca kabalık ediyorsun," diye mırıldanıyor.

"Buraya dalarak kabalık eden o," diyorum yüksek sesle.

"Bunu duydum, Rascal."

"Güzel. Git o zaman."

"Hayır."

"Büyükanne seni görmek istediğini söyledi." "Söylenti."

"Ona kanıt olarak burada olduğunuzu gösteren bir resim göndereceğim." "Tصادüfi. Şimdi gel de bir işe yara."

Naomi usulca kıkırdıyor ve ben de onun yan tarafını dürtüyorum. "Neye gülüyorsun?" "Amcanla aranızda sevimli bir ilişki var."

"Ben buna 'o bir baş belası' ilişkisi diyorum."

"Yine de sevimli. Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor." "Ne şekilde?"

"İnsan, sanırım. Gerçek."

"Ancak siz her zaman gerçeksiniz."

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Seninleyken daha gerçeğim."

Onu yakalayıp Nate'i dışarı atmak için PDA'yı kullanamadan parmaklarımın arasından sıyrılıp mutfığa gidiyor.

Homurdanarak ve amcamdan nasıl kurtulacağımı düşünerek peşinden gidiyorum. Amcam ve ben şakalaşırken ve Naomi de şakalaşmaya katılırken, akşam yemeğini hazırlarken daha çok eğleniyoruz. Yemeğe oturduğumuzda, sanki

Eve.

Altı yaşındayken kaybettiğim.

SEBASTIAN

I Kampüste verilen neredeyse her partinin kalbiyim. İnsanlar herkesi davet etmek için benim adım kullanır.

Owen da bu gece öyle yaptı.

Ailesinin evini bir kulübe dönüştürdü ve hatta küçük bir servet ödediği modaya uygun bir DJ'i davet etti.

Blackwood'un olayı da bu. Eğer paranız varsa, bunu göstermek zorundasınızdır, böylece *IT kalabalığının bir parçası* olarak kabul edilirsiniz.

Bu bizim çevremizde yaygındır. Kendi büyükannem sırf arkadaşlarının önünde benimle övünebilmek için bana partiler düzenlememi söyler. Her zamanki konuşması şöyle bir şey olurdu:

"Sebastian'ın notları çok umut verici. Brian'ın okuldayken aldığı notlardan bile daha iyi."

"Futbol mu? O sadece bir hobi, dünyaya açılınca bırakacak. Sebastian...onlara profesörünle çelişerek nasıl *A* aldığını anlat."

Büyükannemin tekrar tekrar anlatmaktan hoşlandığı bir hikaye çünkü ona göre, beni bir Dokumacı yapan siyasi genlere sahip olduğum imzalanmış ve mühürlenmiştir.

Herkes benden partileri sevmemi beklerken, ben onlardan nefret ediyorum.

Ortaya çıkmamın tek nedeni, kimsenin beni bulamayacağı bir köşede kaybolmadan önce görünmek. Sonra karanlık, sapkın düşüncelerim bana saldırıyor ve genellikle kendimi akılsız eğlenceye katılmaya zorluyorum.

Ama bu gece değil.

Bu gece kanım kaynıyor ve kalabalığı araştırırken yumruklarım telefonumun etrafında sıkılı.

Onun
için.
Benim
oyunca
ğım.

Bugün onun peşinden koşmayı planlıyordum. Onu en son kovalamamdan bu yana bir hafta geçmişti, her konuşmamızda ipucu vermesine rağmen. Bana neden onu yakalayıp yere yatırmadığımı soruyordu.

Canavarı neden avın üzerine salmadığımı.

O bir mazoşist, Naomi'm. Sapkın oyunumuzdan sadece birkaç gün uzak kalınca kabuğundan çıkıp yalvarmaya başladı.

Onun ince yaklaşımlarını görmezden geldim ve bilgisizmiş gibi davrandım, oysa aslında bu gece için planlar yapıyordum.

Avın kovalanacağını bilmesi hiç de eğlenceli değil. Bunu beklemeye başladığını hissettiğim için vites değiştirmek zorunda kaldım.

Bütün hafta boyunca onu diken üstünde tuttum, annesi mutfaktayken gerçek suç programlarını izlerken ona bir öpücük ya da kirli bir parmak dışında neredeyse hiç dokunmadım.

Ben de her zaman bitirmesine izin vermezdim.

Ben sadece sırtırken o bana hem İngilizce hem de Japonca isimler taktı ve küfretti.

Onu sınırdan tutmayı ve her yaklaştığımda irkilmesini görmeyi seviyordum. Parmaklarım içine girdiğinde nefes nefese kalmasını ve orgazm olmamak için elinden geleni yaparken boğuk inlemelerinin sesini seviyordum.

Ama en çok sevdiğim şey, içinde taşma noktasına kadar yükselen beklentiydi.

Bu işkence seviyesine ulaşmak için çok fazla kenar gerekiyordu. Bu süreçte kendime işkence bile ettim, taşaklarım morardı. Şiddetli bir şekilde mastürbasyon yapmaya başladım, Naomi'nin amının onu tutarken beni boğduğunu hayal ettim. Koyu renkli saç tellerini parmaklarıma dolamayı, tozlu pembe meme uçlarını emmeyi ve onu yere yatırıp sikerken ellerimi kalçalarına sıkıştırmayı hayal ettim.

Ben göğüslerinin ırzına geçerken, o hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp amcığı benim için ağlayana kadar, onun yayılmış, bana karşı koyan görüntüsüyle mastürbasyon yaptım.

Ya da orgazm için nefes nefese kalırken bana bakan geniş, karanlık

gözlerinin görüntüsü.

Ya da amcığı sikimi boğarken altımda kıvranışının ve pençelerinin görüntüsü.

Ama bu sadece bir yere kadar sürebilirdi.

Bu gecenin canavar ve oyuncağa ait olması gerekiyordu. Ama Owen'ın partisine geleceğini hesaba katmamıştım. Sosyal hayatının her şeklini yok etmekte kararlıyken olmaz.

Lucy'nin sosyal medyada paylaştığı selfie'yi görene kadar neredeyse kendimi kaybediyordum.

Kalabalığın içinde onu gördüğümde neredeyse yine kendimi kaybediyordum.

Naomi sırtı tamamen çıplak kırmızı bir elbise giymektedir. Öndeki malzeme göğüslerini neredeyse hiç kapatmıyor ve göbek deliğini ortaya çıkaran altın bir halka ile karnından bağlı.

Çok seksi ve günahkâr görünüyor ve o elbiseyi üzerinden çıkarıp ağzına sokarak onu sikmek istiyorum.

Ama kafamda dolaşan tek düşünce bunlar değil. Bakışlarım ona doğru bakan ya da yanından geçerken dudaklarını yalayan her piç kurusuna odaklanmış durumda.

Derin bir nefes alıyorum.

Soğukkanlı olmak ve niyetimi toplum içinde asla belli etmemek üzere eğitildiğimden beri, duygularının kendisini ele geğermesine izin veren bir tip değilim.

Açık bir kitap olmak, hedef haline gelmenin kesin bir yoludur. Ve ben sadece bir avcı olmak için yaratılmışım.

O z a m a n neden her bir puştu yere serme fantezisi kuruyorum?

Owen, Josh, Prescott ve futbol takımından ve tezahürat ekibinden birkaç kişi, istila edilmiş sudaki köpekbalıkları gibi etrafını sarar.

Lucy ve Reina da var ama ben onları görmüyorum. Tek görebildiğim, kızıma böyle giyinmişken baktıkları için kesilmesi gereken sikler.

Kızım benim.

Bu düşünce karşısında duraksadım.

Naomi ne zamandan beri benim kızım oldu?

Bunca zaman boyunca tek düşündüğüm oynadığımız oyun ve en karanlık tarafımla uyumlu birini bulduğum için vurduğum büyük ikramiyeydi. Bunun ötesini hiç düşünmedim.

Bu bir yalan.

Onunla vakit geçirmeyi, aptal seri katiller ve takıntılı olduğu son podcast hakkında konuşmasını dinlemeyi dört gözle bekliyordum. Rock müziği bile beni etkilemeye başladı.

Bazen kanepede uyuyakaldığında, ne kadar huzurlu olduğunu izliyorum. Başını elinin üzerine koyarak cenin pozisyonunda yatmak gibi garip bir alışkanlığı var.

Birkaç hafta içinde onun hakkında diğer insanlardan öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Elma suyuna olan sevgisi, gerçek suçlara olan sağlıksız takıntısı, rock müziğe olan tutkusu, çocuk organizasyonları için gönüllü olduğundan beri adalet odaklı tarafı gibi.

Ve en önemlisi, kimsenin bakmadığını düşündüğünde ya da çizim yaparken ne kadar özgür görüldüğü.

Birini ne kadar çok tanırsan, ondan o kadar az hoşlanırsın derler. Benim için tam tersi.

Bu kıza deli gibi aşığım. Ve çarpık seks bunun sadece küçük bir parçası.

Çünkü seks olmasa bile, onu birkaç saat görmediğimde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum.

Belki de aşık olmak doğru kelime değil, çünkü istenmeyen ilgiyi ondan uzaklaştırmak için bir suçlu olmanın eşiğindeyim.

Gruba doğru adım atarken maskemi çağırıyorum. Naomi'nin arkasından yaklaşmaya özen gösteriyorum çünkü onu irkilttiğimde çıkardığı küçük soluk sesini seviyorum. Parmaklarımı onun dar amına soktuğum zamanki gibi.

"Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?" Josh'un ben yakındayken ona sorduğunu duyuyorum. "Kaptan yerine ben olmalıydım zaten."

Naomi'nin kaşları, küçük yüz hatlarını daha da küçülten ve solgun tenini daha da solgunlaştıran o yumuşak şekilde kıvrılıyor. Bazen oyuncak bebek gibi görünüyor.

Belki de bu yüzden onu kırmak için bir görevdeydim.

Ve onu tutmak.

"Ne demek sen olmalıydın?" diye soruyor ve Josh'u yere sermemek için kendimi zor tutuyorum. Görünüşe göre son zamanlarda intikam için ona yaptırdığım ekstra eğitim yeterli olmamış.

Oyunumu geliştirmeliyim.

Josh dilini çıkarır -ki yakında kesilecektir- ve dudaklarını yalar. "Ben olmalıydım."

"Sanki hiç şansın yokmuş gibi konuşuyorsun." Naomi'nin yanına kaydım ve bir kolumu hafifçe sırtının alt kısmına doladım. Onun

Pembe dudaklar yavaşça ayrılıyor ve başparmağımla çıplak tenini okşarken vücudunu kaplayan ürpertinin tadını çıkarıyorum.

Ama ona uzun süre bakmıyorum. Eğer baksaydım, bu şeyi şimdi ve burada onun üzerinden söküp almak isterdim ve sonra o Josh denen pislige -ve benzer düşüncelere sahip olan herkese- haddini bildirmem gerekirdi.

Bu yüzden insanların gözünü korkutan nötr ifademle onu sabitliyorum. "Bana uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kimsenin karşılık vermediği gergin bir kahkaha atar. "Bakın, Kaptan. Sadece şaka yapıyordum, dostum."

"Değildin. Onun göğüs dekoltesini süzerken dudaklarını yaladığında gözlerindeki parıltıyı gördüm. Bunu bir daha yaparsan dişlerini kafatasının arkasına sıkıştırır, sonra da onları taşaklarını koparmak için kullanırım."

Havada toplu bir soluk yankılanır ve ardından çok sayıda boğaz temizleme sesi duyulur.

Beni tehdit eden bir tip olarak tanımıyorlar. Geçmişte tehdit etmedim çünkü buna ihtiyacım yoktu. Sadece arka planda işlerimi hallediyordum, ister manipülasyon yöntemlerini kullanarak, ister gizli şiddet olaylarıyla paçayı kurtarabiliyordum.

Ama Josh denen herife haddini bildirmeliydim ki bir daha ona doğru bakmasın.

Naomi yanımda sertleşiyor ama sessizliğini koruyor. Owen beni dürtüyor ve fısıldayarak "Bu ne içindi lan?" diye soruyor.

Onu görmezden geliyorum, hâlâ tüm düşmanlığımı Josh'a yöneltiyorum. "Anlaşıldı mı yoksa bu tehditlere göre hareket etmeye başlamam mı gerekiyor?"

"Git başka bir yerde mağara adamı gibi davran," diyor Naomi ve bana dirsek atıyor. Sert ve ani bir hareketti, öyle ki arkasından tutuşum gevşedi.

Yanakları kıpkırmızı ve kalabalığı itip kakarken sert ve ölçsüz adımlar atıyor.

Josh'u gömleğinin yakasından tutuyorum ve fısıldarken gözleri açılıyor, "Bir daha benim olana bakarsan ya da ağzını açarsan, bu senin sonun olur. Arkanı kolla."

Onu itiyorum ve Naomi'nin gittiği yolu takip ederken Owen'ın itirazlarını ve Reina'nın nazlı gülümsemesini görmezden geliyorum.

İnsan kalabalığı o kadar büyük ki onu bulmak imkansız. Kıyafetleri içinde koşmak zor olsa bile.

Zihnim ters yöne gitmeden önce bir tur atıyorum.

Onu kovalayacağım ama kalabalığın içinden değil. Telefonumu alıp yazıyorum.

Sebastian: Havuz alanının etrafından dolaş ve batı kanadına git.

Mesajımı okuduğunu gösteren tik işareti hemen beliriyor. Cevabı bir saniye içinde geri geldi ve kelimeleri söyleyecek olsaydı sert tonunu neredeyse hayal edebiliyorum.

Naomi: Herkesin önünde bana bir et parçasıymışım gibi davranamazsın, seni lanet olası pislik.

Sebastian: O bir problemdi ve onunla ilgilenmek zorundaydım.

Naomi: Mağara adamı olarak mı?

Sebastian: Gerekirse.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Sebastian: Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi değil, bebeğim. Şimdi, bunu lanet bir olay haline getirmeyi bırak ve sana söylediğim yere git. Bu gece tüm kampüs çılgınlıklarını duyana kadar kışını yırtacağım.

Belki bu, o şerefsizin ona nasıl baktığını gördüğümde beri içimde yanan ateşi söndürür.

Yazdığını gösteren noktalar bir görünüp bir kayboluyor, sonra cevap gelmeden önce tekrar beliriyor.

Naomi: Ya istemiyorsam?

Sebastian: Belli ki biliyorsun yoksa büyüü bozardın.

Sen hala bir pisliksin.

Seninkilerle beni baştan çıkarmayı bırak. Şimdi git. Batı kanadına doğru yürü ve devam et.

Ben de oraya doğru gidiyorum, nefesim avın vaadiyle derinleşirken adımlarım uzun ve amaçlı.

Owen'ın ailesinin evi birkaç kanadı olacak kadar büyük. Kalabalık alandan çıkıp geniş bahçenin gölgelerine doğru ilerlerken yüksek sesli müzik yavaşça kayboluyor. Birkaç ampulden gelen küçük ışık bana evin kısıtlı bir görüntüsünü veriyor.

Mülkün bu kısmı Owen'ın ailesi tarafından nadiren kullanılıyor ve yalnızca ahırlardaki atlara binmeleri gerektiğinde yararlanılıyor.

Ama burada olmamızın sebebi bu değil.

Kışneme sesi havada yankılanıyor ve kısa bir süre sonra Naomi'nin elbisesinin kırmızı kumaşını fark ediyorum.

Yavaşça yürüyor, etrafını izlerken bakışları kayganlaşıyor. Bu korku ve heyecan dolu bakıştan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Güzel yüz hatlarına kazınmış. Dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor. Burun delikleri bile hafifçe parlıyor ama yarı karanlıkta görünmüyor.

Atlar tekrar kişniyor ve Naomi irkilerek elini göğsüne götürüyor.

Beni görmemesi için ahırların gölgesinde kalarak ona paralel bir çizgide ilerlerken sikim taş gibi sertleşiyor.

Sonunda onun üzerine atladığımda, sonra onu yere serdiğimde ve beni tarif ettiği mağara adamı gibi onu aldığımda buna değecek.

Sert parmaklarıyla daktilo yazarken telefonunun ışığı yüzünü aydınlatıyor, bakışları en ufak seste yer değiştiriyor.

Kısa süre sonra telefonum titredi.

Sonra ne olacak?

Sebastian: Ve sonra kaçarsın.

SEBASTIAN

I Büyükannem ve büyükbabamın, sırlarımdan herhangi birini ifşa etmeleri halinde ruhlarının karaborsada satılacağını belirten Gizlilik Sözleşmeleri imzalattığı terapistlerden herhangi birinin önüne otursaydım, bana şunları söylerlerdi

Başa çıkma mekanizmalarına ihtiyacım var.

Bakım.

Bilişsel davranışçı terapi. Grup
terapisi.

Terapistlerin deli kelimesini hecelememek için farklı melodilerle söylemeyi sevdikleri tüm iyi şeyler.

Sen farklısın, derlerdi. Farklı olmakta sorun yok.

Terapiden çıktığımda elimde kalan tek şey buydu.

Farklı olmak, ona nasıl davrandığıma bağlı olarak bir lütuf ya da lanet olabilir. Eğer bir kurban gibi davranırsam, olacağım tek şey bu olur.

Ancak saldırgan gibi davranırsam, işler başka bir yöne sapabilir.

Arındırma konusunda açık olamayacağımı erkenden anladım. İşte o zaman işler zorlaşmaya başladı. Şiddet patlamalarımı ancak büyükannem ve büyükbabam faaliyetlerimi fark edene kadar gizleyebilirdim.

Bu yüzden onları içime attım, ta ki iltihaplanıp mecazi anlamda iç organlarıma kanser gibi saldırana ve tedavisi olmayana kadar.

Ona kadar.

Ona emrettiğim için koşan kız. Çünkü o da en az benim kadar istiyor.

Çünkü onun da şiddet patlamaları var. Sadece, o şiddete maruz kalıyor. Bacaklarının onu geniş arazide taşımasına izin verirken yönü ne metodik ne de hesaplıdır.

Kanım damarlarımda sıcak bir şekilde pompalanıyor ve yıllardır yaşadığım iç sıkıntısı kayboluyor. Göğsüm daralıyor ama bacaklarım geriliyor ve onun arkasından koşuyorum.

Burun deliklerim alevleniyor ve kaslarım kovalamaca vaadiyle kaskatı kesiliyor.

Naomi ayağı yerdeki bir şeye takıldığında irkiliyor ama benim küçük oyuncağım durmuyor.

Durmuyor.

Ve *asla* arkasına bakmaz.

Tek derdi kaçmak olan mükemmel bir av gibi.

Elbisesinin her hareketinde kalçalarına yapışmasına rağmen hızlı. Temposu çılgınca ve düzensiz olsa bile.

Havaya sinen korkusunu içime çekiyorum ve gecenin sessizliğini bozan parçalanmış nefeslerinin sesini dinliyorum. Ana evden gelen müzik hala bize ulaşıyor, ama benim kontrollü hareketlerim ve onun çılgınca hareketleri yüzünden duymuyorum.

Naomi her şeyini veriyor. Asla yarım yamalak ya da iğreti bir kaçma girişimi değil. Vücudunun izin verdiği en yüksek hızda koşuyor.

Sanki hayatı için kaçıyormuş gibi.

Bazen gerçekten korktuğuna, içten içe tüm bunların olması gerekenden daha fazla ağırlık taşıdığına inanıyorum.

Bazen durmam için yalvardığında ve benden sürünerek uzaklaşmaya çalıştığında buna inanıyorum.

Bazen durmanın daha akıllıca bir seçenek olduğunu düşünüyorum. Ama yapmıyorum.

Asla.

Çünkü içimde atan şey, onun deyimiyle canavar, dizginlenemiyor. Ona tattırmamalıydı, çünkü şimdi tek istediği daha fazlası.

Bu ikimizi de mahvedecek olsa bile.

Güzel oyuncağım kısa bacaklarına rağmen hızlı ama ben daha hızlıyım. O koşmaya kararlı, ama ben onu yakalamaya daha kararlıyım.

Ayakkabılarımın sesi havada yankılanırken, onun peşine takılmam uzun sürmüyor. Kelimenin tam anlamıyla gıcırıyor ve bu beni

sınırsız şiddet arzusu.

Ve onu.

Onu evinin merdivenlerinde becerene kadar sahip olduğumu bilmediğim yeni bir dürtü.

Şu anda sadece şiddet dürtüsü hissetmiyorum. Naomi'yi becermek, ona sahip olmak ve çılgılık attırmak istiyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, göğüslerini emmek ve onun korku dolu ama heyecanlı ifadesini izlemek istiyorum.

Hızını artırıyor ve benden kaçabileceğine inanmasına izin veriyorum. Bir çıkış yolu olduğunu düşündüğünde avın tadı daha tatlı oluyor.

Öyle bir şey yok.

En azından benden değil.

Ve kesinlikle Naomi için değil.

Muhtemelen beni bu şekilde kaybedebileceğini düşünerek zikzak çizerek etrafımda dolanıyor. Sağ tarafını kapatıyorum ve Owen'la kısa bir süre önce ziyaret ettiğimiz kulübeye doğru yön değiştirmeye zorluyorum.

Gözleri küçük binaya takılınca irileşiyor, muhtemelen geniş bir arazinin köşesinde bulmayı beklemiyordu.

Bir anlık tereddütü onu alaşağı etmeye yetiyor.

Elim ileri fırlıyor ve ensesini kavıyorum. Çıkardığı korku dolu ciyıklama sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Zambak ve şeftali kokusu bile korkunun ilkel kokusuyla karışıyor.

Kıpırdanıp kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışırken uzuvları çırpınıyor ama nafi.

Benimle dövüşebileceğini düşünmesi çok şirin. Bunca zaman gücüm tarafından zahmetsizce bastırıldıktan sonra bile, asla savaşmadan yenilmedi.

Bir keresinde hoşuna gittiğini söylemişti.

Dövüş. Güreş. Pençeleme.

Canavarla oynamayı ve onu daha fazlası için kışkırtmayı seviyor. Ama en önemlisi, benim onda bıraktığım kadar o da bende iz bırakmayı seviyor.

Bileklerini kavrayıp arkaya doğru çekiyorum, sonra diğer elimi saçlarına atıyorum. "Tek kelime bile etme."

"Hayır... lütfen..." Dudakları her zamankinden daha fazla titriyor. Nabızı, onu ormanda bir ağaca yaslayarak becerdiğim son seferden bile daha sert atıyor.

Normal bir insan için bu kırmızı bir bayrak, geri adım atılacak bir şey olurdu, ama benim canavar yüzeye kükrüyor ve beni kontrol altına alıyor.

Tek gördüğüm

kırmızı.

Cildinde.

Amına.

Etrafındaki her yerde.

"Lütfen... *Lütfen*..." Sesi kesiliyor ve göz kapaklarında ıslaklık parlıyor.

"Kapa o lanet çene i . " Onu kulübenin içine ittim ve o

Tökezliyor, tekrar ayağa kalkmadan önce bacakları neredeyse onu bırakıyor.

Omzumla ışık düğmesine vuruyorum ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum. Onun için planladığım şeyin kesintiye uğraması istediğim son şey.

Naomi donup kalıyor, vahşi kara gözleri çevremizi inceliyor. Bakışları tamamen aynalarla dolu alanda geziniyor. Owen'ın annesi onları topluyor ya da öyle bir şey.

Oyuncağımın karanlık, büyüleyici gözleri karşımızdaki aynada benimkilerle buluştuğunda irileşmiş ve büyümüştü. Minyon dudakları aralanıyor ve onu nereye getirdiğimi yavaşça anladığında göğsü sertçe inip kalkıyor.

Ben konuşurken bakışlarım onu rehin alıyor. "Ben seni becerirken yüzünü izleyeceksin. Sikim o daracık amcığını doldurduğunda ne kadar ahlaksızlaştığına bakacaksın."

Başı hafifçe sallanıyor. Saçlarını tutmasaydım bunu fark edemezdim.

"Hayır...lütfen...lütfen...yapma..." Gözleri bana sözlerinden daha çok yalvarıyor. Genişlemeleri, taze dökülmemiş gözyaşlarıyla dolmaları. Gördüğüm en kırılabılır kadın gibi görünene kadar yumuşamaları.

Ve canavarımın gördüğü tek şey bu. Onu mahvetme ihtiyacı.

"Buraya bir sürtük gibi giyinerek geldin. Sana böyle mi davranılmasını istiyorsun? Amının döllerimle dolmasını mı istiyorsun?"

"Hayır..."

"Kıçına ne dersin?" "Hayır... lütfen..."

"O dar deliğine kimseyi soktun mu, benim pis sürtüğüm?" "Hayır..."

"Yani ilk aldığımda amın ne kadar bakirse o kadar bakire mi?" "Evet..."

"Bu sefer de benim için kanını akıtacak mısın?"

"Lütfen bana zarar verme... Lütfen... Dur..."

Bu bizim bir oyunumuz. Onun *lütfe*n, *hayır* demek *evet* demek, *lütfe*n ve onun *durması*

devam et demek.

Onu aşağı itiyorum ve dizleri yere çarparken nefesi kesiliyor. Sonra saçlarını serbest bırakıyorum ve kıcı havaya kalkacak şekilde kaldırıyorum. Arkasına bakmaya çalışıyor ama yarı görünen kık yanağına bir şaplak atıyorum. "Önüne bak. Kızarmış yanaklarına bak."

Uymadan önce yarım saniye tereddüt ediyor. Kısa süre sonra karanlık bakışları aynadan benimkilerle buluşuyor. Bilekleri arkada ellerimin arasında. Kürek kemikleri ve yanağı yere değerken kıcının yuvarlak toplarını hissediyorum.

Ne zaman nefesini içine çekse ya da miyavlamaya benzer bir ses çıkarsa, dokunuşum daha sert ve daha talepkâr hale geliyor.

Külotunu yırtıyorum ve tatlı uyarılmışlığını içime çekiyorum. Uyumlu olduğu zamanlardan ya da evinde parmaklarımı amına soktuğum zamanlardan farklı kokuyor.

Şimdi daha güçlü, daha baştan çıkarıcı. Daha fazla...dehşet verici.

Kıcına vurdum ve irkildi, sonra sanki transa geçmiş gibi dövüşmeye başladı. Nasıl dövüştüğünü sikeyim.

Minik bedeni sarsılıyor ve bacakları beni taşaklarımdan tekmelemeye çalışıyor, külotunun lastiği kalçalarının etrafında kırmızı çizgiler bıraksa bile.

Onu daha sıkı tutup ona kimin sözünün geçtiğini gösterirken sikim kotuma karşı taş gibi sertleşti.

Ona bir şaplak daha attım ve sarsıldı, boğazından bir hıçkırık koptu ve duvarlara çarptı. "Dur... lütfe"n."

Elim onun sert et küresine yaslanıyor ve iniltiye benzeyen bir ses onun sızlanmalarına karışıyor. "Lütfe"n... Lütfen..."

"İşte bu kadar. Bunun için bana yalvar. Amını sikimle doldurmam için yalvar." Gözleri aynadan benim çakmaktaşlarıma kilitlenince genişliyor.

Gözlerimdeki manik bakışı, tamamen terk edilmişliği ve daha fazlasına olan lanet olası ihtiyacı tanımlıyorum.

Ondan daha

çok. Bundan.

Tırnaklarım, nefesi kesilene kadar etinin yumuşaklığına sertçe batıyor.

"Yap şunu.

Yalvar."

"Ne?"

"Bu gece iyi bir sürtük gibi yalvaracaksın. Söyle, lütfen deliklerimi dllerinle doldur."

Başını sallıyor ama tereddütlü, hatta kayıp. Ama bir Şey yalan söylemiyor. Bana odaklanırken yanaklarının kızarması.

"Bunun için yalvar Naomi."

Dudakları aralanıyor, muhtemelen berbat fantezimiz sırasında ilk kez onun adını kullandığım için.

Kovalamaca sırasında farklı insanlar olduğumuzu söyleyen bir çeşit söylenmemiş kuralımız var. Ben canavar, o ise oyuncak.

Ben canavarım, o da av.

Ama bu gece bunların hiçbiri umurumda değildi.

Belki de günah kadar seksi elbisesinin içinde nasıl göründüğünden ya da vücudunun nasıl daha sıcak hissettirdiğinden dolaydır. Ya da belki beynimin bir yerinde, o çoktan daha fazlasına evrilmiŐtir.

Berbat seks bir zamanlar aramızdaki tek bağı, ama Şimdi sahip olduğumuz her Şeyle el ele gidiyor.

Görünmez kuralı çiğnemek yapılacak en akıllıca Şey olmayabilir, ama daha az umursayamazdım.

Belki o da daha az umursamıyordur, çünkü "Lütfen..." diye fısıldamadan önce dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlar.

"Lütfen ne? Lanet kelimeleri söyle."

"Lütfen doldur beni."

"Ne ile?"

"Dln... Lütfen beni dlnle doldur."

Sikimi serbest bırakacak akla nasıl sahip olduğumu bile bilmiyorum. Tek kaydedebildiğim, ıslak sıcağının içine girerken çıkardığı inilti. Sırlıklam ama sonuna kadar girdiğimde yüz ifadesi değiiyor.

Onu incitmek hoşuma gidiyor. Vücudu doğıal olarak benimkine boyun eğıyor ve beni daha da sertleŐtiren küçük sesler çıkartıyor. Hem hayranlık hem de acı ifadelerine doyamıyorum.

Ya da onu.

Çünkü her Şey bununla ilgili.

Onu.

Benim sapkın drtlerimle başlamış olabilir, ama kısa süre sonra bunlar onun fantezileriyle karıştı ve Şimdi sadece birbirimizin ahlaksızlığından beslenen iki berbat ruhuz.

Biz karanlıkla barış yapmış iki canavarız.

Ona vururken içimden hayvani bir inilti dökülüyor. "Yalvar, Naomi. Daha fazlası için yalvar bana."

"Lütfen... onu bana ver. Lütfen..." Geriniyor, iniliyor ve nefes nefese sesi şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

"Daha sert mi?"

"Evet...evet...evet...canımı yak...sık

beni..." "Daha sert mi?"

"Evet!"

"Böyle mi?" Neredeyse sonuna kadar geri çekiyorum, sonra parmağım kıcına girmeye zorlarken tekrar içeri giriyorum.

Amcığı beni boğarken orgazm çığlıkları atıyor.

"Evet...evet...lütfen...lütfen...daha fazla!"

"Bu dar deliği de yırtmamı ister misin, benim pis fahişem?"

Oraya ilk giden ben olayım diye uzatmamı ister misin?" "Lütfen!"

Onun evet demesinden ya da benim sert, özür dilemeyen tarafım için yalvarmasından zevk alacağımı hiç düşünmemiştim ama aletim onun içinde kalınlaşıyor. Sadece sesini duymak bile benim için yaratılmış bir afrodisyak.

Sadece ben.

Bir parmağımı daha sularıyla kaplayıp daracık deliğine sokuyorum. Yerden doğruluyor, sırtı kamburlaşıyor ama orgazmını yaşarken tamamen çaresiz.

Arka deliği parmaklarımın etrafında kasılıyor, sinirlerden oluşan sıkı halka beni içine çekiyor.

"Yapamam... lütfen..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Amıma çok büyük giriyorsun... Seni oraya sığdıramıyorum..."

Bileklerini serbest bırakıyorum ve dirseklerinin üzerine düşüyor, ama kaçmaya çalışmak yerine tökezleyerek yerine geri dönüyor.

Sesimin tonu düşüyor ve ben konuşurken ondaki ürpertiye hissediyorum. "Sence umurumda mı?"

Sanki mümkünmüş gibi, hem amcığı hem de kıcı etrafımda sıkıştı ve bu şansı üçüncü bir parmağımı sokmak için kullanıyorum, bu sefer daha yavaş, onu kendi sularıyla yağıyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Naomi'nin çığlığı hem zevk hem de acı dolu.

"Aletimi içine alabilmen için seni gerdiğimi hissediyor musun?"

Başını eğiyor ama ben onu saçlarından tutuyorum, parmaklarımı ve sikimi içinden çekerken parmaklarım kafa derisine giriyor. "Sunabileceğin her deliğe sahip olduğuma bak."

Gözleri yaşlarla doluyor ama ben onun dar deliğine girerken yüz hatlarını tam bir coşku ifadesi kaplıyor.

"Oh, lanet olsun..." Taşaklarım kışının yanaklarına çarparken alt dudağımı ısıyorum.

Naomi neredeyse kulak zarımı patlatacak kadar delici bir sesle bağırıyor. Gözyaşları perişan ifadesini yıkarken yüzü kıpkırmızı kesiliyor.

Sert sırt kasları etrafımda gerilirken bir an duruyorum.

"Yapma... Durma." Nefes nefese kaldı, sonra ağzından kaçırıldı,

"Durma. Lütfen durma!" "Durmayı planlamıyordum."

Hıçkırıklara boğulmadan önce yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor.

"Becer beni... daha sert becer beni, Sebastian."

Bana iki kez sormasına gerek yok.

Daha önce hiç hissetmediğim bir çılgınlıkla ona doğru sürüyorum.

Sadece ben ve onun olduğu bir yer.

Canavar ve oyuncak ya da oyun kurucu ve amigo kız olması umurumda değil.

Tek istediğim onun beni boğması, ağlaması, daha fazlası için

yalvarması. Sonra durmam için yalvarması.

Sonra tekrar daha fazlası için yalvarmak.

Taşaklarım her hamlede onun sert kışına çarpıyor ve sesi kısılana kadar haykırmasına neden oluyor.

İçine boşaldığımda derin, gırtlaktan gelen hırıltılarım havayı dolduruyor.

Sonuna kadar boşalırken bunu düşünmüyorum bile, zevkten mi yoksa acıdan mı, hiçbir fikrim yok, miyavlayana kadar onu dölleriyle dolduruyorum.

Yine de kesin olan bir şey var. Bu gece aramızdaki bir çeşit cam duvarı yıktık. Daha önce görünmez olabilirdi ama her zaman oradaydı ve çok derine inmemizi engelliyordu.

Çok çığ.

Çok sert.

Artık bizi durduracak hiçbir şey

yok. Kendimizi bile.

NAOMI

T Burada gerginlik var, bir de az önce ne olduysa o var.
Birkaç hafta önce, böyle bir şeyin benim gerçekliğim olacağını hayal bile edemezdim. Bu ahlaksızlık seviyesine ulaşacağımı sadece gerçek suç programlarında izledim.

Ama bu farklı.

Sebastian ve benim sahip olduğumuz şey, seri katillerin sahip olduğu bazı sapkın cinsel davranışlardan daha tehlikeli.

İnsanları incitmekle ilgili fanteziler kurmuyoruz; o beni incitmekle ilgili fanteziler kuruyor, ben de onun tarafından incitilmekle ve onun kaba arzularına konu olmakla ilgili fanteziler kuruyorum.

Muhtemelen bu kadar basit değildir, değil mi?

Çünkü ne kadar sapkın olursak olalım, hala daha fazlasına susamış durumdayız. Ben öyle olduğumu biliyorum.

Akira'yı ve kimseye zarar vermek için kullanmadığım fantezilerim için beni yargılayan herkesi sikeyim.

Nefes alış verişimiz düzeldikten sonra Sebastian'ın beni yerde bırakıp bir daha geri dönmemesine hazırım. Bu onun çalışma şekli ve isim kullanmak bunu değiştirmeyecek.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Ayakta durmaya çalışıp Luce'a beni eve götürmesi için yalvarırken, güçlü kollar beni sararak olduğum yere hapsediyor.

İrkiliyorum, denge için Sebastian'ın güçlü omuzlarını kavrarken dudaklarımdan küçük bir nefes düşüyor.

Beni aşağı indiriyor, böylece ikimiz de ancak ikimize de uyan küçük bir halının üzerinde yatıyoruz. Beni daha yakına çekiyor, böylece göğsüne uzanıyorum ve sabit kalp atışları tam kulağımın altında.

Nabızı bile onun kadar güçlü. Sabit, güçlü ve çekici.

Parmak uçları kürek kemiğimi sabit bir ritimle okşuyor. Odanın karşısındaki aynada ikimizin bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Görüntü, kıcıımı vahşice ve geri çekilmeden aldığı zamankinden farklı.

İkimizi de soyduktan sonra çırlçıplak kaldık. Dağınık kıyafetlerimiz yerde bir karmaşa oluşturuyor. Ama güçlü vücudu etrafımda kaşık gibi dönerken odaklandığım son şey bu. Sanki koşmamı yasaklıyormuş gibi bacağını benimkinin üzerine atıyor.

Ya da belki yakınlık arıyordur.

Ama bu hiç mantıklı değil. Anlaşmamız başından beri açık ve netken neden böyle bir şey yapsın ki?

Birbirimizi kullanıyoruz, hepsi bu, değil mi?

Daha sonra beni takip ediyor, ama bu sadece biraz zaman geçirdikten sonra oluyor. Yarım saat ya da birkaç dakika bile olsa.

Canavarın tanıdığım adama dönüşebilmesi için aramıza her zaman biraz mesafe koymamız gerekiyor. Ayaklarına kapanan ve sabah rutinini bile bilen bir hayran sayfası olan yıldız oyun kurucu.

Onu sosyal medyada takip ettiğimden falan değil. O kadar çaresiz değilim.

Kapa çeneni, Naomi.

Her neyse, Sebastian ilk kez işini bitirdikten hemen sonra yaklaştı.

Belki de hala canavardır.

Belki de bana eziyet etmeyi bitirmemiştir.

Bir tur daha vaadi göbeğimin zonklamasına neden olsa da, buna dayanabileceğimi gerçekten sanmıyorum. Kıcıımdaki ve hatta amımdaki acıyı şimdiden hissedebiliyorum. Eve gidip biraz yağ sürmem lazım.

Ve evet, bu deli herif beni kovalamaya başladığından beri bunlardan bir koleksiyonum var.

"Ne yapıyorsun?" Aynadaki yansımasına bakarak mırıldanıyorum.

Sebastian, sanki anatomisiyle ya da benimkiyle ilgili bir şeyi yeniden öğreniyormuş gibi, parmağını omzumda ileri geri hareket ettirerek büyüleniyor. "Ne tür bir soru bu?"

"Basit bir tane. Sen... şu anda burada olmamalısın."

"O zaman nerede
olmalıyım?" "Bilmem...
dışarıda?"

"Yani bir tür "bam-bam-sen-benimsin" mi istiyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi."

Parmakları omzumdan köprücük kemiğime doğru ilerliyor ve boğazıma dolanıyor. Sıkı tutmuyor ama tehdit orada. Sesindeki ince düşüş bile ruh halinin bir göstergesi. "Gitmeme ya da kalmama sadece ben karar veririm, o yüzden buna alışmaya ne dersin bebeğim?"

Bana bebeğim diyor, yani şu anda canavar modunda olamaz.

"Bunu nasıl kaldırabilirim?" Alay ediyorum.

"İyi bir kız gibi."

"Bana öyle deme."

"Sana iyi bir sürtük denmesini mi tercih edersin?"

"Kes ş u n u ." Yanaklarım yanıyor. "Dışarıda bana sürtük denmesinden hoşlanmıyorum... bilirsin işte."

"Bunu biliyorum." Tutuşunu gevşetiyor ama nabız noktasını parmaklarken beni bırakmıyor.

"Nereden... biliyorsun?"

"Vücut dilini okuyabileceğim kadar uzun süredir birlikteyiz. İnsanlar hakkında fark ettiğim ilk şey bu."

"Neden?"

"Hmm." Sesi dalgın, derin düşüncelere dalmış gibi. "Sanırım bana dünyaya nasıl bir imaj yansıttığım konusunda dikkatli olmam öğretilmişti için böyle."

"Ve bu size insanların beden dilini öğrenme fırsatı mı verdi?"

"Evet."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle. İnsanların basit bir hareketle kendileri hakkında ne kadar çok şey ifşa ettiklerini bilerseniz şaşırırsınız. Bir burun sürtme, terli eller, kıpırdanma ya da bir kişiye uzun süre bakmak bile bana ruh halleri hakkında ipucu verir."

"Sadece bir ipucu mu? Neden resmin tamamı değil?"

"Çünkü asla yeterli değildir. Kıyafetleri, duruşları ve konuşma tarzları onu tamamlayan şeylerdir. Genellikle bir kişinin dost mu düşman mı olduğunu anlamak için tek bir görüşme yeterli olur."

"Hangi kategorideydim?" Alay ediyorum.

Ancak Sebastian'ın ifadesi boş. Sadece çatık kaşları, kafa karışıklığı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin göstergesi. Ya da belki de hoşnutsuzluk.

"İkisi de değil," diyor sessizce.

"Sahip olduğunuz kategorilerin sadece bunlar olduğunu sanıyordum. Bilmem gereken başka kategoriler de var mı?"

"Henüz değil."

"Hadi ama, bu hiç adil değil."

"Hiçbir zaman o nörotipik kategoriye ait olduğunu iddia etmedim." "İnsanları okuduğun için mi?"

"Çünkü kötü olanlardan kibarca kaçınıyorum." "Sen de kötü değil misin?"

"Duruma göre değişir." "Ne gibi?"

"Örneğin tehdit edilmek."

"Seçici becerileriniz göz önüne alındığında, tehlikeyi önleyebilirsiniz. Dedektif olmalısın."

"Asgari ücret için uzun saatler mi? Hayır, teşekkürler." "Gördüğüm kadarıyla açgözlüsün de."

"Açgözlü değilim. Sadece değerimin farkındayım. Beni hiçbir yere götürmeyecek bir kariyerin peşinden gitmek IQ'ma hakaret olur."

"Yani insanların adalete ulaşmasına yardım etmek hiçbir yere götürmüyor mu?" "Adalet tanımınıza göre değişir."

"Birden fazla mı var?"

"Elbette. Adalet denince aklınıza ne geliyor?"

"İnsanlar yaptıklarının bedelini ödemeli." "Bu çok basit."

Omzuna vurdum. "Peki senin basit olmayan görüşün nedir?"

"Adalet, güçlülerin yaptıkları yanlışların doğruluk örtüsü altında yanlarına kâr kalması için kurulmuş bir sistemdir. Barbarca yöntemlerini yasallaştırdılar ve kendilerini hala iyyinin her zaman kazanacağını düşünen saf aptallardan korumak için yasalar yaptılar. Tüm sistemlerde olduğu gibi, adaletle her gün oynanır, böylece gerçekler çarpıtılır ve masumlar, kararları verenler için uygun bir günah keçisi olmaktan başka bir nedenle haksız yere suçlanır."

"Vay canına. Ne kadar alaycı bir dünya görüşü."

Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Her konuda alaycı olduğun için bunu en iyi senin anlaman gerekir."

"Alaycı olmak beni alaycı yapmaz." "Senin

kara mizah anlayışınla, yapar." "Benim

kara mizah anlayışım yok."

Elini kaldırdı ve bana gösterdi. "Şunu görüyor

musun?" Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Yanlışlıkla mizahına dokunduğumda ellerimi kaplayan siyah." "Komik değil." Parmaklarımı onun yazısının üzerinde gezdirirken gülümsememle savaşıyorum.

dövme. "Bu ne anlama

geliyor?" "Zihnim benim

tek kafesim."

"Bu Güzel, özellikle birleştirilmiş ile ve Japonca bir. Biri sizin için tercüme etti mi?"

"Hayır."

"Yani kendiniz mi tercüme ettiniz? Bu çok etkileyici. Genelde insanlar üzerlerine yanlış şeyler dövme yaptırırlar. Japonca için konuşabilirim ama Arapça için de böyle olduğunu duydum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Japoncam doğru

mu?" "Mükemmel. Onları ne zaman

aldın?" "On sekiz yaşındayken."

"Keşke bir tane alacak kadar cesur olsaydım."

"Birlikte gidip aynı dövmeleri yaptıracağız."

Nedense bu fikir bana o kadar da çılgınca gelmiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken ona sarılıyorum. O kadar sıcak ki, sadece fiziksel olarak değil.

Onun hakkında yavaş yavaş öğrendiğim bir şey var. Dünyaya siyah beyaz bakıyor ama sanki griymiş gibi davranıyor. Bir bakıma, sahip olmadığı duyguları taklit ediyor ve ben bunu son derece büyüleyici buluyorum.

Bu bir savunma mı yoksa başa çıkma mekanizması mı? Ya da belki gerçekten antisosyaldir. Her halükarda, tek istediğim onun hakkında daha fazla şey öğrenmek, çünkü görünüşe göre, Bunca zamandır imajına aldanmışım.

Tekrar titrediğimde ceketine uzanıyor ve çıplaklığımın üzerine atıyor.

"Gerçi göğüslerini saklamak yazık olacak."

"Seks bağımlısı mısın?" Şaka yapıyorum.

"Olabilir. Kim bilir?" Sanki bu normal bir olaymış gibi bir omzunu kaldırıyor. "Şimdi, sevgili adaletinize geri dönelim. Ona hâlâ inanıyor

musun?"

"İnanıyorum. Ne ekersen onu biçersen anlayışına inanıyorum."

"Bu karma değil mi?"

"Adaletin nasıl tecelli ettiğinin bir başka şekli."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Adalete neden inanıyorsunuz?"

Dudaklarımı yalıyorum ve duvarlarımın yavaşça yıkıldığını hissediyorum. Belki de konuşmamızın bu kadar kolay olması ya da beni terk etmek yerine bana sarılmasını biraz fazla takdir ettiğim içindir.

Her halükarda, kelimeler beni düşündüğümde daha kolay terk ediyor. "Anaokulundayken bana zorbalık eden bir grup beyaz kız vardı. İçlerinden biri muz gibi sarı olduğumu söyler ve bana sık sık küfür ederdi. Annesinin, benim gibi sarı insanlar yüzünden babasının iş bulamadığını ve sürekli buraya geldiğini söylediğini anlattı. Sürekli iğnelemeler ve zorbalıklar nedeniyle, anaokulu öğretmenlerimi sevmeme rağmen artık okula gitmek istemiyordum. Dolabıma saklandım ve dışarı çıkmayı reddettim. Ama bir gün annem beni dirseğimden tutup dışarı çekti.

"Yanlış bir şey mi yaptın, Nao-chan?" diye sordu ve başımı salladığımda, "O zaman neden yapmış gibi saklanıyorsun?" dedi, ben de durumu büyük çirkin gözyaşlarıyla açıkladım. Kendimi çok haksızlığa uğramış, mağdur edilmiş hissediyordum ve bu beni sinirlendiriyordu. Annemin de duygularımı paylaşacağını düşünmüştüm ama yüzündeki sert ifade değişmedi ve bana şöyle dedi: 'Derinin rengi ya da geldiğin yer nedeniyle seni yargılayan insanlardan korkma. Onların gözlerinin içine bak ve burada kalacağını onlara eylemlerinle göster. Ben de öyle yaptım. Okula geri döndüm ve boyun eğmedim. Onlar saldırganlaştığında ben de aynı şekilde saldırganlaştım. Kısa süre sonra o kız ve arkadaşları ilgilerini kaybettiler ve beni rahatsız etmeyi bıraktılar."

Sebastian bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bu yüzden mi adalete inanıyorsun?" diye sordu.

"Sebebin bir kısmı bu. Diğer kısmı ise gerçek olmasına ihtiyacım olması." "Ne için?"

"Yani kendilerinden daha zayıf insanlara zarar verenler bedelini öder." Sonunda sesim kesiliyor ve bu onun gözünden kaçmıyor.

Bana bakıyor ve ben yutkunurken bakışlarımı indiriyorum. "Dokuz yaşındaydım ve o annemin erkek arkadaşıydı."

Kaskatı kesildiğini, kaslarının granit gibi sertleştiğini hissediyorum. Konuştuğunda sesi gergin ve kapalıdır, "Ne yaptı?"

"Annem gece geç saatlerde iş yapmak için dışarı çıktığında odama geldi. Genelde beni onunla yalnız bırakmazdı ve daha önce bana karşı bir hamlesi olmamıştı. Ama bir şekilde biliyordum, çünkü onun yanında kendimi rahat hissetmiyordum. Sanki doğru anı bekliyormuş gibiydi.

"O gece için. Hatırlıyorum... sanki bir kâbus görmüşüm gibi irkilerek uyandım ama hatırlayamadım. Bulanık görüşümün yavaş yavaş karanlığa, perdelerimdeki güneş motiflerine, kıvrımlarına ve karanlıkta başsız canavarlar gibi görünmelerine alıştığını hatırlıyorum. On iki yıl sonra bile o görüntüyü hiç unutmadım. Burun deliklerime keskin ve sert gelen alkol kokusunu da hatırlıyorum. Bu yüzden şimdi bile içmeyi pek sevmiyorum. Beynin böyle şeyleri hatırlaması garip, ama denesem de silemem.

"Küçük bedenimin üzerine ağır bir yükün tündüğünü ve ellerimin göğsümde ve bacaklarımın arasında gezindiğini fark etmem şaşkınlık içinde geçen birkaç saniyemi aldı. İkna edici bir ses bana sessiz kalmamı söylerken kusmak istediğimi hatırlıyorum, alkol kokulu nefesini kulağıma fısıldadı. Ama sonra... Her şeyin izini kaybettim. Karanlıktı, çok karanlıktı ve çığlıklar vardı. Sanırım onlar benimdi, en azından bir noktada. Yemin ederim kırmızı da vardı. Kan gibi. Yapış yapıştı, parmaklarıma ve yüzüme bulaştı ama oraya nasıl geldiğini hatırlamıyorum. Nasıl bayıldığımı bile hatırlamıyorum.

"Bir sonraki uyanışında annemin göğsüne yaslanmıştım, o da saçlarımı okşayarak usulca ağlıyordu. Onu ilk ve son kez ağlarken görüyordum. Annem dünyanın kendisinden bile daha güçlü. O tanıdığım en güçlü kadın ama bir çocuk gibi ağlıyordu. Bu duygulara karşılık veremedim çünkü o sırada hissettiğim şey keder değildi. Öfkeydi. Kör, çirkin bir öfke. Beni onunla bıraktığı için ona kızgındım. Sanırım o zamandan beri ona kızgınlım çünkü adalet yerini bulmadı. O pislikle bağlarını kopardı ve o da sanki benim hayatımı mahvetmemiş gibi hayatına devam etti. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdi, böylece avlayacak başkalarını bulabilecekti."

Sözlerimi bitirdiğimde gözlerimden yaşlar akıyor ve bu yaşlar tıpkı o gecenin anıları gibi canımı yakıyor. Ne kadar sisli olsalar da hala oradalar.

Hayaletli.

Alaycı.

İtiraf etmek istesem de istemesem de beni ben yapan Kırmızı Gece'dir.

Bu beni insanlardan, bağlanmaktan ve herhangi birinin yakınlaşmasına izin vermekten korkar hale getirdi.

Ve en önemlisi, sahip olduğum tek aileden ayrı büyümeme neden oldu. Annemden.

Parmağı boğazımı okşarken bile Sebastian sessizliğini koruyor.
Burnumu çekiyorum, uzun süre bekliyorum ve hiçbir şey elde edemiyorum. Çok mu fazla şey anlattım? Bir şekilde geri mi almalıyım?
"Adı ne?" diye soruyor sonunda.
"Neden soruyorsun?"
"Soruya cevap ver." "Sam."
"Sam ne?" "Miller."
Sam Miller."
Memnun olmuş gibi başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor, bakışları başka bir yerde kayboluyor.
"Neden onun adını öğrenmek istiyorsun?" "Sadece merak ettim."
"Sana söylediklerimden sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?"
Birkaç kez derin nefes alıyor. "Benim avım olmaktan neden hoşlandığını da anlıyorum."
"Benim ahlaksız olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" "Bence cesursun."
"Çocukluk travmalarının tekrarlanmasından hoşlanan biri nasıl cesur olabilir?"
"Hoşunuza giden tekrarlar değil."
"Belli ki hoşlanıyorum."
"Hayır. İsteddiğiniz zaman bitirebileceğinizi bilmek hoşunuza gidiyor. Durum üzerinde kontrolünüz varken ne istediğinizi fark etme konusunda cesursunuz. Yani bir bakıma, o zamanlar sahip olacak kadar şanslı olmadığınız güce sahip olmaktan hoşlanıyorsunuz."
Dudaklarım aralandı. "Sen... insan okuma tekniğini benim üzerimde mi kullanıyorsun?" "Her zaman kullandım, Tsundere."
Boğazımı temizliyorum. "Söylediklerinin doğru olduğunu varsayalım..." "Numara yapmak yok. Sen ve ben öyle olduğunu biliyoruz."
"Tamam. Olaya bir de bu açıdan bakalım. Eğer ben kontrol için bundan hoşlanıyorsam, sen neden hoşlanıyorsun?"
"Hakimiyet için."
"Ama istediğim zaman bitirebilirim." "Ama yapmazsın."
"Yapabilirim."
"Ama sen yapmazdın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen de en az benim kadar buna bağımlısın. Sesin kısılana ve onuncu orgazmında hıçkırma hıçkırma ağlayana kadar sertçe becerilmeye bayılıyorsun."

"Bu... hala kelimeleri kullanabileceğim anlamına geliyor."

"Yapmayacaksın, çünkü bunun aramızdaki bağı yok edeceğini biliyorsun."

"Dur tahmin edeyim. Bu tür bir tahakkümden hoşlanıyor musun?"

"Seni yere atıp en yakın cismin içine soktuğum dışında, evet. Ama hepsi bu değil."

"Şiddet ihtiyacın mı?"

Başını sallıyor. "Ailemi kaybettiğim kazadan sağ k u r t u l a n tek kişi olduğumdan beri bu bende var."

"Özür dilerim."

"Sana elinde olmayan şeyler için özür dilemeyi bırakmanı söylemiştim."

"Bu benim doğamda var. Hepimiz senin gibi duygusuz, sadece şiddet söz konusu olduğunda hisseden kasalar olamayız."

"M e s e l e de bu." Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Şiddet dürtüm senden sonra daha az önemli hale geldi."

NAOMI

Y Çok heyecanlandığınızda kıpırdamadan duramadığınız o duyguyu bilir misiniz?

Parmaklarınız bir şey yapmak için sıkılıp sıkılıp açılmaya devam ettiğinde ve parmaklarınızın gücünden kusacakmış gibi hissettiğinizde

Bu duygular?

Şu anda ben buyum.

Aşağı inerken basamakları atlıyorum. Sabah hazırlanırken bangır bangır çaldığım bir rock şarkısının melodisini mırıldanıyorum.

Bugün kulaklıklarımı odamda bıraktım ve hatta pembe beyaz çizgili kısa bir elbise giydim. Annem bunu bana iki yıl önce doğum günüm için yapmıştı ve ben hiç giymemiştim. Bu kadar neşeli bir şeyi takdir edeceğimi düşünmesine bile kızmıştım.

Bugün, aydınlık havasındayım. Mutluluk için sanırım.

Dün geceden sonra, şu anda ne hissettiğimi tarif edecek başka bir kelime yok. Sadece Sebastian'la samimi bir konuşma yapmakla kalmadım, aynı zamanda dikişlerimi söktüm ve o kırmızı geceden bu yana ilk kez göğsümden bir yükün kalkmasına izin verdim.

Terapistler sayılmaz. Anneme karşı olumsuz duygularımın zehirli olduğunu düşünüyorlardı. Sahip olabileceğimiz anne-kız ilişkisini yok ettiğimi düşünüyorlardı. Bunun için beni gizlice yargıladılar ve ben de gizlice annemin onların yüzlerine yansıdığını gördüm.

Ancak Sebastian öyle yapmadı. Bana ucube ya da mantıksız demedi. Anladı.

Sadece bu da değil, bana kendisi hakkında da bir şeyler anlattı. Partiye geri dönmek yerine konuşmaya devam ettik. Ben, babam hakkında ve nasıl bir

Sırf bana büyük ihtimalle öldüğünü söyleyebilmek için onu bulmaya çalıştım. Sebastian bana amcasından ve büyükannesi ve büyükbabasına karşı nasıl bir güç mücadelesi verdiklerinden bahsetti.

Nathanial Weaver onunla tanıştığımdan beri ilgimi çekti. Sadece soğukkanlı ve sakin biri değil, aynı zamanda Sebastian'ın yüksek bir kaide üzerinde tutacak kadar saygı duyduğu tek kişi gibi görünüyor.

Saygı diyorum çünkü onun umursama yeteneğine sahip olduğunu sanmıyorum. En azından kelimenin geleneksel anlamıyla. Ama bu bile ona duygusal olarak daha önce kimseyle olmadığım kadar yakın hissettiğim gerçeğini kutlamamı engellemiyor.

Lucy bile dağınıklığının ne kadar derin olduğunu bilmiyor. 'Baba sorunlarımın' farkında ama 'anne' sorunlarımın farkında değil. Her zaman anneme bakıyor ve onun güçlü, bağımsız bir kadın olduğunu, kendisinin de bir gün öyle olmak için çabaladığını söylüyor.

Bu da bizden biri yapar.

Dün gece eve geldikten sonra o kadar keyifliydim ki oturup ben de bir mektup yazdım. Bu sefer gönderdim.

SEVGİLİ AKIRA,

Sızlanmamı ya da sorunlarımdan bahsetmemi dinlemek istemediğini söylediğini biliyorum ama dinleyeceksin. Ya bununla başa çık ya da bana yazmayı bırak.

Ama bunu yapsan bile, bu benden kurtulacağın anlamına gelmez. Fark etmediysen diye söylüyorum, bana ve maskaralıklarına takılıp kaldın. Tekrar söylüyorum, bununla başa çık, seni huysuz pislik.

Benim sadece hayatı zormuş gibi davranan biri olduğumu ve harekete geçmekten çok sızlandığımı söyledin. Haklı olabilirsin, ama siktir git, Akira.

Kendinizi iyi hissetmenizi sağladığı için beni yargıladığınız ve ayıpladığınız için canınız cehenneme. Sen ahlak polisi misin? Yoksa kendi sapkınlığını denemekten mi korkuyorsun? Ve bana hiç olmadığını söyleme, çünkü bir kez nefes oyunu pornosundan bahsettin ve bu bir fetiş olamayacak kadar spesifik. Ama aynı şeyden zevk alan birini bulmak yerine, muhtemelen sadece sahnelenmiş pornolara mastürbasyon yapıyorsun.

İstediyimi elde ettim diye zavallı ve hasta olduğumu ima ettiğin için siktir git.

Kafadan çatlak olan sen olduğun halde iki yetişkinin rızasıyla yaptığı her şeyin yanlış olduğunu düşündüğün için siktir git.

Çünkü ne var biliyor musun? İstediğim şey için ayağa kalkacak kadar cesurum. Kaçmak yerine korkunç fırtınanın ortasına daldım ve onu kucakladım. Sen ne yaptın?

Kaleminizin arkasına saklanmanız ve kendinize olan büyük saygınızı sağlamak için bana sataşmanız dışında.

Tahmin edin ne oldu? Özgüveniniz sadece şişirilmiş, tıpkı herhangi bir ahlaki pusulaya sahip olduğunuz düşüncesi gibi.

Ve hayır, Akira, ihtiyaçlarım söz konusu olduğunda böyle bir pusulam yok. Ve benim kadar sapık olarak tanımladığın kişi, beni yargılamayan tek adam.

Senin aksine, göt herif.

Git bir tılsım as. Yuki-Onna gece pencereden içeri girdiğinde ihtiyacın olacak.

AŞKIN TAM TERSİ,

Naomi

MUHTEMELEN SERT BİR CEVAP GÖNDERECEKTİR AMA UMURUMDA DEĞİL.

Bu noktada. Akira'nın ya da bir başkasının bana yanlış bir şey yaptığını söylemesine izin vermeyeceğim. Dün gece Sebastian'la aramızda olanlardan sonra olmaz.

Ve bu sadece kendime sürdüğüm yağların sayısına ya da banyoda geçirdiğim saatlere rağmen bugün nasıl komik yürüdüğümle ilgili değil.

Bu, hem fiziksel hem de zihinsel olarak ne kadar tatmin olduğumla ilgili değil.

Aramızda bir köprü kurulduğu gerçeği. Önceden sadece canavar ve av olmaya zorlanıyorduk.

Şimdi durum farklı.

Şimdi aramızda yeni bir duygu filizlendi ve bunu keşfetmek için her türlü niyete sahibim. Mükemmel bir ruh hali içinde uyanmamın bir nedeni de bu.

Tek istediğim okula gitmek ve onun yüzünü görmek. Belki onu öpmek de.

Belki antrenmanını izleriz.

Belki onu kışkırtırım da beni kovalar.

Oturma odasından gelen tartışma sesiyle düşüncelerim dağılıyor.

İki erkek sesi sözünü kesmeye çalışırken annem hızlı hızlı konuşuyor. Annem çalışanlarını sürekli toplantılara getirdiği için genelde evde insan sesi duyduğumda gözümü bile kırpmazdım.

Hepsinin Japonca konuşuyor olması beni duraksattı. "Hayır dedim."

Annemin sesi her zamankinden daha sertti.

öfkesinin yüzeye çıktığını hissetti.

"Başka seçeneğiniz yok Sato-san," diyor bir adam biraz da boyun eğerek.

"Bir diğeri konuşuyor ve ses tonundaki sakinlik her nasılsa boynumun dibinde keskin iğnelerin patlamasına neden oluyor.

"Evimden defolun," diye bağıyor annem. "İkiniz de, dışarı!"

"Tıpkı yirmi iki yıl önce yaptığın gibi büyük bir hata yapıyorsun," diyor ilki. "Mantıklı ol, Sato-san."

"O soyadımı kaybettiğim gün o parçamı da kaybettim. Artık Chester'ım ve ne senin ne de *onun* tarafından korkutulmayacağım. Ona kaçtığımı günlerin sona erdiğini söyle. Beni duyuyor musun? *Bitti*."

"Bu pek akıllıca değil, Sato-san," diye vurgular ikinci adam.

"Soyadının Chester olduğunu söyledi." Gölgelemin arasından çıkıyorum, yumruklarım iki yanımda. Annemle farklılıklarımız var ama ona zorbalık eden herkesi döverim.

Her zaman hayattan daha büyük ve bir o kadar da korkutucu olan anneme kimsenin zorbalık yapabileceğini düşünmedim.

Üç çift göz bana kayıyor. Annem çılgına dönmüştü. İki adamınki en iyi ihtimalle düşünceli.

Biri kısa boylu ve yaşlı, otuzlu yaşlarının ortalarında. Diğeri daha uzun boylu, daha zayıf ve çok daha genç görünüyor, muhtemelen benim yaşlarımda. Her iki adam da Asyalı ve beyaz gömlekli koyu renk takım elbise giyiyorlar ve kravatları yok. Uzun boylu olanın siyah düğmeli küpeleri var ve yakasından boynunun yan tarafına doğru yılan dövmesine benzeyen bir şey görünüyor. Görünüşü ihtiyatlı, bir şekilde seri katil olduğu ortaya çıkan akıllı bir muhasebeci gibi. Beni taşları kırabilecek bir niyetle izlemesi içimi ürpertiyor. Bakışları diğerinden daha keskin. yuvarlak bir yüz ve donuk bir bakış.

Anneme yaklaşıyorum, böylece ikimiz de onlara bakıyoruz ve fısıldıyorum, "Kim bu insanlar?"

"Endişelenmen gereken kimse yok," diyor İngilizce, sonra Japoncaya geçiyor. "Hemen git yoksa 911'i arayacağım."

Kısa boylu olan aynı dilde "Yapabilseydin çoktan yapardın" diye cevap veriyor.

"Bizi rahat bırakmazsanız onları ararım," diyorum Japonca, bir yandan da telefonumu sanki bir silahmış gibi onlara doğrultuyorum.

Uzun boylu adam gülümsüyor, ama en iyi ihtimalle yırtıcı bir gülümseme. Belki de eğleniyordur.

Gözlerindeki parıltıyı ne şekilde okumam gerektiğinden emin değilim.

Bana elini uzattı. "Benim adım Ren. Tanıştığımıza memnun oldum,

Hito-" Annem bir sürtüğü kesmeye hazır bir anne ayı gibi önüme geçti. Sözleri gür ve derin. "Gidin. Şimdi."

"Büyük bir hata yapıyorsun," diyor kısa boylu olan ona.

Uzun boylu olan Ren, annemin üzerinden bakıyor, ki kısa boylu olduğu için bu hiç de zor değil, ve bana gülümsüyor. Hedef alınma hissi beni tekrar vuruyor. "Tekrar görüşeceğiz... Naomi-san."

Annem bir sopa -ya da daha iyisi silahını- kapıp onları vurmaya hazır görünüyor, ama onlar Japon görgü kurallarını mükemmel bir şekilde sergileyerek selam veriyorlar ve sonra kapıdan çıkıp gidiyorlar.

Ne annem ne de ben selam vermiyoruz, ki bu kabalık sayılır. Arabaları, siyah bir minibüs, mülkten ayrılana kadar ön kapıyı izlerken ayaklarımız yerinde kafesli kalıyor.

Bekle.

Siyah bir minibüs mü?

Birkaç hafta önce beni takip eden minibüsün görüntüleri aklıma geliyor ama onları çabucak uzaklaştırıyorum. Yine hikâyeler uyduruyorum ve bu asla iyi bir şey değil.

Annemin duruşu biraz gevşiyor ama kara gözlerindeki keskin bakışı kaybetmiyor ya da dişlerinin arasından sertçe nefes almayı bırakmıyor.

Kırmızı geceden bu yana onu ilk kez bu kadar üzgün görüyorum. Her zaman soğukkanlı ve sakin davranırdı ve aslında bir kalbi olup olmadığından ya da bir noktada yerini buza mı bıraktığından şüphe etmeye başladım.

"Kimdi o adamlar anne?" "Hiç kimse."

"Belli ki birileriydi. Onlar senin geçmişinden mi?"

Bakışları bana doğru kayıyor ve gözbebekleri o kadar büyümüş ki sanki uyuşturucu almış gibi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Seni eski soyadınla çağırdılar."

"Doğru. Bu."

"Bunu söylememin başka ne sebebi olabilir ki?"

"Önemli değil."

"Belli ki bir şeyler dönüyor. Ren neden 'tanıştığımıza memnun oldum, Hito' dedi? Başka bir adım mı var?"

Dudaklarını büzüyor. "Senin tek adın Naomi Chester. Bilmen gereken tek şey bu. Ve o orospu çocuğunun adını hafızandan sil. Bir Ren'le tanışmadın."

"Ama-"

"Okula git, Nao. Geç kalacaksın."

Tartışmak ve kızmak istiyorum. İkimizin de hayatında olup bitenlerden haberdar olmayı talep etmek istiyorum ama yüzündeki yorgun ifade beni durduruyor. Gözlerinin altındaki torbalarda koyu halkalar oluşmuş ve yüzü beyazın soluk bir tonuna bürünmüş.

Birkaç haftadır böyle. Düzgün uyuyor mu ki? Eczaneden şu uyku ilaçlarından almalıyım.

Olayı büyütme istemesem de hiçbir şey olmamış gibi de davranamam. "Ben artık küçük bir kız değilim anne. Ne kadar iyi saklasan da bir şeylerin yanlış gittiğini anlayabiliyorum. Bu yüzden beni karanlıkta tutmak yerine, benimle konuşmaya ne dersin?"

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor, sesi daha yumuşak, daha alçak. "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Benimle konuşacak mısın, Nao-chan?" "Ne hakkında?"

"Neden artık gözlerimin içine bir saniyeden fazla bakmadığın ve artık bana iyi geceler öpücüğü vermediğin hakkında."

"Ben küçük bir kız değilim."

"Bunu görebiliyorum." Biraz gülümsüyor. "Bir erkek arkadaşın bile var."

"Sebastian benim erkek arkadaşım değil."

"Bu yüzden mi benim bakmadığımı düşündüğün zamanlarda öpüşüyorsun?"

Yaptıklarımız aklıma geldikçe yanaklarım alev alev yanıyor. "Bunu gördün mü?"

Başını sallıyor. "İyi öpüşen birine benziyor." "Anne!"

"İyi... iyi. İlk erkek arkadaşın hakkında seninle dalga geçmeyeceğim." "Ortaokulda Barry vardı."

"Anime ve manga sevmediği için terk ettiğin kişi mi?" "Barry manga okuduğum için benimle dalga geçti."

"Sebastian'ın yok mu?"

"Hayır." Hayali bir taşı tekmeliyorum. "Çizimlerimin havalı olduğunu bile düşünüyor."

"Çünkü iyi bir gözü var."

"Teşekkürler," diyorum beceriksizce, kapıya doğru ilerlerken başımı öne eğiyorum.

"Nao-chan?" diye sesleniyor arkamdan, küçüklüğümden beri kullanmadığı sevecen bir tonla.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Eve erken gel. Sana bir şey söylemem gerek."

Sesindeki kırılganlık ve sigara paketini tutup parmaklaması karşısında duraksıyorum ama sonra fısıldıyorum, "Tamam."

Uzun zamandır benimle konuşmasını istiyordum, ama neden bunun pazarlık ettiğim şey olmayabileceğine dair bir his var içimde?

Hem de hiç.

NAOMI

I Hâlâ sabah derslerim sırasında o iki adamla yaşadığım tuhaf karşılaşmayı düşünüyorum.
Tüm gerçekler göz önüne alındığında, bunu yapmamak mümkün değil.

Annemin eski adını biliyorlardı.

Onlar Japon.

Siyah bir minibüs kullanıyorlar.

Bir tanesi benimle tanıştığına o kadar memnun oldu ki bana başka bir isimle hitap etti.

Umarım sadece paranoyaklaşıyorumdur ve annemin bana söyleyeceği şeyin onlarla bir ilgisi yoktur.

Onlarla ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktığım anda, tekrar içeri giriyorlar.

Özellikle Ren.

Ren'de bir şeyler var. Ama ne?

"Nao! Dinliyor musun?" Lucy elini yüzümün önünde salladı.

"Ah, özür dilerim." Profesör gittikten sonra kitaplarımı çantama tıktırırken yüzümü buruşturuyorum. Öğle yemeğine gitmeye ve Sebastian'da kendimi kaybetmeye hazırım. "Ne dedin sen?"

Lucy gözlerini devirir. "Mesajıma cevap veremeyecek kadar meşgul olup olmadığını soruyordum."

"Luce!" Mırıldanmadan önce çevremize bir göz atıyorum, "Artık kim sevişmek diyor ki?"

"Biliyorum. Ayrıca, Sebastian'la aranızda bir şeyler olduğunu herkes biliyor." "Aramızda bir şey yok."

"Nesin sen o zaman?"

Konferans salonundan çıkarken sözlerimi tartıyorum. Gerçekten, biz neyiz? Annem ona erkek arkadaşım dedi, Lucy de aramızda bir şey olduğunu ima etti. Biz bu muyuz? Bir çift miyiz?

Geleneksel koşullar altında başlamamış olabiliriz ama başladık. Biz... oradayız. Ya da buradayız, ya da her neyse.

İlişkımız artık sadece cinsel değil. Belki de en başından beri sadece cinsel değildi.

"Biz sadece biziz," diyorum Lucy'ye sırtarak.

"Nao..." diye devam ediyor, sonra boğazını temizliyor. "Belki de Sebastian'ın yanında bu kadar rahat olmamalısın."

"Neden?"

"Şey... O bir Weaver ve oyun kurucu ve tüm bunlar dikkat çekmeyi de beraberinde getiriyor."

"Ben iyiyim." *Şimdiye kadar.*

"Emin misin? Çünkü o popüler ve o çok nefret ettiğin ilgi odağı olma özelliğine sahip."

"Oh, hadi ama, Luce. Bana ikiyüzlülük yapma. Reina'dan ve onun kötü kızlarından nefret ediyorum ama onların yanında rahat olmanı istemedim. Zamanının çoğunu onun evinde geçirmen, süslenip püslenmen ve seni sonsuza dek genç tutması için güzellik tanrıçasına tapman konusunda hiç sızlanmadım. Ben senin seçimine saygı duydum, lütfen sen de benimkine saygı duy."

"Haklısın." Yutkunuyor. "Haddimi aştım. Özür dilerim." "Sorun değil. Şirketlik etmek istememiştim."

"Sadece senin için endişeleniyorum, Nao. Seni daha önce bir erkeğin içinde bu kadar kaybolmuş görmemiştim. Bunun sadece bir tutku olduğunu sanıyordum ama bundan çok daha derin bir şeye dönüşüyor."

"Merak etme, sadece bir aşk." *Ahlaksız seksle.* Ama Lucy'ye detayları anlatmayacağım.

Telefonum titriyor ve onun adını gördüğümde gülümsüyorum.

Koç yüzünden geç kalıyorum. Yemeğe başlamadan önce beni bekle.

Bende sana ait bir şey var.

Bir şişe elma suyu tutan damarlı elinin fotoğrafını ekliyor. Yazarken aptal gibi sırıtıyorum.

Naomi: Bu sabah meyve suyu içtim.

Sebastian: Benim özel tipim değil. Ağzını benim için hazırla.

Kes şunu.

Meyve suyundan bahsediyordum. Aklın nereye gitti, bebeğim?

Telefonu cebime geri sokup Lucy'nin yaklaşan sınavlarımız hakkında konuşmasını dinlerken yanaklarım alev alev yanıyor. Bu Cuma Kara Şeytanlar'ın büyük bir maçı var, yani bütün bir akşamı ve ondan önceki günleri kaybedeceğiz.

Lucy ve ben amigo takımının ve futbolcuların oturduğu masaya yaklaşıırken havada alaylar ve iniltiler yankılanıyor.

Tahminimce bu, garip bir şekilde oturan en iyi arkadaşımdan ziyade benimle ilgili.

Ben de ona katılıyorum, çantamı yanıma doğru sallarken düşmanlıktan habersizmiş gibi davranıyorum.

Sebastian beni kucağına oturtsaydı bu kadar belli etmezlerdi. Lucy ne zaman biri bana saldırırsa, arkamdan bir bakış atıp onları susturduğunu söyledi.

En azından çoğu. Brianna, Reina ve Owen haydut. Prescott da öyle, gerçi o diğerleri kadar konuşkan değil.

Sebastian koçuyla birlikte yakalandığına göre artık savaş alanında tek başımayım. Onun korumasına ihtiyacım olduğundan değil, o gelmeden önce gayet iyi idare ettiğimi düşünürsek, ama dünyayla sürekli bir savaş halinde olmamak iyi hissettiriyor.

Brianna hala her zamanki gibi kötü, ama diğer herkes öyle değil. Sanki sonunda beni kabullenmişler gibi ve sonuç olarak, geçmişte olduğum kadar zehirli ya da iğneleyici olmadım.

Ayrıca, bugün keyfim yerinde ve bunu kimse bozamaz.

"Affedersiniz?" Brianna parıltılı tırnaklarını önündeki masaya vuruyor

Be

n. "Bu zevki neye borçluyum, Bee?" Alay ediyorum.

"Bu Bree!" diye çığlık atıyor, kırmızı boynundaki damarlar geriliyor, sanki

patlamanın eşiğindeydi. "Ve senin kışın burada hoş karşılanmıyor, seni sürtük."

Bir şey arıyormuş gibi yaparak masanın etrafına bakıyorum. "Burada hiçbir yerde adını göremiyorum, o yüzden istediğim yere oturabilirim."

"Sebastian sana baktı diye kendini bir şey s a n ı y o r olmalısın. Kaltak."

"Bree," diye sesleniyor Reina şakaklarındaki halkaları okşarken. Son zamanlarda sessizleşti, neredeyse uysallaştı, artık en sevdiği spormuş gibi bana eziyet etmiyor.

"Oyun oynamaktan bıktım, Rei. Bu kaltağın haddini bilmesinin zamanı geldi." "Yeterince uzun sürdü," diyor Josh bir ağız dolusu Fransızca'nın arasından

Patates kızartması.

Masada bulunan herkese bakıyorum. Bazıları kıs kıs gülüyor, diğerleri sırtıyor ve çoğu birbirini dirseklüyor ve nefeslerinin altında mırıldanıyor.

Sanki hepsi benim bilmediğim bir şakanın içindeymiş gibi.

Reina'ya bakıyorum çünkü Sebastian ortalıkta yokken kararları o veriyor. "Neler oluyor?"

"Bu tarafa." Brianna uzun parmağıyla tekrar önüme vuruyor. "Oyun bitti, Naomi."

"Bree." Prescott ona doğru başını sallar ve Lucy'nin dudakları saf bir şokla aralanır.

"Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?" Sesimdeki ürkek tonu ya da önüme çıkan korkunç bir şeyin önsezisini tanıyamıyorum.

Brianna'nın tiz kahkahası etrafımızda yankılanıyor ve nedense uzuvlarım kilitleniyor. "Sebastian'ın senin gibi önemsiz biriyle sırf bu yüzden ilgileneceğini mi düşündün gerçekten? Bunun mümkün olduğuna inanacak kadar aptal mısın? Sana yaklaşmasının tek nedeni seni becermesi, V-kartını alması ve bunu göstermesi için ona meydan okumamızdı. Ama sen aptal küçük bir sürtük gibi bahse girdin."

Bir an için o kadar sersemledim ki konuşamadım. Kulaklarım kapanıyor gibi hissediyorum ve etrafımdaki paramparça sesler sanki suyun altından geliyor.

Bir şeyler ters gidiyor.

Ben. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Sanki donmuş gibiyim ve beni çözecek ya da hareket etmeme izin verecek hiçbir şey yok.

"Uh-oh." Biri gülüyor ama kim olduğunu anlayamıyorum. "O kırılmış."

Kıs kıs gülüşmelerin ve kahkahaların sesi yükseliyor ve benim yapabildiğim tek şey orada oturup uyuşmuş bir şekilde önüme bakmak oluyor.

Reina'da.

"Bu doğru değil," diye mırıldandım.

İçimde derinlerde bir yerde, öyle olduğunu biliyorum. Her şey mantıklı geliyor. Bana kur yapma konusunda ısrarcı olması. Kendini hayatıma sokması ve onu ne kadar kovmaya çalışsam da gitmeyi reddetmesi.

"Oh, bu doğru." Josh üst dudağını yalıyor. "Ben olmalıydım, o değil. Hadi Rei, bu sefer ben olayım."

"Söyle," diye fısıldadım Reina'ya. "Bunun doğru olmadığını söyle." İçini çekerek ellerini masanın üzerine bırakıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hayır. Hayır, istemiyorum.

Ama o söylerse, rekabet edecek bir şey kalmayacak. Onların tüm saçmalıklarına karşı Reina'nın sözü.

Şüphesiz, tüm bunların tatsız bir şaka olduğu alternatif bir gerçeklik vardır.

Buradaki tek tatsız şaka sensin, Naomi.

"Sebastian'ın seninle oynadığını bildiğimiz halde aşık bir köpek yavrusu gibi davranmanı izlemek çok tatlıydı." Brianna gülüyor. "Mükemmel bir aptal gibi görünmüyor muydu?"

Birçoğu aynı fikirde ve gülüyor, bazıları fısıltılar patlarken parmaklarıyla beni işaret ediyor.

"Ne şaka ama."

"Ona bir bak. Hâlâ kırık." "Biri doktor çağırın." "Arkadaşı bile biliyordu..."

Bakışlarım yan tarafıma kayıyor ve Lucy'nin kucağında çantasının fermuarını hızla çekip açtığını görüyorum. Yüzü kızarmış, çilleri kararmış ve dudakları büzülmüş.

Bu pisliklerin önünde dökmeyi hiç istemediğim gözyaşları kapaklarımı dolduruyor. Konuştuğumda sesim o kadar kısık ve acılı çıkıyor ki, sanki içimde var olduğunu bilmediğim karanlık bir köşeden geliyor. "Biliyor muydun?"

Kirpiklerine yapışan gözyaşlarıyla yavaşça bana bakıyor. "Sorun o değil, ben..."

"Biliyordun."

Bu bir soru değil, kaşlarının çatılmasından ve burnunun kırışmasından anlaşıldığı kadarıyla sadece gerçekleri ifade ediyor.

En iyi arkadaşım dediğim kız bana karşı oynanan oyunun farkındaydı ve hiçbir şey söylemedi.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve sert parmaklarımla çantamı kavırıyorum. Kolum, ağzımın içindeki dilim kadar ağır geliyor.

Ağlama ihtiyacı o kadar güçlü ki tek gördüğüm bulanık çizgiler. Tek duyduğum alaylar ve fısıltılar, iğneler ve alaylar. Tattığım tek şey gözyaşlarımın tuzlu acılığı. Hissettiğim tek şey kimsenin beni görmeyeceği bir yere sürünme ve hıçkırı hıçkırı ağlama ihtiyacı.

Üzerime bir gölge düştü ve kim olduğunu görmek için bakmama gerek kalmadı. Benim için yaratıldığını düşündüğüm adam.

Aptalca bir ilişki yaşamayı düşündüğüm adam. Gerçek şu ki, can sıkıntısını gidermek için beni kullanıyordu.

Resmettiği ahlaksızlığa inandım ve karşılıklı bir oyun oynadığımızı düşündüm, oysa başından beri benimle oynuyordu.

Muhtemelen atmosferi okuyarak biraz uzakta duruyor. Ama kokusunu engelleyecek kadar uzak değil.

Daha önce hiç yaşamadığım öfke nöbetini durduracak kadar uzak değil. Kırmızıyı unut.

Görüşüm zifiri karanlığa dönüyor.

"Sorun ne?" diye yavaşça soruyor.

Bir bardak su alıp içindekileri yüzünü ve tişörtünü ıslatacak şekilde ona fırlatırken düşünüyorum.

Grupta ve çevremizde kolektif bir soluk yankılanıyor.

Ama kötü niyetlerini bana yöneltmelerini beklemiyorum. Yeni öğrendiğim şeyin aşağılayıcılığının daha fazla içime işlemesini beklemiyorum.

Başımı dik tutarak gözlerimden akan yaşları dizginliyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz, yanaklarımı doldurmalarına izin veriyorum. Acının beni yıkamasına izin verdim.

Ve sanki on iki yıl önceki o çaresiz kıza geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

SEBASTIAN

I Naomi'nin geri çekilişini izlerken hareketsiz kalıyorum.

Hareketleri en iyi ihtimalle sert, bacakları onu çantasını sallayan ve kısa siyah saçlarının havada sallanmasına neden olan bir güçle taşıyor.

Bugün farklı giyinmişti. Pembe elbisesi kız gibi bir şekilde kalçalarının ortasında duruyor. Birinin ona böyle bakması fikrinden nefret etsem de, manzaranın içine çekilmekten kendimi alamıyorum.

Su damlacıkları çenemden ve köprücük kemiğimden aşağı kayarken bile. Kahkahalar ve alaylar boşlukta yankılanırken bile.

İlk içgüdüm peşinden koşmak, onu yakalamak ve öpmek. Belki de sevişmek.

Onu.

Onun yanında olduğum, onun nefesini içime çektiğim sürece ne yaptığımın bir önemi yok.

Şeftali kokusu ve onun ait olduğu yerde yanımda olması.

Ama tüm kampüsün dikkati yanlış yöne çevrilmişken gidemem. Şu andan itibaren tırmanmaya devam edecek ve muhtemelen bunu düzeltebilecek tek kişi benim.

Benim adım atmam için her şeyi berbat etmem gerekti.

İçimdeki her şey Naomi'nin peşinden gidip onu boğazından yakalamak için yanıp tutuşsa da bunu yapamam.

Çıkarken kapıyı çarparak kapattığında kapı menteşelerinden takırdıyor. Mırıltılar ve yumruklar havada daha yüksek sesle yankılanıyor, onun adı her lanet olası dilde olana kadar karışıyor ve yükseliyor.

Takım arkadaşlarım müşterisi olmayan fahişeler gibi gülüyor. Amigo kızlar fısıldaşıp kıkırdıyor. Brianna'nın ağzı öyle bir açık ki, Josh'ın olmayan taşaklarını içine sokmak istiyorum.

Reina şakaklarına masaj yaparken, Lucy ve Prescott masanın diğer ucundan birbirlerine bakarken aralarında bir tür büyülü sessiz iletişim vardır.

Naomi'nin arkadaşı ya da eski en iyi arkadaşı, yanaklarının gözyaşlarıyla dolmasına bakılırsa, ayağa kalkar. Muhtemelen Naomi'yi takip etmek için.

Brianna zehirli bir ses tonuyla, "Otur Lucy," diye emrediyor. "Yoksa yakın çevrenin dışında kalırsın."

"Bu umurunda değil." Lucy arkasını dönerken çenesi titrer.

Avucumun içiyle yüzümü siliyorum ve meyve suyu şişesini sırt çantama bırakıyorum. "Otur."

"Onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Lucy burnunu çekiyor.

"Bunu tüm gösteri gerçekleşmeden önce düşünmeliydiniz. Bahis oynandığında orada olmayabilirdiniz ama bundan şüphelenmiştiniz, yine de konumunuz ve ayrıcalıklarınız nedeniyle görmezden gelmeyi tercih ettiniz. O yüzden şimdi iş işten geçtiği için endişeliymiş gibi davranmayın. Kapa çeneni ve otur yerine."

Lucy iniltiyle koltuğuna yığılırken yanaklarına taze gözyaşları dolar. İnsanların duygu seline kapıldıklarında yaptıkları o istemsiz şekilde burnunu çekiyor. Ya da bir keresinde Nate, harika oyunculukların olduğu sıkıcı bir film izlerken bana böyle söylemişti.

Prescott ayağa fırlayıp onun yanında duruyor ve bir elini omzuna koyuyor. Bana ters ters bakarken yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. "Neden öfkeni ondan çıkarıyorsun? Bahsi kabul etmen ve Naomi'nin sonunda ona karşı niyetini öğrenmesi Lucy'nin suçu değil."

"Ona karşı niyetim mi?" Sahte bir kahkahayla tekrarlıyorum. "Sen ve tüm kampüs uykusuz geceler geçerseniz bile ona karşı niyetimi anlamaya başlayamazsınız."

"Ne oluyor be?" Brianna'nın kaşları çatılır. "Bu sadece bir bahisti ve bitti. Kaltak sonunda yerini öğrendi."

Bakışlarım onun üzerine düşüyor ve kaskatı kesiliyor. Ters ters bakmıyorum bile. İnsanlar öfkelerini ifade etmek için enerji harcarlar çünkü bu onların doğasına yabancısıdır.

Ben değil.

Tek yapmam gereken maskeyi düşürmek ve gerçek benliğimin parlamasına izin vermek. Bakıyorum ve altı yaşımdan beri bastırduğım öfkenin kasvetli dozlarda dökülmesine izin veriyorum.

Sesim bile psikopat gibi görünmemek için sık sık değiştirdiğim ölümcül ve sakın bir tona sahip. "Ona bir daha böyle dersin, sana dersini veririm."

lanet olası yer, Brianna."

"Ama o haklı. Sadece bir bahisti." Josh küçük bir sürtük gibi onu kurtarmaya gelir.

"İster bahis ister oyun olsun, bu ne seni ne de bir başkasını ilgilendirir. Herhangi birini, ama herhangi *birini*, onu hırpalarken ya da ona zorbalık ederken yakalarsam, ölümü dileylene kadar canına okurum. Fiziksel olarak değil. Varoluşlarındaki hatayı bulup hayatlarını mahvedeceğim, böylece bir daha asla işlevsel bir bok parçası olamayacaklar."

Tüm mırıldanmalar, kahkahalar ve iğnelemeler durur ve bunun iyi bir nedeni vardır.

Ben boş tehditler savuran bir tip değilim. Ya da herhangi bir tehdit, gerçekten.

Gücün kalbinde büyümüş olmak bana onu kötüye kullanmayı ya da gerektiğinde ondan yararlanmayı öğretmedi.

Aksine, kaynaklarımın daha fazla farkında olmamı sağladı. Parmaklarımın ucunda bu tür bir etkiye sahip olmak bir garantidir, ancak kötü kullanılırsa değil.

Tehditleri sadece kesinlikle gerekli olduğunda yaparım. Kendimi korumak için mesela.

Ve onu.

Çünkü bir noktada Naomi varlığımın bölünmez bir parçası haline geldi ve onun güvende kalmasını sağlamak için sahip olduğum tüm gücü kullanırdım.

Ve mutlu.

Ve benimkini.

"Sakin ol, dostum." Owen havayı yumuşatmaya çalışarak gülüyor. "Kimse ona zorbalık yapmayacak."

"Ya da bir daha onun hakkında bahse girme." Reina'nın mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Şakağına daireler çizmeyi bıraktı ve hafif bir gülümsemeyle beni izliyor. Neredeyse muzaffer görünüyor.

Naomi zaten ulaşamayacağı bir yerdeyken neyi kutluyor ki?

"Ciddiyim Reina," diyorum. "Benimle uğraşırsan ben de seninle uğraşırım."

"Benimle taşak geçemezsin Bastian."

"Asher bu hafta sonu eve geliyor, o yüzden bunu yapabilirim. Hayatını cehenneme çevirmeyi ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorsun, bu yüzden beni kışkırtacak bir ruh haline sokma."

Gülümsemesi azalıyor ve nefesini içine çekiyor. Bree'nin oflaması,

Lucy'nin burnunu çekmesi ya da Prescott'un sakinleştirici sözleri kadar belirgin değil ama

İşte orada.

Gözüm için çıplak.

Kraliçe aramızın bir zayıflığı var ve bunu Naomi'yi rahat bırakmasını sağlamak için kullanacağım.

Çünkü bu bir bahisle başlamış olabilir, ama asla bizim başlangıcımız değildi.

Ve bu kesinlikle son olmayacak.

Artık bir bağımız var. İnsanların tüm hayatlarını arayarak geçirdikleri kutsal bir bağ.

Onu birlikte bulduk.

Ben *onu* buldum.

Beni düzeltmeye çalışmadan ya da bu saçmalıkları yapmadan beni olduğum gibi kabul eden biri.

Aslında o da benim gerçek doğamdan en az benim onunkinden hoşlandığım kadar hoşlanıyor.

Ve sonunda yaklaşmışken parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemin imkanı yok.

Eğer onu kovalamam gerekiyorsa, öyle olsun.

Benden kaçamayacağını anlayana kadar peşinden koşacağım.

Çünkü oyuncağımın henüz fark etmediği bir şey var. Ya da belki de fark edemeyeceği kadar derine gömülmüştür.

O benim.

Beden ve ruh.

Ve her şey ormanda onu kovalamamı istediği gün başladı.

Ya da belki üç yıl önce onu ilk gördüğümde ağlarken gülümsediğinde başladı.

NAOMI

I aptalca bir şeye inandım.
Güçlü olduğum gerçeği.
Bu gerçeğin yakınından bile geçmiyor. Aksi takdirde, hala ağlıyor
olmazdım.

Hayatımın en büyük yalanını öğrendikten saatler sonra.

Bu daha önce hiç hissetmediğim bir acı, kırmızı gecede bile.

Güneşe doğru serbest düşüşe geçmek ve dibe vurmadan önce
yanmak gibi. Hiçbir acıyı ifade edemeden ölmek gibi.

Hareket etmeyen arabamda oturup direksiyona sarılırken, sönmeden
önce sadece bir süreliğine ışığı gören bir parçamın yasını tutuyorum.

Işığı bile görmemesi gereken bir parça. Sebastian sırf kanatlarını yakıp
onu ölüme terk edebilmek için onu çekip çıkardı.

Ama en çok üzüldüğüm şey saflığım. Çocukluğumdan beri dünya ile
aramda bir duvar örmeyi kendime görev edindim. Ve yine de, onun kolayca
içeri sızmasına izin verdim.

Onunla yeterince mücadele etmedim.

Ama istemediğim için değil. Daha çok yapamadığım içindi. Ne de olsa
çarpık bir ilişkimiz var ve en çılgın hayallerimde bile bu tür bir bağlantının
sahte olabileceğini düşünmemiştim.

Görünüşe göre, olabilir.

Aksine inandığım için de aptalım.

Öğleden sonra geçip gittiğinde, ormanın تنها yollarından birinde
acıma partisi vermeyi bitirmiş oluyorum.

Bunu bir şekilde atlatmam gerekecek.

Buna ihtiyacım var. Aksi takdirde, bu beni geri dönüşü olmayan bir
noktaya sürükleyecek.

Yüzümü birkaç mendille temizledikten sonra gaza basıp eve doğru yola çıktım.

Kafeteryadaki sahneyi her düşündüğümde, yeni bir gözyaşı dalgası üzerime saldırıyor ve yüzümü doldurmalarını engellemek için derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Belki de sadece yalnız olmam gerekiyordu ve ben sadece kaybettiğim bir savaşın içindeyim.

Evime doğru yola çıktığımda arkamda siyah bir minibüs fark ettim.

Gözlerimi kısarken kalbim güm güm atıyor, ama yine de renkli camlarından hiçbir yüz seçemiyorum.

Bu sabahki iki adamın anısı aklıma geliyor. Keşke tabaklarını ezberlemiş olsaydım da aynı kişiler olup olmadıklarını bilseydim.

Gaza daha sert basıyorum ve diğer arabaların yanından hızla geçiyorum. Ama onları kaybetmiyorum.

Hatta benimle aynı şeritte, tam arkamda kalma konusunda daha da ısrarcı oluyorlar.

Oh, Tanrım.

Benim peşimdeler.

Boğazım düğümleniyor ve kalbim daha hızlı atıyor, ta ki duyabildiğim tek şey alçak bir uğultu olana kadar. Parmaklarım direksiyonun etrafında titriyor ve onlardan kaçmaya çalışıyorum. Evime giden çıkışa yaklaşırken 911'i aramayı düşünüyorum ama yanımdan hızla geçip gidiyorlar.

Eve dönerken dikiz aynamı izlerken bile uzun, acı dolu bir nefes bırakıyorum. Garaj yolumuzda durup telefonumu alıyorum. Olan biten her şeye rağmen, son birkaç saat içinde Sebastian'dan gelen birkaç cevapsız arama bulduğumda kırık kalbimin parçaları sarsılıyor.

Kalbim ondan bir söz duymak için yanıp tutuşurken kendimi bunun üzerinde görmem faydasız.

Herhangi bir şey.

Ama ben o aptal değilim. Asla da olmayacağım.

Onun ve Lucy'nin aramalarını görmezden gelerek telefonumu kapatmayı tercih ediyorum. Tam kapatacakken, ekranım bir başkasıyla aydınlanıyor.

Kai.

Bana babamın ölüm ihtimali hakkında söylediklerinden sonra neredeyse hiç konuşmadık. Bana daha fazla kötü haber vermek istemediğini düşündüm.

Buna karşılık ben de zorlamadım; dolayısıyla başka bir haber alamadım.

Boğazımı temizleyerek, "Merhaba" diye cevap verdim.

"Hey, Naomi." Sesi hafif, geçen seferki kadar ciddi değil.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Aslında size iyi haberlerim olabilir."

Koltuğumda doğruluyorum, boğazım heyecanın somut tadıyla kuruyor.

"Ne?"

"Fotoğrafın çekildiği gece orada bulunan birkaç kişiyle daha görüştim. Görünüşe göre anneniz kulüpten daha önce tespit ettiğimiz arabanın sahibinden farklı bir adamla ayrılmış."

"Ve... onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Oraya varıyorum. Bana biraz zaman ver, onun yerini bulabileceğim."

Tüm bunlar duman ve aynalar olsa bile göğsüm daha hafif hissediyor.

Ne de olsa Kai bu adamın yerini tespit edip onun da öldüğünü öğrenebilir. Ya da belki de babam aslında çoktan ölmüş bir adamdır ve ben sadece bir yanılsamanın peşindeyimdir.

Ama umurumda değil.

Babamla yeniden bir araya gelme umudu olduğu sürece, ona iki elimle sarılacağım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Onu sana getirene kadar bana teşekkür etme. Ya da şartlar elverirse seni ona götürebilirim."

"Bu harika olur." Orada kimsenin olmadığından emin olmak için dikiz aynasından bakarken yutkunuyorum. "Kai..."

"Evet?"

"Bir araba tarafından takip edildiğini düşünen bir arkadaşım var, polisi aramalı mı?"

Duraklıyor, birkaç saniye ses çıkmıyor, ben artık orada olmadığını düşünene kadar, ama sonra o ciddi ses tonuyla soruyor, "Onu takip edenin yüzünü gördü mü?"

"Hayır."

"Plaka mı?"

"Hayır..." Buna odaklanamayacak kadar gergindim. "Özel bir şey var mı?"

"Sadece siyah bir minibüstü. Onu ikinci ya da üçüncü kez görüyor."

"İddiasını destekleyecek bir şey olmadığı sürece polisi aramak anlamsız. En azından bir plaka numarası verebilir."

"Anlıyorum."

"Arkadaşınız korkuyor mu? Kendini tehdit altında mı hissediyor?"

"Biraz." Çok.

"Şüphelendiği biri var mı?"

"Ailesinin geçmişinden insanlar olabilir."

"O zaman belki de onunla aranıza mesafe koymalısınız."

"Ben...yapacağım." Kendimi kendimden uzaklaştırma düşüncesiyle içten içe alay ediyorum. Şu anda bu seçeneği her şeyden çok isterdim.

Kai ile konuşmamı bitirdikten sonra arabamdan inip ayaklarımı sürüyerek eve gidiyorum.

Yıgılıp kalmak ve yarına kadar uyumak istiyorum. Ya da mümkünse gelecek haftaya.

Sonra annemin koyu halkalarını hatırlıyorum ve koşarak arabaya dönüyorum, bu sabah aldığım uyku ilacını alıyorum ve içeri giriyorum.

Odasına gidiyorum, ki bunu çok nadir yaparım. Ama sanırım şu anda sadece anneme ihtiyacım var.

Tıpkı o kırmızı gecedeki gibi.

Aslında o kadar da yakın olmamamıza rağmen en karanlık anlarımda başvurduğum tek kişi olması çok ironik.

Yatak odası model eskizleriyle dolu ve ortasında Batman'deki kötü adam gibi yarı siyah yarı beyaz giyen bir manken var.

Sehpanın üzerinde modaevinin broşürlerinin sayısız kopyası duruyor ve onun ne kadar ilerlediğini hatırlarken gülümsememe engel olamıyorum.

Hiçbir şey olmadan başladı ve kararlılığı ve hırsının katıksız gücüyle zirveye doğru yol aldı. Ve bu bile tek başına hayranlık uyandırıcı.

Sanırım yeni koleksiyonunun bir parçası olarak birkaç gelinlik yatağın üzerinde duruyor. Chester Couture en çok aranan gelinliklere sahip ve bunları herkes alamıyor. Annem tasarımlarına her şeyden çok önem veriyor.

Bir tanesinin üzerinde kırmızı damlacıklar gördüğümde duraksıyorum.

Lütfen bana yine parmaklarını batırmadığını söyle. Ya da daha kötüsü, burnu kanayana kadar kendini fazla çalıştırdı.

Banyoya yöneliyorum ve kapıyı çalmak üzere elimi kaldırıyorum. Vurma sesi beni yolumda durduruyor. O kadar çığ ve rahatsız edici ki kulaklarım diken diken oluyor.

Dengesiz avuç içim kapıyı iterek açıyor ve karşımdaki manzara beni ikiye bölüyor.

Annem tuvaletin önünde çömelmiş, kusuyor. Ama parmaklarımın çözülmesine ve şişenin yere düşmesine neden olan kısım bu değil.

Tuvaleti tutarken ellerine bulaşan kandır. Kan kusarken yanaklarındaki kıpkırmızı izler.

"Anne!" Ona doğru koştum ve yanına çömeldim. "Neler oluyor? İyi misin?"

Birkaç kez daha kusuyor, ses her geçen saniye daha da yükseliyor ve çirkinleşiyor.

Böyle bir durumda nasıl tepki vermem gerektiğinden emin olamadığım için titreyen avucumu sırtına koyuyorum. Kan kusuyor ve beyaz seramik tuvaletin her tarafına sıçrıyor.

Titreyen bir elle telefonumu aldım. "Ben... Ben ambulans çağıracağım."

Başını bir kez sallıyor ve havluyu işaret ediyor. Havluyu alıp ona vermeden önce telefonumu düşürüyorum. Yavaşça yüzünü siliyor, titreyen eli havluyu zar zor tutuyor.

Kalkmasına yardım ediyorum ve lavaboya ulaşmak için bana yaslanıyor. Yüzünü yıkıyor ve dişlerini fırçalıyor, ben de sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi yakından izliyorum.

Annem ne zamandan beri köprücük kemiği atletinden dışarı çıkacak kadar zayıfladı?

Ne zamandan beri koyu halkaları gözlerinin altında bir gölge oluşturacak kadar belirgin?

Ayrıca, neden bu kadar solgun ve dudakları çatlamış?

Banyonun üzerine kasvetli bir hale düşüyor, köşelerde çürüyor ve içimde uğursuz bir hissi tetikliyor.

"Anne... Seni doktora götüreyim mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Sesi alçak, bitkin, tıpkı görünüşü gibi.

"Ama az önce kan kusuyordun. Bu bana pek iyi görünmedi."

Yüzünü siliyor ve kan gitmiş olsa da sağlıklı görünmüyor.

Bu yanlış.

Her şey

yanlış.

"Benimle gel." Başıyla odayı işaret ediyor ve ben de peşinden gidiyorum, adımlarım tereddütlü ve uzuvlarım beni zar zor ayakta tutuyor. Neden kendimi giyotine götürülen bir idam mahkûmu gibi hissediyorum?

Annem tuvaletin önünde çömelmiş, kusuyor. Ama parmaklarımın çözülmesine ve şişenin yere düşmesine neden olan kısım bu değil.

Tuvaleti tutarken ellerine bulaşan kandır. Kan kusarken yanaklarındaki kıpkırmızı izler.

"Anne!" Ona doğru koştum ve yanına çömeldim. "Neler oluyor? İyi misin?"

Birkaç kez daha kusuyor, ses her geçen saniye daha da yükseliyor ve çirkinleşiyor.

Böyle bir durumda nasıl tepki vermem gerektiğinden emin olamadığım için titreyen avucumu sırtına koyuyorum. Kan kusuyor ve beyaz seramik tuvaletin her tarafına sıçırıyor.

Titreyen bir elle telefonumu aldım. "Ben... Ben ambulans çağıracağım."

Başını bir kez sallıyor ve havluyu işaret ediyor. Havluyu alıp ona vermeden önce telefonumu düşürüyorum. Yavaşça yüzünü siliyor, titreyen eli havluyu zar zor tutuyor.

Kalkmasına yardım ediyorum ve lavaboya ulaşmak için bana yaslanıyor. Yüzünü yıkıyor ve dişlerini fırçalıyor, ben de sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi yakından izliyorum.

Annem ne zamandan beri köprücük kemiği atletinden dışarı çıkacak kadar zayıfladı?

Ne zamandan beri koyu halkaları gözlerinin altında bir gölge oluşturacak kadar belirgin?

Ayrıca, neden bu kadar solgun ve dudakları çatlamış?

Banyonun üzerine kasvetli bir hale düşüyor, köşelerde çürüyor ve içimde uğursuz bir hissi tetikliyor.

"Anne... Seni doktora götüreyim mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Sesi alçak, bitkin, tıpkı görünüşü gibi.

"Ama az önce kan kusuyordun. Bu bana pek iyi görünmedi."

Yüzünü siliyor ve kan gitmiş olsa da sağlıklı görünmüyor.

Bu yanlış.

Her şey

yanlış.

"Benimle gel." Başıyla odayı işaret ediyor ve ben de peşinden gidiyorum, adımlarım tereddütlü ve uzuvlarım beni zar zor ayakta tutuyor. Neden kendimi giyotine götürülen bir idam mahkûmu gibi hissediyorum?

Annem beni yanındaki kanepeye oturttu ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Nao-chan. Senin ve benim daha hazırlıklı olmamızı istedim."

"Ne için daha hazırlıklı?" Boğazımdaki yumrudan güçlkle konuşabiliyorum.

"Mide kanseriyim. Son evre. Doktorlar en iyi ihtimalle birkaç ayım olduğunu söylediler. En kötü ihtimalle birkaç hafta."

Dudaklarım aralanıyor ve gülmek istiyorum.

Bunun tatsız bir şaka olmasını istiyorum, böylece gülebileceğim ama ses gelmiyor. Gözyaşlarımın arasından ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor ve annem bir gölgeye dönüşüyor. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle anne."

"Çok özür dilerim, Nao-chan. Yeni öğrendim ve seni endişelendirmek istemedim ama belki de sadece bencilce davrandım. Sonunda eğleniyor ve yaşıyordun ve ben bunu senin için mahvetmek istemedim. Ama sen haklıydın, bu senin hayatın ve içinde neler olup bittiğini bilmelisin."

Başımı çılgınca sallayarak gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oluyorum. Beş yaşındayken, Chicago'daki komşularımızdan biri olan Bay Preston uykusunda vefat ettiğinde ölümle ilgili ilk deneyimimi yaşadım.

Anneme ölmenin ne demek olduğunu sordum, o da insanların gökyüzüne gitmesi ve bir daha kimsenin onları görememesi olduğunu söyledi. Kendisinin de öleceğini söyledi. Hepimiz öleceğiz. Ağladığımı ve geri alması için ona bağırdığımı hatırlıyorum, çünkü annemin sözleri kafamda kanun gibiydi. Bana asla yalan söylemedi ve yanlış doğrular vermedi. Noel Baba'ya, öcüye ya da dış perisine inanmama bile izin vermedi. Dünyayı benim için asla parlak pembe renklere boyamadı.

Bu yüzden eninde sonunda öleceğini söylediğinde buna inandım ve bundan nefret ettim. Komşumuz Bay Preston gibi onun da nasıl öleceğini düşünerek günlerce uykumda ağladım.

Başımı tekrar tekrar sallarken, sözlerinin doğru olmasını istemediğim için artık o küçük kızım. "Sözünü geri al, anne."

"Nao-chan..."

"Lütfen, *lütfe*n, geri al. Lütfen gideceğini söyleme. Lütfen bana henüz zamanının gelmediğini ve doktorun bir hata yaptığını söyle."

"Tatlım..." Kollarını bana doladı, sesi kırılıyordu. "Çok özür dilerim."

Başım göğsünde yatıyor ve o titriyor. Ya da belki ben titriyorum. Belki de ikimiz de.

Kimin burnunu çektiğini ya da kimin tuzlu gözyaşlarını tattığımı bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, nefes alabildiğim tek şey olana kadar beni ele geçiren keder dalgasını durduramadığım.

Sebastian'ın ihaneti annemin hastalık haberiyle karışıyor ve beni sürüklüyor. İçimin parçalanma sesi kulaklarımda o kadar yüksek yankılanıyor ki bir an sağır oluyorum. Sesler ve hareketler arka planda bulanıklaşıyor ve odaklanmak zorlaşıyor.

Göğsüme saplanan acı o kadar güçlü ki, kanayan kalbim hepsini içine alamıyor ve onarılamaz milyonlarca parçaya bölünüyor.

Annem kırmızı gecede yaptığı gibi sırtımı okşuyor. Japonca yatıştırıcı sözler fısıldıyor ve beni sevdiğini söylüyor. Tıpkı o geceki gibi.

Ve çığlık atmak istiyorum.

Bu kadar acımasız olduğu için kaderi suratından bıçaklamak istiyorum.

"Vasiyetimi çoktan notere onaylattım," diye yumuşak bir sesle konuşuyor, ama sesi biraz kırık, biraz yorgun, biraz da... ölü. "Couture evi, mülklerim ve yıllar içinde satın aldığım tüm hisse senetleri sana miras kalacak. Chester Couture'u yönetmek istiyorsan Amanda'dan sana yardım etmesini istedim, ama istemiyorsan, vekil bir CEO atayabilirsin ve onları performanslarına göre değerlendirebilirsin. Ancak ne yaparsanız yapın, yönetim kurulundan kaybolmayın, sizin zayıf ve bilgisiz olduğunuzu düşüneceklerdir. Bu yöneticilerden bazıları sanat ve moda hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden yaratıcı kararlarda söz sahibi olmalarına izin vermeyin. İnanın bana, sizi sindirmeye çalışırlar ve -"

"Anne..." Ona bakmak için geri çekiliyorum. Ciddi maskesini takmış, her zaman yüz yıl sonrasını düşünen iş maskesini takmış.

"Ne oldu, Nao?"

"Bunların hiçbiri umurumda değil. İkinci bir görüş alamaz mıyız?"

"Üçüncüyü yaptırdım ve seçeneklerim azalmaya devam ediyor." "Ameliyat falan olamaz mısın?"

"Tümör, düşük sağkalım oranları nedeniyle ameliyat edilemiyor."

"Kemoterapiye ne dersin?"

"Korkarım bunun için de çok geç."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Nasıl... nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Vasiyet, iş ve kim bilir daha neler hakkında nasıl konuşabiliyorsunuz?"

"Çünkü sen kalıyorsun Nao. Ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sensiz yaşamak için ihtiyacım olan her şey mi?"

Kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor ve biraz gülümsüyor. "Yeterince büyüsun."

"Asla sensiz olacak kadar büyümedim anne."

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Hamileyken, kendini fark ettirmek için gece gündüz beni tekmeleyen yaramaz bir fetüs gibiydin. Bir keresinde, bir grup yabancı sırf karnımdaki eğlenceli hareketlerini görmek için süpermarkette etrafımı sarmıştı ve ben de onları senden uzaklaştırmak, seni alıp kaçmak istemiştim. Ve kaçtım da. Seni dünyadan korumak için elimden geleni yaptım. Göçmen olmam ve benimkinden çok farklı bir kültüre uyum sağlamak zorunda kalmamla ilgili olabilir ama kimseye, bakıcılarına bile güvenmekte zorlanıyordum. Sam'le olanlardan sonra, senden ayrılamayacağıma karar verdim ve bu senin için biraz fazla boğucu olmuş olabilir. Çünkü bensiz bir dünyada çok savunmasız kalacağını düşündüm ve bir bakıma buna hala inanıyorum. Ama aynı zamanda ne kadar bağımsız olduğunu da görüyorum. Çok fazla göstermesen de ne kadar içten sevdiğini ve önemseddiğini. Bana gençliğimi hatırlatıyorsun ve eğer bu bir gösterge ise, iyi olacağına eminim."

Gözyaşlarım yanaklarımı kaplıyor. "İstemiyorum anne."

Lütfen... lütfen gitme... sahip olduğum tek şey sensin."

Uzun bir nefes vermeden önce dudakları inceliyor. "Bir de küçüklüğünden beri aradığın baban var."

"Sen... biliyor muydun?"

"Tabii ki yaptım. Geçen yıl Çin'e gittiğimizde onu bir fenerin içine koymuştun."

"Eğer kalırsan ona ihtiyacım yok. Onu aramayı bırakacağım, söz veriyorum." "Kalmasam bile ona ihtiyacın yok."

"Yaşıyor mu?"

"Maalesef."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o tehlikeli bir adam. Nao-chan, Japonya'dan Amerika'ya taşınmamın nedeni sosyal koşullar değil. Bunu kaçmak için yaptım."

ve onun etkisi. Eğer kalsaydım, her gün hayatınız için savaşmanız gereken yozlaşmış bir şekilde yetiştirilecektiniz."

"O zaman neden onunla birlikteydin? Neden beni doğurdun?"

"O zamanlar muhafazakâr bir aileden gelen basit bir kızdım. Ailem beni yaşlı bir yaşta doğurdu ve geçimlerini sağlamak için küçük marketlerinde yorulmadan çalıştılar. Sonra baban içeri girdi, işlerini ve zavallı yaşlı kalplerini tehdit etti. Tek hedefi ailem değildi. Mahallemizdeki herkes öyleydi. O kadar korunaklı ve dünyadan bihaberdim ki sahte bir büyüklük duygusuna kapıldım ve ona ve zorbalığına karşı durabileceğimi düşündüm. İyinin her zaman kötünden daha ağır bastığı gibi aptalca bir efsaneye inanmıştım ama bir hayat dersi almıştım. Baban gibi insanlar sadece geride hiçbir şey kalmayana kadar almayı ve almayı bilirler. Ama benim genç ve aptal duygularımla nasıl oynayacağını biliyordu, hakkını vermeliyim.

"Neyse ki onun yöntemlerini öğrenmeye başlamıştım ve onunla güvende olmadığımı fark ettim. Sana hamile olduğumu öğrenir öğrenmez, ayrılmadan önce iki kez düşünmedim. Sadece Japonya'yı ve dönüştüğüm şeyle başa çıkamayan yaşlı ailemi değil, onu da. Sen bana yeni bir başlangıç verdin, Nao. İçimden yavaşça söküp attığı gücü yeniden kazandım. Senin sayende onun gaz lambalarının ve istismarcı davranışlarının üstesinden geldim. Seni tutmak hiç de zor değildi. Ne de olsa benim diyebileceğim tek şey sensin."

Onun eski günleri nostaljik bir şekilde anlatmasını dinlerken gözyaşlarım dinmiyor. Keşke onun genç haline uzanıp ona sarılabilseydim ama bunu yapamadığım için sessiz bir destek gösterisi olarak kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

Normal insanlar annemin yaşadıklarını yaşamaz. Kendilerine karşı olan birçok olasılığa rağmen bunu zirveye tırmanmak için bir güç olarak kullanmazlar.

Suçluluk duygusu kederimle birleşiyor ve beni sürüklüyor. Babamın onun kabusu olduğunu ve ona zarar verdiğini bilseydim, onu aramazdım. Sürekli onu sorarak onu incitmezdim.

"Mesele şu ki, baban iyi bir adam değil Nao ve kafanda oluşturduğun mükemmel imajın yakınından bile geçmiyor. Eğer beni sevdiysen, onu unuttur ve aramayı bırakırsın."

"Bu sabahki adamların... onunla bir ilgisi var mı?" Olumlu bir ses çıkarmadan önce tereddüt ediyor.

"Neden buradaydılar?"

"Onlar babanın adamları."

"Adamları mı var?"

"Birçoğu ve bu ikisi grubun en sofistike olanları olabilir."

"Seni rahatsız etmeye mi geldiler?"

"Gözümü korkutmak için, böylece onun olduğunu kabul edeceğim." "Benden haberi yok mu?"

"Ona yalan söyledim ve senin onun kızı olmadığını gösteren sahte bir DNA testi yaptım ama bunca yıl sonra bile hala benden şüpheleniyor. Hâlâ o pis ellerini sana sürmek istiyor ama ben ölene kadar savaşacağım."

"Tehlikeli olduğu için mi yoksa... sana zarar verdiği için mi ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"İkisi de."

"Seni ne kadar incitti?" Sesim suçluluk duygusuyla kırılıyor. "Çok kötü. Fiziksel olarak yapmadı ama saf kalbimi mahvetti."

Yine de sanırım bunun için minnettar olmalıyım. Eğer onun duygusal istismarı olmasaydı, bugün olduğum yere gelemezdim. Yine de sana yaklaşmasına asla izin vermezdim. Bu yüzden sürekli yerimizi değiştirdim ve hatta bir dahaki sefere Kaliforniya'ya gitmeyi önerdim. Onun pençesinden kaçmaya çalıştım ama o hep seni buldu."

"Ama benim onun kızı olduğumu düşünmüyor."

"Oh, öyle. Nedenini bilmiyorum ama ben inkar ettikçe o sana sahip olmak için daha da h ı r s l a n ı y o r . Özellikle de şu son birkaç aydır."

"O... o benimle tanışmak mı istiyor?"

"O zaten yaptı, Nao-chan. Sadece sen onu hatırlamıyorsun."

SEBASTIAN

I her yerde onu aramak.
Ki bu çok fazla bir yer değil. Genellikle ya evinde ya da ormandadır.
Benimle gel.
O kayada olacağından o kadar emindim ki. Bunu egom mu küçümsemeye çalışıyor yoksa gerçekten onu bizim evde beni beklerken bulacağımı mı düşündüm bilmiyorum.
Her neyse, durum böyle değil.
Hemen sonra evine gittim ama annesi orada olmadığını söyledi.
Onu binlerce kez aramayı denedim. Sonra bir dizi mesaj gönderdim.
Neredesin? Beni geri ara.
Daha önceki mesajımı okumadıysanız, bu beni aramanız için bir hatırlatmadır.
İncindiğini biliyorum ve incinmeni istemiyorum. O yüzden açıklamama izin ver. Durum düşündüğün gibi değil.
Beni görmezden gelmen sorunu çözmeyecek, Naomi.
Bana soğuk davranarak geri adım atacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de senin için geliyorum.
Neredesin lan sen? En azından bana iyi olduğunu söyle.
Bu beni sinirlendirmeye başladı ve sinirlendiğimde ne kadar delirdiğimi biliyorsun. Beni test etmeyi bırak ve lanet telefona cevap ver.
Eğer seni herhangi bir şekilde incinmiş bulursam.
Bebeğim. Hadi, sadece iyi olduğunu söyle ve ben de seni rahatsız etmeyi bırakayım. Şimdilik.

Bu iş tırmanmaya devam edecek ve sonuçlarına hazır olsan iyi edersin, Tsundere.

Mesajlarıma cevap vermedi ama bir noktada okudu, bu da iyi olduğu anlamına gelmeli.

Ya da belki kaçırılmıştır ve onu kaçıran kişi mesajlarını okuyordur.

Mümkün olan en yüksek hıza ulaşana kadar gaza basarken bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Bütün gün o kadar dikkatsiz sürdürdüm ki kaza yapmadığıma şaşıyorum.

Gün geceye döndü ve ben zaten lanet kasabanın turunu yaptım. Hem de iki kez.

Belki başka bir şehre gitmiştir. Ya da başka bir eyalete. Hatta belki başka bir ülkeye.

Bunu yapabilecek kadar çılgın ama annesini öylece geride bırakmayacağına bahse girerim.

Ona ne kadar kızgın olduğunu söylese de, onu hala önemsiyor.

Ama belki annesi biliyordur ve nerede olduğunu benden saklamasını istemiştir.

Telefonumun çalması beni kaotik düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Bayan.

Weaver gösterge panelinde yanıp sönüyor.

Onun beklediği neşeli ses tonuyla cevap verirken derin bir nefes

alıyorum: "Büyükanne." "Sebastian!" o coos, onu ton
Ballı, hangi anlamına gelir o var

Şirket.

Elbette, konuşmalar bana onun ucundan ulaşıyor.

"Hemen döneceğim hayatım," diyor birine. "Torunum telefonda... evet... yıldız."

Kapıyı kapatmak istediğim bazı neşeli açıklamalar var ama yapamıyorum çünkü kimse Debra Weaver'ın yüzüne telefon kapatmıyor. Tam tersi.

Kısa süre sonra sesler kaybolur ve "Hangi cehennemdesin?" diye tıslar.

"Ha?"

"Bu akşam bir toplantımız var. Senin ve amcanın da gelmesi gerekiyordu."

Sikeyim. Yapıyoruz.

Naomi'yi bulma çabalarım sırasında tamamen unutmuşum.

Zihnim farklı yönler doğru hızlanıyor, makul bir çözüm arıyor. "Geç saate kadar dersim var. Gelemeyeceğim."

"Terzinin kızıyla derse geç mi kaldın?" Ses tonu ölümcül ve eğer yüz yüze olsaydık, gözlerindeki ikiz alevleri görürdüm.

"Bunu nereden biliyorsun?" İnkâr etmenin bir faydası yok, edersem de bunu daha sert saldırmak için bir davetiye olarak kullanacaktır.

"Televizyondaki kızı öptükten sonra tek varisimizi serbest bırakacağımızı mı düşündün gerçekten?"

Benim açımdan bir yanlış hesaplama. Büyükanнемin bu davranışı bir miknatis gibi çekeceğini bilmeliydim. Neyin normal olduğuna değil, aslında normal olmadığı halde normalmiş gibi görünmeye çalışan şeylere odaklanır.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum en nötr tonumla.

"Bana karşı onu savunarak ilgisi olduğunu kanıtladın."

Direksiyona daha sıkı tutunuyorum. Büyükanнем ve büyükbabam kana susamış köpekbalıkları gibiler, zayıflık kokusu aldıkları an, onu kullanarak sizi alaşağı edene kadar ona yapışıyorlar.

Babama yaptıkları ve bana ve Nate'e yapmaya çalıştıkları şey buydu.

Çok uzun süre dayandık.

Ya da en azından amcam yaptı. Görünüşe göre kanımı koklamalarına izin vermişim.

"İki seçeneğin var Sebastian. Terzinin kızını istediğin gibi nazikçe ya da acımasızca bırak ya da boynunun kırılmasını izle. On beş dakika içinde burada ol."

Bip.

Frene öyle sert basıyorum ki, araba neredeyse devriliyor. Yumruğum direksiyona çarpıyor ve yerinden çıkmamasına şaşırıyorum.

Acı parmak eklemlerimde yankılanıyor ama göğsümdeki savaş haliyle kıyaslanamaz bile.

Ailem o trafik kazasında öldüğünde ve büyükanne ve büyükbabam beni evlat edindiğinde bir şey öğrendim.

Hayatta kalabilmek için onların sadist oyunlarını oynamam gerekiyordu. Belli bir şekilde davranmam, belli bir şekilde konuşmam ve hatta belli bir şekilde gülümsemem gerekiyordu.

Tüm bunlar Weavers'ın nesiller boyunca mükemmelleştirdiği sosyal oyunun bir parçası. Mirası devam ettirebilmek için aileye liderlik edecek kadar güçlü fikirlere sahip olmam gerekiyordu, ancak normların dışına çıkmama izin verilmiyordu.

Bu noktaya kadar, ne babamın ne de Nate'in olabileceği mükemmel Dokumacı oldum.

Ama yıllarca mükemmelleştirmeye çalıştığım imajım yavaş yavaş önümde parçalanıyor. Bu da bir dürtüyü ortaya çıkarıyor.

Sahip olduğum tek dürtü. Şiddet ihtiyacı.

Arabayı vitesle takıyorum ve Naomi'nin evine dönene kadar çılgın bir hızla sürüyorum. Büyükanne min toplantısını siktir et. Eğer kafamın üzerinde giyotin tutuyorsa, ben de kendimi şımartabilirim.

Naomi'nin annesinin bana hâlâ eve gelmediğini söylemesini bekliyorum ama arabasını garaj yolunda bulunca duraksıyorum.

Araçtan en hızlı şekilde inerken kalbimde küçük bir boşluk aydınlanıyor.

Verandaya olan mesafeyi geçer geçmez ayaklarım durur. Yalnız sarı bir ışık, dış basamaklarda oturan küçük bir figürün üzerinde parlıyor.

Naomi.

Başını ellerinin arasına almış, uzaklara bakıyor. Garaj yolunu hızlıca taradığında sadece arabasını görüyor, yani annesi her zamanki gibi geç saate kadar işte olmalı.

Her zaman yanlış giden bir sevkîyat ya da onun standartlarına uymayan bir tasarım vardır. Naomi sık sık annesinin ne kadar sağlıklı bir işkolik olduğundan yakınır.

Yavaşça ona yaklaşırken beni fark etmiyor. Omuzlarındaki titremeyi ve her zamanki dik duruşundaki yenilgiyi ancak biraz uzaklaşınca fark ediyorum. Tüyleri hafif soğuktan çıplak kollarını kaplıyor ve ona rahatsızlık verdiği için görünmez bir varlığa zarar vermek istiyorum.

Naomi'm o kadar kırılabilir, o kadar kırılgan görünüyor ki, neredeyse tek bir dokunuşla mahvolacakmış gibi.

Buraya öfke ve şiddet ihtiyacıyla geldim ama onun durumunu gözlemledikçe tüm bu düşünceler sistemimden kayboluyor.

"Bebeğim."

Başını yavaşça kaldırırken kaskatı kesiliyor. Bakışlarında gözyaşı bulmayı umuyorum ama yok.

Keşke ağlıyor, tekmeliyor ya da çılgılık atıyor olsaydı. Keşke ayağa fırlayıp beni boğsa ve hayalarım a diz çekse.

Bu seçeneklerden herhangi biri onun gözlerindeki boş bakıştan daha iyidir. Işığın yokluğunda karanlıktırlar, ama sanki arkalarında ruh yoktur.

Yıkanmış.

Tıpkı ifadesinin geri kalanı gibi.

"Telefonlarıma cevap vermedin," diyorum sessizce çünkü başka bir ses muhtemelen tam tersi bir etki yarata c a k t ı .

Aniden ayağa kalktı. Hareket tek seferde gerçekleşiyor, bana doğru gelmesini bekliyorum, ama o sadece dönüyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

O kadar hızlı değil.

Onu kolundan tutup s a v u r u y o r u m . Yüzüme bir tokat atıyor ve bunun şiddetiyle çenemde bir kas çalışıyor.

Tüm ağırlığını vuruşlarının arkasına nasıl koyacağını çok iyi biliyor.

"Beni rahat bırak." Sesi gırtlaktan geliyor, çiğ, sanki diğer tüm duygularını tüketmiş ve geriye sadece öfke kalmış gibi.

Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Ailemi kaybettiğimden beri bunu yaşıyorum ve onun da aynı boşluğu yaşamasını istemiyorum.

Benim gözetimimde olmaz.

"Şimdiye kadar yapmayacağımı bilmen gerekirdi. Biz birbirimize

bağlıyız, Naomi." "B i r b i r i m i z e b a ğ l ı m ı y ı z ?" Alay ediyor.

"Neyle? Yalanlarınla mı? Senin lanet

Oyunlar mı? Reina'nın bahisleri mi? Sen zaten kazandın. Beni siktin, ahlakımı bozdun ve gönlünce aşağıladın, şimdi git aptal arkadaşlarına bundan zevk al ve beni rahat bırak."

Sözlerinin ardındaki ilgisizlik beni kızdırıyor. İnsanlar nefretin en kötü duygu olduğunu düşünüyor ama değil.

Kayıtsızlık.

Naomi'nin beni bu kadar kolay gözden çıkarabilmesi, çirkin canavarımın başını kaldırmasına neden oluyor.

"İşte burada yanıyorsun bebeğim. Seninle işim bitmemişken seni bırakamam."

"Evet, öyleyim Sebastian! İstemeyerek de olsa senin oyununu oynadım ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi."

"İstemeyerek mi? Sikerim öyle işi. Her kovalamacadan en az benim kadar zevk aldın. Amcığın, heyecanının ve korkunun yoğunluğuyla sikimi boğdu ve ikimizin de sayamayacağı kadar çok boşaldın. O yüzden orada durup da istemeyerek kelimesini ağzına alma."

"Bu sadece fizikseldi. Duygusal olarak istismar edilmeyi kabul etmedim! Yani, evet Sebastian, bitti. Bir daha bana yaklaştığında ya da yaklaşmaya çalıştığında

"Bana dokunursan, yasaklama emri çıkarttıracağım."

"Yasaklama emrinin beni durduracağını mı düşünüyorsun?"

Yutkunuyor, güzel küçük boğazı hareketle çalışıyor ve elimi yeterince sert bir şekilde etrafına sarıyorum, böylece burada kimin sorumlu olduğunu biliyor.

"Başa çıkamıyorsan hayvanımla oynamamanı söylemiştim. Sana güvenli kelimeni kullanmanı söyledim ama kullanmadın. Ciyakladın ve kaçtın. Nefes nefese kalıp inledin ve seni kullanmam için bana yalvardın. Bu bizim gerçekliğimiz, Naomi. Biz buyuz, sen ve ben. Canavar ve oyuncak. Canavar ve av, o yüzden sakın beni senden uzak durmakla tehdit etmeye kalkma, çünkü böyle bir şey olmayacak."

Bu gece ilk kez, bana bakarken bile gözlerinde nem parlıyor, karanlık gözleri ruhumda delikler açıyor. Sesi gergin bir fısıltı olarak çıkıyor, "Bana en başından beri yalan söylediğinde her şeyi *mahvettin*."

"Sana hiç yalan söylemedim."

"Gerçeği sakladın ki bu yalan söylemekten daha kötü bir şey. Duygularımı sadece bir oyun haline getirdiniz ve beni kampüsün alay konusu haline getirdiniz."

"Kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Buradaki sorunun gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İnsanların size zorbalık yapmasından endişe ediyorsunuz, ki bir gün daha görmek istiyorlarsa bu olmayacak."

"Görmüyorsun bile, değil mi?"

"Neyi görmüyorum?"

Göğsüme öyle sert bir yumruk indiriyor ki sendeliyorum ve o da bu fırsatı kendini tuttuğum yerden kurtarmak için kullanıyor.

"Bana ne yaptın! Benimle oynama şeklin! Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında değil misin?"

"Hayır, çünkü sana sahip olmalıyım. Yöntem önemli değil, sonuç **ö n e m l i .**"

Yavaşça başını sallıyor, dudakları küçük bir fısıltıyla ayrılıyor, "Sen delisin."

"Oh, bebeğim, sen benim deliliğimin sadece bir kısmını gördün. Beni kışkırtma yoksa sana geri kalanını gösteririm."

Çenesi titriyor, ama arkasına uzanıp açılana kadar ön kapının kolunu kurcalarken göz temasını kesmiyor.

"İşimiz bitti," diye vurguladıktan sonra içeri g i r i p kapıyı kilitliyor.
Genellikle annesi yanında değilken bunu yapmaz. Bu bir çeşit davettir,
böylece onu korkutabilir ve şaşırtabilirim.

Bu onun reddinin açık bir işareti, ama işe yaramayacak. Ne
yapmam gerektiği umurumda değil ama Naomi'mi geri
alacağım.

Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemem gerekse bile.

AKIRA

DKulak Yuki-Onna,
Neden boktan fetişinizi savunma ihtiyaı duyduğunuzu
bilmiyorum, ama egoist sorunları olan tüm insanlar bunu yapar,
Öyle değil mi? Hemen karşı tarafa saldırıyorlar çünkü yanıldıkları takdirde
Tanrı korusun.

Ve ylesiniz. Yanlış yani.

Saçmalamayı bırakın ve beni eylemlerinizi asla kıyaslanamayacak
şeylerle suçlamaya çalışmak yerine biraz yardım alın.

Nefes pornosu izlesem ne olur? Beni etrafta dolaşırken ve bunu
uygularken görmüyorsun. Hayalini kuruyorsam ne olmuş? Güneşin
altındaki her güvenlik prosedürünü görmezden gelirken bunu gerçek
hayatta yapmayı düşünen hasta kişi ben değilim. Eminim annen sana
tedbirli olmayı öğretmiştir. Bu ılgınlıktan önce kim olduğunu hatırla ve
daha iyisini yap.

Senin ahlak polisin olmaktan çok uzağım, Yuki-Onna. Ben sadece
omzundaki küçük meleğim ve umutsuzca şeytanların tarafından itilip
kakılmamaya çalışıyorum (evet, çoğul, çünkü sende bunlardan çok var).

Yardım etmeye çalışıyor muyum? Olumsuz. Sana eziyet etmekten zevk
alıyor muyum? O da olumsuz.

Bu da beni mektubunuzu okuduğumdan beri düşündüğüm soruya
getiriyor. Eylemlerinizi ve seçimlerinizi kmsediğim halde neden her
mektubunuzu dört gözle bekliyorum?

Bu zehirli mi? Muhtemelen. Bırakacak mıyım? Muhtemelen hayır.

İşte size benim hakkımda başka türlü asla ğrenemeyeceğiniz gerğin
bir parçası. Sıradan mektuplarınız, ne kadar sıkıcı ve benmerkezci olursa
olsun, dikkatimi dağıtıyor.

kafamdan ve hayatımdan.

Sırf bu yüzden bile bu alışveriş zincirini durduramam. Gerçi neden durdurmayacağın konusunda hiçbir fikrim yok, çünkü sana güneşin altındaki her renkli ismi taktım.

Ama derler ya, kuşlar bir araya gelir diye, belki de bu, her ne haltsa, hep olması gereken bir şeydi.

O mektubu göndermem ve bir çocuk gibi heyecanlanmam gerekiyordu. Senin de cevap yazıp dikkatimi dağıtman gerekiyordu.

Hayatım istemediğim her şeyden ibaret ve hayatımda kontrol edebildiğim tek şey sensin.

Yani hayır, pencerelerimi kapatmayacağım ya da bir tılsım almayacağım. Yuki-Onna, can sıkıntısını giderdiğin sürece her zaman gelebilirsin.

*NÜKTELİBİR ŞEY SÖYLEYİN, BUNU DÜŞÜNECEK ENERJİM YOK
burada aşktan bahsetmiyor*

Akira

NAOMI

Ladil değil.
Ancak bu konu üzerinde düşünmeye devam edersem, tek yapacağım şey cips ve elma suyu eşliğinde bir acıma partisi vermek olacak.

O yüzden yapmıyorum.

Annem kanser olduğunu söyleyeli üç hafta oldu.

O hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmekte ısrar ederken bile üç hafta boyunca onun yanında olmaya çalıştım. Zamanı geldiğinde her şeyi mükemmel bir şekilde organize etmek ve hazır tutmak istediğini söyledi. Ayrıca, ölümü düşünmek ve bocalamak annemin yapacağı bir şey değil.

Benimle bir seyahate çıkması için ona yalvardığımda, Japonya'ya gideceğimizi çünkü son günlerini orada geçirmek istediğini söyledi.

Neyse ki ilaçları sayesinde fazla acı çekmiyor. Muhtemelen ameliyat ya da kemoterapi görmediği içindir.

Ancak gerçek şu ki, kanser onu içten içe kemiriyor ve sanki son yaklaşmamış gibi toplantılarına devam ederken içinde iltihaplanıyor.

Doktorun bana tavsiye ettiği gibi onun bakış açısından görmeye ve isteklerine saygı duymaya çalıştım. Ama rol yapmak çok zor. Birlikte yemek yapmak, film izlemek ve yürüyüşe çıkmak zor, üstelik bunların son aktiviteler olabileceğini bile bile.

Onunla birlikteyim.

Bu konuda konuşacak kimsenin olmaması daha da zor.

Lucy'yi affedemem, her ne kadar yalvar yakar gelip bana bir şeyler olduğundan şüphelendiğini ama ne olduğunu bilmediğini söylese de.

Ayrıca Brianna'ya herkesin içinde karşı çıktı ve ona isimler takıldı ve yakın çevreden dışlandı. Bu onun yaptıklarını telafi etmez ama

O zehirli gruptan ayrıldığına sevindim.

O çevrede işler daha da çılgınlaşıyor.

Aynı hafta, Cuma günü maçıdan sonra Reina ormanda saldırıya uğradı ve hafızasını kaybetti. Şimdi, gülümseyen, gülen ve insanları önemseyen tamamen farklı bir insan.

Ben bile.

Geçen gün beni becermek için Sebastian'la iddiaya girdiğini öğrendikten sonra benden özür diledi ve ben de tükürüğümle boğuldum. Ona siktirip gitmesini söyledikten sonra yani.

Adamın kendisi acımasızdı.

Beni köşeye sıkıştırmadığı, bana yaklaşmadığı ya da benimle konuşmadığı bir gün bile olmadı.

Bazen, aletin beni nasıl özlediğiyle ilgili bir şakadır. Diğer zamanlarda, göğsünün benimkine yaslandığı ve yüzünün ağzımdan sadece birkaç santim uzakta olduğu yoğun bir şey.

Benim kararım ya da ona ayrıldığımızı söylemem kesinlikle umurunda değil. Aslında, hala birlikte olduğumuzu ve er ya da geç aramızdaki bağa boyun eğeceğimi düşünüyor.

Öfkemi elimden geldiğince içimde tuttum. Annemle ilgili sürekli üzüntümü de ekleyince onu düşünecek durumda bile değildim.

Ama ben biliyorum.

Tanrım, ne kadar çok istiyorum.

Sanırım bunun sebebi yalnızlık. Arkadaş eksikliği ve içimde kaynayan patlama ihtiyacı.

Ayrıca, artık tam anlamıyla bir bağımlıyım. Ne kadar porno izlersem izleyeyim, Sebastian'ın ellerinden hissettiklerimin yoğunluğuna benzeyen hiçbir şey yok.

Dışarıda onunla yaşadığım ham kovalamaca ve ham açlıkla eşleşen hiçbir şey yok.

Bazen yatağında uzanıyorum ve onun kocaman sikini, sert ellerini ve kötü dilini düşünüyorum.

Bazen, parmaklarımın külotumun altından kaymasına izin veriyorum, hisleri yeniden yaratmak için umutsuz bir girişimde bulunuyorum.

İşe yaramıyor. Pek işe yaramıyor.

Bunu atlatmam ne kadar sürer? Çünkü son zamanlarda uçurumun kenarındayım, hareket eden herkesi tersliyorum.

Kampüse gelmek bir kabusa dönüştü. Şaşırtıcı bir şekilde kimse bana zorbalık yapmıyor ya da laf atmıyor ama bakışlar yalan söylemez. Bana bir baş belasıymışım gibi bakıyorlar.

Ayrıca Brianna beni dışlamayı kendine görev edinmiş durumda, hatta eskisinden de fazla.

Reina hafızasını kaybettiğinden ve artık o şirret, otoriter halinden sıyrıldığından beri Brianna zehrini takımın her tarafına yayıyor. Aktif olarak benim ve diğer bazı kızların hayatını cehenneme çevirmeye çalışıyor.

Uzun zamandır öfkeyle vazgeçme noktasına gelmiştim ama vazgeçmedim. Annemin fazla zamanı kalmamışken onu üzmeyeceğim.

İç çekerek, mesajlarımı kontrol ederken otoparka doğru ilerliyorum. Neden özel dedektif Kai'den bir mesaj bulmak istediğimi bilmiyorum.

Yapmayacağımı biliyorum. Annem babamı aramayı bırakmam için yalvardıktan sonra bıraktım.

Kai'yi arayıp görevi iptal etmesini söylemek için her şeyimi verdim. Bana nedenini sordu ve ben de ona anneme sahip olmanın yeterli olduğunu söyledim.

Ve öyle.

Öfkeye olması gerekenden daha fazla tutunmak, bu gerçeği fark etmemi engelledi.

Kai sadece bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi ve hepsi bu kadar.

Yine de bir gün beni arayıp babamı bulduğunu söyleyeceğini ya da bana bir mesajla adresini göndereceğini düşünüyorum.

Bu mesajların hiçbiri görünmüyor. Ama ekranım başka birinden gelen mesajlarla dolup taşıyor.

Sebastian.

Artık bana günüyle ilgili her şeyi anlatmak ve hiç cevap vermesem bile bana en tuhaf şeylerle monolog yapmak gibi bir alışkanlığı var. Cevap verdiğimde de, ona gidip kendini becermesini söylüyorum. O da beni becermeyi tercih ettiğini söylüyor.

Bu günün mesajları arasında şunlar yer almaktadır:

Bu hafta Nate'le buluşacağım. Birlikte yemek yediğimizde ağzının suyu akıyordu, katılmak ister misin?

Bir daha düşündüm de, hayır. Ona salyalarını akıtmanı istemiyorum. En iyisi onu bir daha görmemen.

Yine de gitmekte ısrar edersen, ona maske taktırabilirim. Ne dersin?

Tek taraflı sohbetimden ne kadar keyif alsam da, en azından evet ya da hayır cevapları verebilirsiniz.

Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, siktir git, beni yalnız bırak cevap olarak sayılmaz. Tsundere olmanı ne kadar sevsem de, soğuk davranman yorucu olmaya başladı.

Her neyse, bu gece randevu mu? Yoksa kovalamaca mı? Dar amcığın sikimin etrafında kenetlenirken memelerini ısıtıp emebildiğim sürece ikisine de açığım.

Ya da kışın. Amanın kadar iyi hissettiriyor.

Ve kovalamacayı da özlemiyormuş gibi davranmaya çalışmayın. İkimize de işkence ediyorsun ve bu hiç eğlenceli değil. Hiç eğlenceli değil.

Ama bekleyeceğim.

Şimdi, bana ne yaptığını gör ve kendini suçlu hisset.

Duştan çıkar çıkmaz çekilmiş gibi görünen çeneden aşağı bir selfie eklemiş.

Ve çıplak. Tamamen.

Arabama yaslanırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Karın kaslarına yapışan su damlacıklarına ya da Arapça ve Japonca dövmelerine odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim hemen aşağı kayıyor.

Sekiz inçlik siki bacaklarının arasında dik duruyor. Sarkıkken büyük, ama sert ve hazır olduğunda devasa.

Yan taraftaki damarlar patlar ve taç morarır ve şişer, precum ile sızar.

Sikeyim.

Cinsel olarak hüsrana uğramış ruh halimde görmem gereken görüntü gerçekten bu değil.

"Sebastian mı o?"

Lucy'nin utangaç sesiyle irkiliyorum ve telefonu kotumun cebine sokuyorum. Tanrı'ya şükür ki güvenli bir mesafede ve beni bir sik fotoğrafına bakarken göremezdi.

"Neden benimle konuşuyorsun?" Kaltak gibi konuşuyorum ama bu noktada gerçekten daha az umursayamazdım.

Belki de gerçekten bir kaltağım.

Lucy'nin ağzı aşağıya doğru döner. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum." "Yapma o zaman."

Derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Eğer istersen hayatımın geri kalanında özür dilemeye hazırım."

"Belki de sadece beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Pislik gibi davranmayı bırak." Reina Lucy'ye katılır ve kollarını kavuşturur.

Hafızasını kaybetmiş ve kişiliği yüz seksen derece değişmiş olabilir ama görünüşe göre Lucy'den hâlâ hoşlanıyor.

Ve hâlâ hiçbir hafıza kaybının silemeyeceği o bakışları var. "Senden çoktan özür diledi."

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Bu onu affedeceğim anlamına gelmiyor."

"Yapmak zorunda değilsiniz, ancak bu uzun vadede ikinize de zarar verecektir.

Sizin en iyi arkadaş olmanız gerekmiyor muydu?"

"En iyi arkadaşlar birbirlerini sırtlarından bıçaklamazlar." Sesim kesiliyor ve bundan nefret ediyorum. Zayıflıktan nefret ediyorum.

"Bunu yapmak istememiştim." Lucy'nin göz kapakları yaşlarla parlıyor. "Yemin ederim seni incitmek istemedim, ama popüler olmanın göz kamaştırıcı tarafına fazla kapıldığımı ve bunun beni etkilemesine izin verdiğimi itiraf ediyorum ve bunun için çok üzgünüm."

"Üzgün olup olmamanız önemli değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Tabii ki öyle." Reina derin bir iç çeker. "Dinle, Sebastian olayı berbat bir şey ama hepsi benim suçum. Lucy'nin bununla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden birini suçlamak istiyorsanız beni suçlayın."

"Seni mi suçluyorum?" Hiç espri yapmadan gülüyorum. "Bunu neden yaptığını bile hatırlamıyorsun."

"Bunun için ben de üzgünüm." Bakışlarını indiriyor. "Eğer yapabilseydim, nedenini öğrenirdim, böylece seni rahatlatabilirdim."

"Kapanışa ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" Sesim yine kesiliyor ve bunun için kendime lanet ediyorum.

Reina gülümsüyor ve bu zayıf bir gülümseme.

Hafızasını kaybettiğinden ve ayrıldığı nişanlısı Asher kasabaya döndüğünden beri bu tür ifadeleri daha sık kullanır oldu.

"İstiyorsan sorun değil Naomi," diyor. "Hepimiz yaparız." Ama ben yapmıyorum.

Gerçekten bilmiyorum.

Belki bunu yeterince uzun süre tekrarlırsam, inanmaya başlayacağım.

SEBASTIAN

NAomi'nin yeterince zamanı oldu.
Beni reddetmek için.
Hayatına devam ediyormuş gibi davranmak için.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

Nereden mi biliyorum? Çok basit.

Gözlerindeki dünyaya yansıttığı öfke benimkine çok benziyor. Herkese ve her şeye saldırma ve sonra da kendi kabuğuna çekilme ihtiyacı, sert sözlerinden çok daha fazla şey anlatıyor.

Onlar sadece arkasına saklanmayı seçtiği zırhlar.

Çünkü ne kadar kızgın olursa olsun, aptalca bir bahse girdiğim için benden ne kadar nefret ederse etsin, hala o büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Hâlâ sadece benim fark edebileceğim o kıvılcıma sahip.

Onu kampüste gizli bir yerde ya da genellikle öğle yemeği yediği en sevdiği çeşmenin yakınında her köşeye sıkıştırdığımda hala ürperdiğini hissediyorum.

Büyükannemin intikam sözünden sonra Naomi'yle yalnız kalmamayı kendime görev edindim. Debra Weaver ve tehditlerini ciddiye alırım. En son babamı tehdit ettiğinde, babam ve annem ölmüştü.

Naomi ile tarihin tekerrür etmesine izin vermem mümkün değil. Yani bir bakıma, bu durgun dönemi büyükannemin teorisine karşı bir dava açmak için kullanıyorum. Eğer artık Naomi'yle ilgilenmediğime ve tehdidine boyun eğip onunla görüşmeyi kestiğime inanırsa, pençelerini geri çekecektir.

Yine de bu kararın benim üzerimde kendi yansımaları oldu.

Haftalardır güzel oyuncağımı becerememek beni acı çeken, öfkeli bir pisliğe dönüştürdü. Artık Asher'dan bile daha kötüyüm ve Josh'a ve Naomi'ye doğru bakan herkese yumruk atıyorum.

Elimde değil.

Erkeklerden biri ona karşı herhangi bir söz söylediği anda, ne kadar masum olursa olsun, yüzlerini yere çarpma ihtiyacı duydum. Sadece fantezide değil, aynı zamanda sert, inatçı gerçeklikte de. Weaver'ın adını lekelememek ve büyükannemle büyükbabamın nefesini ensemde hissetmemek için bunu herkesin gözü önünde yapmalıydım.

Ama o pislikleri yumruklamamın her saniyesinden zevk aldım. Şimdi, Asher'ın lisede Reina'yla flört eden bir adamı yumruklarken parmak eklemlerini neden kıldığını anlıyorum.

Öforik hissettiriyor.

Owen genelde suratlarını dağıtmadan önce beni soyar.

Asher geri döndüğünden beri, o ve Owen sanki bu beni gevşetecekmiş gibi beni içmeye götürüyorlar. Bu beni daha da dengesiz hale getirdi ve sırf hayal kırıklığından başka bir sebep yokken kavga çıkarmaktan kendimi zor alıkoyuyorum.

Bağımlılık ortadan kaldırıldığında böyle olur. Ya da saplantı.

Ya da lanet bir arkadaşlık.

Naomi artık onsuz yaşayamayacağım hayatımın büyük bir parçası haline geldi.

Nasıl bu kadar çabuk ciddileşti bilmiyorum ama öyle oldu.

Hatta Nate'ten, Naomi dokuz yaşındayken ona elini sürmeye cüret eden Sam Miller denen pisliği aramasını bile istedim. Owen'ın partisinde bana hikayeyi anlattıktan sonra, öfkemi serbest bırakmamak ve gördüğüm her şeyi yumruklamamak için her şeyimi harcadım.

Onun incinmiş ve korkmuş olduğu düşüncesi, yaşadığım her şeyden daha derindi.

O piçi bulduğumda ona ne yapacağımı bilmiyorum ama muhtemelen şimdiye kadar yaptıklarımın daha şiddetli bir şey yaparım.

Gerçek şu ki, Naomi söz konusu olduğunda sınırlarımın ne kadar genişlediğine dair hiçbir fikrim yok. Özellikle de onu travmatize eden aşağılık hayatla ilgiliyse.

Amcam dedektif arkadaşlarıyla görüştü ve Sam'in kayıp olarak kayıtlara geçtiğini buldular. Nate kaçmış olabileceğini söyledi.

başka bir ülkede yaşamak. Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor. O piçi bulacağım ve bunu ona ödeteceğim.

Gerekirse hayatıyla.

Söz konusu Naomi olduğunda, dürüst olmak gerekirse, bunun üzerinde değilim.

Owen bana sikimi ıslatacak bir amcık bulmamı ve biraz gerginlik atmamı söyledi. Ona yumruk attım. Sanki bu mümkün olabilirmiş ya da Naomi'mi doğurduktan sonra başka biriyle ilgilenebilirmişim gibi.

Kimse onun ateşiyle, mücadelesiyle ve hatta sevimli masumiyetiyle boy ölçüşemez ve bu denemeden kaynaklanmıyor. Ponpon kızlar da dahil olmak üzere sayısız kız her maçta kendilerini bana atıyor. Naomi'nin tepkisini ölçmek için onlara izin veriyorum.

Çoğu zaman, başını eğip gitmeden önce ters ters bakar. Tam o anda, bana yapışan kız her neyse onu itiyorum.

Ondan başka kimseyle yatmaya niyetim yok.

Bu da beni neden burada olduğuma getiriyor.

Onun evinin önünde.

Büyükannem burayı gözetleyen birine sahip olabilecekken, olmamalıydım.

Ama şimdiden dört hafta oldu. Büyükannem bile bu kadar uzun süre dayanamazdı.

Ayrıca, geç oldu ve üzerimde kapüşonum var.

Bayan Chester'ın arabası garaj yolunda değil, tam da umduğum gibi. Ön kapı kapalı ama zaten oradan geçmeyeceğim. Naomi bana alarm kodunu bir süre önce gizlice girdiğimde vermişti. Umarım değiştirmemişlerdir.

Evin etrafından dolanıyorum ve Naomi'nin balkonunun yakınına gelene kadar ağaca tırmanıyorum, sonra da balkona atlıyorum. Kapıyı kaydırarak açıp içeri girerken ve alarmı devre dışı bırakırken hareketlerim sessiz. Öncekiyle aynı kod.

Naomi odasında değil. Bu da sürpriz değil.

Yavaşça merdivenlerden inip oturma odasındaki televizyon ekranının parladığı yere gidiyorum. İzlediği son gerçek suç programının uğursuz müziği havayı dolduruyor.

İşte o zaman onu ilk kez tam olarak görebiliyorum.

Naomi bir yastığı göğsüne bastırmış, dudakları pipete sarılmış bir şişe meyve suyu tutuyor. Televizyon onun minyon yüz hatlarına soluk mavi bir ışık saçıyor.

O kadar güzel ki, acıtıyor.

Koyu renk gözleri kocaman ve dudakları tam bir konsantrasyon içinde titriyor. Bu şovları izlerken korkmasını hep sevmişimdir ama yine de onları izlemeye devam ediyor.

Hala sağladıkları heyecanın tadını çıkarıyor.

Olaylar ekranda yeniden anlatılırken ona arkadan gizlice yaklaşıyorum. Elimi boğazına doladım ve sarsıldı.

Tam çığlık atacakken avucumu ağzına kapatıyorum, sonra eğilip fısıldıyorum: "Çığlık atarsan seni sikerim."

Gözleri açılıyor ve beni tam olarak tanıdığı anı omuzlarındaki hafif gevşemeden ve nefesinin elime doluşundan hissedebiliyorum.

Ama sonra tekrar sertleşiyor ve yastığı yüzüme doğru fırlatıyor. Ardından meyve suyu şişesini fırlatıyor ama ben başımı yana eğiyorum ve şişe yere çarpıyor.

Naomi bacaklarını havaya kaldırıyor ve elime karşı mırıldanıyor. Havada onun kavgasının kokusunu aldığım da sikim bir anda kotumun içinde sertleşiyor.

Kanepenin arkasından atlayıp onun üstüne çıkıyorum. Yine de mücadele etmeden onu yere sermeme izin vermiyor.

Tırnakları çiziyor ve ayakları bana ulaşabileceği her yere tekme atıyor. "Siktir, bebeğim. Kavganı özledim."

Onu kanepeye yapıştırırken elim boğazında sıkışıyor. Nefes almak için hırıldıyor ve ben homurdanıyorum. "Ağzını bırakacağım ama çığlık atarsan seni tekrar boğarım."

Başını sallamıyor ama boğazını sıkıca tuttuğum için sallaması da mümkün değil. Ben de avucumu yüzünden çekip ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Bana karşı inliyor, sonra dudağımı ısırıp kan çekmeye çalışıyor ama dilimi içeri sokup onunkini fethediyorum.

Bırakın savaşmayı, ona nefes alacak yer bile bırakmıyorum.

Kahretsin, onu öpmeyi ne kadar özlemişim, onun alçak inlemelerini ve erotik sızlanmalarını ne kadar özlemişim. Burnunu çekerken çıkardığı sesler bile beni dünyadaki her şeyden daha çok tahrik ediyor.

Onu sertçe öpüyorum, sonra yavaşça, sınırlarıyla oynayarak ve çizgilerini bulanıklaştırarak. Göğsüm kabaran göğüslerini örtüyor ve parmaklarım boynunun yumuşak etine giriyor.

Onu taşaklarımı sıkılaştıran ve tüm kanımı aletime akıtan bir acelecilikle öpüyorum.

Bacakları açılsa bile hâlâ savaşımaya çalışıyor. Dili benimkinden geçici darbeler aldığı anda bile ısırmağa çalışıyor.

Sonra bana karşı bir şeyler mırıldanıyor. Bazı küfürler. Bazı seçme kelimeler.

Ama hepsini alıyorum.

Yanımda olduğu sürece her şeye razıyım.

"Senden... nefret ediyorum..." diye mırıldanıyor

pantolonunun altından burnunu çekerken. Gülümsüyorum.

Gülümsüyorum, çünkü bunca zaman bana güvenli kelimeyi söylemek için mücadele ettiğini düşünmüştüm.

Benden sonsuza dek kurtulması için ona verdiğim tek kelime.

Büyük boy gömleğinin altından bir elimi uzatıp parmaklarımı külotuna sıkıştırıyorum. Islaklığı tenimi ıslattığında boğazımda kısık bir sesle inliyorum.

"Amin beni istediği sürece benden sonsuza kadar nefret et."

Karanlıkta göğsüme saplanan bakışlarını hissedebiliyorum. "Bu sadece fiziksel bir tepki. Hiçbir anlamı yok."

"Alabildiğimi alacağım."

"Sana bittigini

söylemiştim." "Bunu asla

kabul etmedim."

"Beni rahat bırak!"

"Hayır," diye fısıldıyorum boğazına doğru, dilimi çıkarıp çenesinden kulak memesine kadar yalıyorum.

Titriyor, bacakları kasılıyor ve ben onun altımda eridiğini hissedene kadar tekrar yapıyorum.

Mücadelesi hâlâ devam ediyor, hakkını vermeliyim ama kalçalarını aralayıp külotunun üzerinden klitorisini okşarken durmuyorum.

"Bu amcık benim, bebeğim. Sen de benimsin. Sana yer verdim diye bittiği anlamına gelmez."

Dudaklarını yaladığımda inliyor, sonra dilimi ıslak ağzına sokuyorum.

Onu daha vahşice, daha aç bir şekilde öpüyorum. Onu haftalardır öpmediğim zamanlar için öpüyorum. Dilim onunkinin ırzına geçiyor, zedeliyor, cezbediyor, ta ki o da beni öpene kadar. Vuruşları benimkilerle buluşana ve uyarılmışlığı elime dolana kadar.

Parmaklarımın altında nabızı yükseliyor, düzensizleşiyor ve kontrolden çıkıyor.

Tıpkı benimki gibi.

Benden bu tepkiyi alabilecek tek bir kadın var, o da kendisi.

Naomi'm.

Ön kapı açıldı ve ikimiz de donup kaldık.

"Nao-chan, hâlâ uyanık mısın? Çin yemeği getirdim."

Başımı geri çektiğimde Naomi'nin gözleri açılıyor, sonra da "Git!" diyor. Dudaklarım hırıltıyla bükülüyor ama gitmek için bir hamle yapmıyorum.

"Nao-chan?" Annesinin sesi yaklaşıyor.

Naomi parmaklarını yan tarafıma geçiriyor, gözleri soruyor, yalvarıyor.

"Git..."

Hızlı bir hareketle kendimi onun üzerinden kaldırıyorum, ama şişmiş dudaklarından son bir öpücük çalmadan önce değil. "Bu iş daha bitmedi, bebeğim."

NAOMI

I o gece uyuyamadım.
Tek düşünebildiğim ne olduğuydu ve buna nasıl izin verdim?
Yaptığı şey için Sebastian'ı hâlâ affedemiyorum. Hala onu geri istemiyorum.

Peki vücudum neden böyle utanç verici bir tepki verdi?

Belki de bunun nedeni fiziksel ve duygusal olanın birbirinden ayrılmış olmasıdır.

Belki de haftalardır cinsel olarak hüsrana uğradığım ve bunun acısını birbirimize yazdığımız zehirli mektuplarla Akira'dan çıkardığım içindir.

Her neyse, dün gece olanların hiçbiri olmamalıydı. Annem gelmeseydi, onun daha ne kadar ileri gitmesine izin verecektim?

Öyle ya da böyle onun etkisinden kurtulmalıyım.

Ya öyle olacak ya da içimde kabaran hayal kırıklığı beni yenecek. Bu ve annemin kanseriyle başa çıkmak çok zor.

Belki de bu yüzden Lucy'yi ona söylediğim gibi şartlı tahliye ile geri kabul ettim. Zaten ikimiz de dışlanmış kişileriz ve o Brianna'ya karşı gelerek sosyal bir intihara kalkıştı. Prescott bile artık ona doğru bakmıyor. Reina ve ben de bir şekilde yakınlaştık.

Biliyorum. Çılgınca.

Şimdi üçümüz arkadaş sayılırız, meslektaş sayılırız ya da her neyse, ama annemle ilgili her şeyi onlara anlatacak kadar yakın değiliz.

Son dakikaya kadar kuruldan bir sır olarak saklıyor ve benden birlikte bir seyahate çıkma karşılığında hiçbir şey söylemememi istedi.

Ayrıca, Reina ve Lucy'ye tam olarak güvenmiyorum. O ikisiyle zaman alacak.

Reina ile yakınlaşabileceğimiz hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayız. Sanırım hepsi hafıza kaybı yüzünden. Sanki zalim, kindar Reina gitmiş ve yerine bambaşka, dürüst bir kız gelmiş gibi.

Brianna'yı önemseyen ve azarlayan biri. Geçmişte yaptıklarını her hatırladığında ondan nefret eden biri.

Nişanlısı Asher'ın geri dönmüş olmasının bununla bir ilgisi olabilir.

Sebastian'ın en yakın arkadaşlarından biri olan Asher.

Canavarım bulduğu her fırsatta beni rahatsız ediyor, köşeye sıkıştırıyor ve çıkışlarımı engelliyor. Bana mesajlar gönderiyor, kendisi ve benim hakkımda konuşuyor. Bittiğimizi bininci kez tekrarlamama rağmen hala bir biz olduğuna inanıyor.

Onu düşünmeyi bırak, Naomi.

Bunu kafamda defalarca tekrarlıyorum ve yine de kendimi alacakaranlıkta ormanda buluyorum.

Daha açık olmak gerekirse, kayada.

Öğleden sonra güneşi ağaçlara turuncu tonlar verirken üzerini kaplayan toprağa bakarken kollarım iki yanımda gevşek duruyor.

Burayı tamamen unutmuş olmalı.

Ne bekliyordum ki? Eskiden beni itip kaktığı ve becerdiği yere bir sunak yapmasını mı?

Bu iş daha bitmedi, bebeğim.

Kafamın içindeki uğursuz sesi kollarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

İçimden alaycı bir ses çıkarken başımı sallıyorum.

Ben burada ne yapıyorum ki? Gidip annemi işten ayrılıp dinlenmesi için sıkıştırmalıyım.

Sanki bu hızla giderse ölüm tarihini daha da erkene alacakmış gibi geliyor.

Ben onun her isteğine saygı duyuyorum, o da en azından bana zaman ayırabilir.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Bu hatırlatma göğsümü ağrıtıyor ve onu kovmak için kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Son birkaç haftadır tek yaptığım onu rahat ettirmeye çalışmaktı. Babamı aramaktan bile sonsuza dek vazgeçtim.

Ve ciddiydim. Eğer onu incittiye, ona ihanet ettiyse, onunla tanışmak gibi bir niyetim yok. Annem gibi ben de birine her şeyimi vermenin, safça samimi olmanın ve bana en yakın olduğunu düşündüğüm kişi tarafından sırtımdan bıçaklanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.

Annem babamla tanıştığımı ve hatırlamadığımı söyledi ama başka bir şey söylemeyi reddetti. Bu konuyu geçiştirdim çünkü konu onu rahatsız etmiş görünüyordu.

Tam arkamı dönüp gidecektim ki karşıdan bir şey hışırdadı.

Be

n. Olamaz.

Gözlerimi kısıarken nabzım boğazımda güm güm atıyor. Görünürde hiçbir şey yok ama orada biri olduğunu biliyorum.

Bekliyoru

m...

Pusuya

yattım...

Sebastian beni kampüsten beri takip mi ediyor? Karşılıklı antrenman yaparken su rengi gözleri kargaşa vaat ettiğine göre bu mümkün.

Bacaklarım koşmak için kaşınıyor ve biliyorum ki koşarsam durmayacağım.

Ve o da yapmayacak.

Eğer beni kovalarsa, umutsuzca kaçmaya çalıştığım o kara deliğe geri düşeceğiz, ama boşuna.

Tüm acı duygulara rağmen, beynimdeki ani karar düşündüğümünden çok daha kolay.

Koşmak istiyorum.

Kovalanmak istiyorum.

Son bir kez olsa bile.

Tam ciğerlerime hava çekerken, bir ağacın arkasından bir figür belirliyor.

Donup kaldım.

Siyah asker kıyafetleri ve yüzüne düşen bir beyzbol şapkası giyiyor. Benden biraz daha uzun ve kesinlikle Sebastian değil.

Sonra daha uzun siyah bir figür daha belirir. Onlardan iki tane var. Arkamı dönüp koşarken düşünmüyorum.

Bu sefer gerçekten.

Hayatım için.

Elimden geldiğince hızlı koşarken arkamdan gelen gümbür gümbür ayak sesleri neredeyse fazla sabit geliyor.

Yapabildiğimin

en zoru. Oh,

Tanrım.

Bu adamlar kim ve neden beni kovalıyorlar? Bunu sormak istiyorum ama sesime güvenmiyorum, ne bu kadar nefes alıp veriyorum ne de göğsüm bu kadar sert inip kalkıyor.

Ayrıca, kimin umurunda? Her zaman bu ormanda bir sonraki avlarını bekleyen ucubelerden biri olabilirler.

Benim gibi biri.

Sebastian'dan kaçarken kullandığım dar yollardan sapıyorum. Beni arabama daha hızlı götüreceğini bildiğim kestirme yollardan aşağı kayıyorum.

Yandan bir gölge belirliyor ve bana doğru yaklaşırken çığlık atıyorum.

Tam vurup tekmeleyecekken tanıdık bergamot kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Ona bakarken hareketlerim durdu. "Sebastian...?" "Ne oldu?" Beyaz kapüşonunu çıkarıp omuzlarımdan tutuyor.

"İyi misin? Burada ne yapıyorsun ve neden kaçıyordun?"

"Orada... iki adam vardı... onlar... siyah giyiyorlardı... ve beni takip ediyorlardı... ve... belki de beni takip eden siyah minibüsten geliyorlardı ya da belki... beni... tanımıyorlardı bile..."

"Hey." Omzumu okşuyor. "Derin nefes al, bebeğim."

Ağzından çıkan bu sevgi sözcüğünü duyunca neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Şimdiye kadar bu kadar özlediğimi bilmiyordum.

"Şimdi, söylediklerini tekrarla. Yavaşça. Seni kim kovalıyordu?" "Ben. Sana tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim, Hitori-san."

Karanlık figürlerden biri Sebastian'a arkadan yaklaşırken çığlık atıyorum. Adamın silahı parıldayıp ona doğrultulduğunda arkasını dönecek zamanı bile olmuyor.

Bang!

Devam edecek...

Sebastian ve Naomi'nin hikâyesi düetin ikinci ve son bölümü olan Kara Dikenler'de sona erecek.

Bu kitapta adı geçen Reina ve nişanlısını merak ediyor musunuz? Onların tamamlanmış hikayesini [All The Lies](#)'da okuyabilirsiniz.

SIRADA NE VAR?

Kırmızı Dikenler'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteyiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğey okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, [Rina'nın Spoiler Odası](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada [Kara Dikenler](#)'de Sebastian ve Naomi'nin hikâyesinin sonu var.

Blurb

Bir yalan kabusa dönüştü.

Kalbimi kırdı.

Beni

kırdı.

Bizi kırdı.

Geride bıraktığı yarayı sadece tek bir şey onarabilirdi. O.

Naomi.

Almak için hepsi benim.

Sahip olmak için hepsi

benim.

Hepsi benim.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web Sitesi](#)

[Bülten](#)

[Okuyucu](#)

[Grubu Tiktok](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu

Oynatma Listesi

Önsöz

1. Naomi
2. Naomi
3. Sebastian
4. Naomi
5. Naomi
6. Naomi
7. Sebastian
8. Naomi
9. Naomi
10. Naomi
11. Sebastian
12. Naomi
13. Naomi
14. Naomi
15. Sebastian
16. Naomi
17. Naomi
18. Naomi
19. Sebastian
20. Naomi
21. Naomi
22. Akira
23. Naomi
24. Sebastian
25. Sebastian
26. Sebastian
27. Naomi
28. Naomi
29. Naomi
30. Sebastian
31. Naomi
32. Sebastian
33. Akira

34. [Naomi](#)
35. [Sebastian](#)
36. [Naomi](#)

[Sırada ne var?](#)

[Ayrıca Yazan: Rina](#)

[Kent Yazar Hakkında](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

